

74

POLSKA GOSPODARCZA TYGODNIK

1 9 3 1

**POLSKIE
KOPALNIE SKARBOWE**

NA GÓRNYM ŚLĄSKU

**SPÓŁKA DZIERŻAWNA
SOCIÉTÉ FERRIÈRE DES MINES
FISCALES DE L'ÉTAT POLONAIS
EN HAUTE-SILÉSIE.**

**KRÓLEWSKA HUTA G. ŚL.
RYNEK, L. 915.**

TELEFONY: KRÓL. HUTA 636-640 I KATOWICE 972.

SPRZEDAŻ

**WĘGLA, KOKSU, BRYKIETÓW I SIARCZAMONU
Z KOPALNÍ „KRÓL” BIELSZOWICE, KNURÓW.**

ADR. TELEGR. SKARBOFERME KRÓL. HUTA.

DOSTARCZAMY NASTĘPUJĄCE
PRODUKTY PRZEMYSŁU AZOTOWEGO DLA CELÓW TECHNICZNYCH:

SALETRE AMONOWĄ

SALETRE SODOWĄ
P R Z E M Y S Ł O W A

SALETRE SODOWĄ
R A F I N O W A N A

S A L M I A K

WĘGLAN AMONU

KWAS AZOTOWY

AMONIAK SKROPLONY

WODĘ AMONIAKALNĄ

T L E N

ORAZ NAWOZY AZOTOWE ZA POŚREDNICTWEM WSZYSTKICH
WIĘKSZYCH ORGANIZACJI ROLNICZO-HANDLOWYCH W KRAJU

**PAŃSTWOWA FABRYKA
ZWIĄZKÓW AZOTOWYCH**

W CHORZOWIE
NA GÓRNYM ŚLĄSKU

DO P. P. POSIADACZY KOTŁÓW I PRZEWODÓW PAROWYCH

Ciepło, opał i pieniądze — to synonimy. Konserwować ciepło to znaczy konserwować pieniądze. Ucieczka pary lub wody widoczna jest dla oka i dlatego natychmiast bywa powstrzymana, ale ucieczkę ciepła, która niekiedy znacznie więcej kosztuje, zazwyczaj się lekceważy, jako że się jej nie widzi. — Tymczasem należy się zastanowić nad tem, zwłaszcza teraz w dobie kryzysu, ile pieniędzy marnuje nasz przemysł z powodu wadliwej izolacji obiektów parowych przeciw ubytkowi ciepła lub zupełnego jej braku.

Monachijski Instytut dla Badań Gospodarki Ciepłej oblicza straty ciepłe 1 m² płaskiej ściany o temp. pary 300° C przy braku izolacji na 6.700 kaloryj na godz., zaś 1 m. b. rury o średnicy 300 mm przy tejże temp. pary na 5.950 kal. na godz.

Celem zmniejszenia tych strat ciepłych do minimum należy stosować

85%-ową MAGNEZJĘ oryg. angielską NEWALLS,

która zapewnia najwyższą oszczędność (do 97%) ciepła, posiadając ponadto następujące zalety:

- 1) Nie powoduje rdzy
- 2) Jest niepalną
- 3) Może być kilkakrotnie użyta bez uszczerbku dla skuteczności izolacyjnej
- 4) Znosi największe wstrząsy (stąd powszechne jej zastosowanie na okrętach)
- 5) Daje się łatwo przystosować do wszelkich kształtów powierzchni
- 6) Posiada wysoką zdolność krycia, jest więc ekonomiczna.

Powyższe zalety znajdują potwierdzenie w następujących tabelkach porównawczych kilku materiałów izolacyjnych wg. danych Politechniki Lwowskiej.

MATERJAŁ IZOLACYJNY	kg/m ³ t. j. ciężar w kg. na m ³	λ t. j. ilość kalorii, jaką przewodzi wykonany z danego materiału sześci- cian o krawędzi 1 m. między 2-ma przeciwległymi ścianami, których różnica temperatur wynosi 1°C	Ciepło właściwe kal/kg.°C		
Masa azbestowo-magnezjowa (85%) Newalls . .	195	0.036	przy 100°C		
Masa okrzemkowa	400	0.06	0.21		
Okrzemka palona	600	0.11	0.25		
Masa azbestowo-okrzemkowa	600	0.09	—		
„Termalit-Lambda”	400	0.06	0.24		
Ilość kaloryj rośnie ze zwozem temperatury, i tak:					
	Temperatura:	0	100	200	400°C
Magnezja	λ	0.027	0,036	0.047	0.062
Okrzemka	λ	0.064	0.078	0.092	0.120
ROZCHÓD MASY:					
Izolowanie 1 m ² grubością 10 mm zużywa około 7 kg nierozrobionej masy okrzemkowej,					
" " " 10 " " " 2 " magnezji.					

BLIŻSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

ZAKŁAD IZOLACJI CIEPŁO I ZIMNOCHRONNEJ MATERJAŁAMI „NEWALLS”,

FRANCISZEK OŻAROWSKI, WARSZAWA.

ul. CHŁODNA 45.—Telefon 295-72,

KTÓRY POSIADA PRZEDSTAWICIELI WE WSZYSTKICH WIĘKSZYCH MIASTACH POLSKI ORAZ SZTAB WYSZKOLONYCH MONTERÓW.

POLSKA GOSPODARCZA

DAWNIEJ

PRZEMYSŁ I HANDEL

TYGODNIK WYDAWANY PRZEZ MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU
PRZY WSPÓŁDZIAŁE MINISTERSTW: SKARBU, ROLNICTWA ORAZ KOMUNIKACJI
WYCHODZI W SOBOTY

TREŚĆ ZESZYTU

	STR.		STR.
POLSKA MARYNARKA HANDLOWA W DOBIE KRYZYSU — <i>TADEUSZ OCIOŚZYŃSKI</i>	1501	KOMUNIKACJA I TRANSPORT	1516
DROGI ROZWOJU PRZEMYSŁU LUDOWEGO — <i>JANINA ORYŃZYNA</i>	1503	Uregulowanie prawne zarobkowych przewozów samochodowych— <i>A. D.</i>	
ŻYCIE GOSPODARCZE:		POCZTA I TELEGRAF	1518
W sprawie premjowania polskiego wywozu — <i>Dr. T. Ł.</i> Z Naczelnego Komitetu do Spraw Bezrobocia		KRONIKA BIEŻĄCA:	
Z MINISTERSTWA SKARBU	1507	PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ	1518
SPRAWY GOSPODARCZE W IZBACH USTAWO- DAWCZYCH	1507	TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓLKACH AKCYJNYCH	1518
GÓRNICCTWO I PRZEMYSŁ:		SKARBOWOŚĆ I FINANSE:	
GÓRNICCTWO WĘGLOWE	1508	PODATKI I OPŁATY	1519
PRZEMYSŁ NAFTOWY	1509	Projekt nowelizacji ustawy o podatku od lokali— <i>Paweł Michalski</i> Projekt ustawy o państwowym podatku od energii elektrycznej— <i>Paweł Michalski</i> Specjalny podatek od niektórych zajęć zawodowych— <i>Jan Urban</i>	
ROLNICTWO.	1511	RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH	1522
Handel zagraniczny wytworami rolnymi w roku gosp. 1930/31 — <i>W. F.</i>		Z BANKU POLSKIEGO	1523
Wywóz drewna do Francji — <i>St. B.</i>		PRZEGLĄD ZAGRANICZNY:	
HANDEL:		KRONIKA ZAGRANICZNA:	
HANDEL ZAGRANICZNY	1514	OGÓLNE	1523
KRAJOWE RYNKI TOWAROWE	1514	Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH	1524
RYNEK AKCYJNY	1515		

POLSKA MARYNARKA HANDLOWA W DOBIE KRYZYSU

W OSTATNICH CZASACH prasa zagraniczna, a w szczególności niemiecka (*Industrie-u.Handelsztg*”, „Hansa” i t. d.), poświęciła sporo uwagi polskim zagadnieniom żeglugi morskiej. W uwagach tych, wielokroć zdradzających istotne i głębsze zainteresowanie polską pracą na morzu, nie brakło prób wykazywania, że polska flota handlowa pracuje nierentownie, że ciągle rozważa się konieczność likwidowania różnych, rzekomo szczególnie nieudatnych przejawów tej pracy, że ma wkroczyć kapitał francuski i t. d. Ostatnio np. hamburska „Hansa” dzwoniła na alarm, że nawet port gdyński będzie poddany wpływom francuskim, co oznaczałoby — słowami autora, Dr. Sraphina z Królewca — współdziałanie francuskiego kapitału z polskim... imperjalizmem (?).

Wobec tych niewątpliwych objawów coraz żywszego, a, niestety, bardzo niecisłego, nawet wręcz tendencyjnego zainteresowania dla naszych prac na morzu niezbędną staje się rzeczą wyjaśnienie, bodajby najkrótsze, dynamiki i treści naszej ekspansji morskiej. Nie można bowiem pozwolić, aby sprawy te oświetlane były fałszywie i tendencyjnie, a komentowane wrogo. Zwłaszcza, że nie mamy nic do ukrywania, a to, co każdy zainteresowany może się dowiedzieć, mówi rzeczy wręcz przeciwnie.

Najprzód więc powstanie i rozwój polskiej floty handlowej (jako też i portu w Gdyni) nie zostały zamierzone przeciw komukolwiek w świecie, ale przede wszystkim dla obsłużenia własnych potrzeb Polski. Zadania polskiej pracy na morzu nie szły i nie idą

w kierunku rywalizacji na międzynarodowym rynku frachtu czy handlu, ale zmierzają niemal wyłącznie do obsłużenia własnych polskich potrzeb handlu zagranicznego i emigracji. Eksport węgla do Skandynawii i do Finlandji, import rudy skandynawskiej, eksport żywnościowy do Anglii, przewozy eksportowe cukru, drzewa, cementu, importowe zaś tomasyny, złomu, towarów kolonialnych i t. d. — poza tem emigracja i reemigracja z Ameryki Północnej — oto właściwie wszystkie główne dziedziny, w których ujawniła się dotychczas inicjatywa żegluga Polska. Z wyjątkiem Polsko-Transatlantyckiego Towarzystwa Okrętowego, którego powstanie tłumaczy się specjalnymi względami i które specjalną też rolę odgrywa, polskie wysiłki w zakresie żeglugi morskiej szły dotychczas z reguły po liniach dość skromnych w zakresie, a równocześnie dość ściśle określonych potrzeb żeglugowych.

„Polsko-Skandynawskie Towarzystwo Transportowe” zrodziło się w dobie walki o rynki zbytu dla zablokowanego w połowie 1925 r. przez Niemcy węgla polskiego; wsparty znakomicie przez koniunkturę strajku angielskiego w 1926 r. eksporter polski uruchomił własne statki, uczynił z nich ruchomy transporter do brzegów Skandynawji i osiągnął zupełnie zadowalające rezultaty. Dziś 4 sprawne „Robury” (łącznie tonaż ok. 8.000 brt) wożą węgiel do portów skandynawskich i w realizowaniu tego określonego zadania znajdują całkowite uzasadnienie swojej egzystencji. Eksport ten został tą drogą w znacznej mierze uniezależniony od obcego pośrednictwa transportowego i polski przemysł węglowy jest zupełnie zadowolony z dokonanego własnymi siłami dzieła.

Analogicznie ma się rzecz z Polsko-Brytyjskim Towarzystwem Okrętowym. Wyrosło ono (w 1928 r.) na tle faktu, że między Polską i Anglią istniały poważne węzły wymiany towarowej. Obroty polsko-angielskie wynosiły mianowicie (w tys. £): w 1927 r. 44.606 (w tem wywóz 26.016 i przywóz 18.590) i w 1928 r. 45.926 (w tem przywóz 16.965 i wywóz 28.961).

Szczególnie, rzecz naturalna, po stronie eksportu polskiego istnieć musiała żywa dążność do stworzenia warunków transportu bezpośredniego: eksport bекonów, masła, jaj, drobiu i t. d. wymagał coraz silniej wykorzystania polskiego dostępu do morza. Dziś statki „Polbrytu” są już po okresie pionierstwa; praca przewozowa tego towarzystwa, szczególnie w zakresie eksportu, przedstawia się następująco:

	Przewieziono (w eksporcie)	Odbyto podróży
	tonn	
1929 (9 mies.)	34.850	74
1930	50.545	95
1931 (9 mies.)	48.480	53

Gdy wpływy „Polbrytu” z frachtów towarowych w I półroczu 1930 r. wynosiły £ 36.000, to w I półroczu 1931 r. stanowiły już £ 65.000. Jeśli się uwzględni, że sytuacja ogólnogospodarcza, a w szczególności obroty handlu międzynarodowego — w 1931 r. bynajmniej nie uległy poprawie, to trzeba stwierdzić, że umacnianie się „Polbrytu” na zajętych posterunku jest faktem niewątpliwym. Eksporter polski zżył się już na tym szlaku z banderą polską, a to jest właśnie moment decydujący. Zapewne, przy obecnym poziomie stawek frachtowych, a także przy małej stosunkowo sprawności taboru Towarzystwa, rentowność tej żeglugi nie jest jeszcze należyta, ale po empirycznym

sprawdzeniu rzeczowości swej inicjatywy „Polbrytu” nabywa obecnie 2 nowe, zupełnie dostosowane do potrzeb eksploatacyjnych statki, które niewątpliwie znakomicie usprawnią pracę transportową Towarzystwa. Wprawdzie ostatnie wypadki (przesilenie walutowe w państwach Europy Północnej) znów otwierają przed żegluga morską trudny okres niepewności i wzmocnionej rywalizacji, ale są to tylko trudności, które przechodzą dziś wszystkie zainteresowane bandery i które w niczem nie mogą zmienić dodatniej oceny inicjatywy, wyrażonej we fładze „Polbrytu”.

Rzućmy z kolei okiem na przedsiębiorstwo państwowe „Żegluga Polska”. Było ono chronologicznie pierwsze na arenie żeglarskiej inicjatywy Polski. Po okresie praktycznego badania kierunków ekspansji, który był nieunikniony, przedsiębiorstwo obecnie coraz wyraźniej konkretyzuje swoje zadania żeglugowe. Trzy działy tych zadań, dziś już zupełnie uchwytnie w swych konturach eksploatacyjnych — to: pasażerska żegluga przybrzeżna, Linja Bałtycka i przewozy skandynawskie. Żegluga przybrzeżna jest zadaniem, dyktowanym względami nie tylko eksploatacyjnymi, ale także ogólnopaństwowymi. Linja Bałtycka (Gdynia — porty wschodniego Bałtyku) jest stałą linią o rejsach regularnych, która z każdą niemal podróżą rozszerza się i rozwija: w ciągu pierwszego roku eksploatacyjnego linja ta, pracująca 2 statkami o łącznej pojemności 1.600 brt, odbyła 32 rejsy i przewiozła w samym eksporcie 22.000 t towaru. Przewozy skandynawskie (węgiel, ruda) dają takie zatrudnienie taborowi, że np. w chwili obecnej są w ruchu wszystkie wchodzące w grę statki „Żeglugi Polskiej”. Naturalnie i tutaj rentowność nie stoi na należytych poziomach, są to jednak okoliczności od woli Polski zupełnie, albo co najmniej prawie niezawisłe.

Bandera polska realizuje więc prosto zdrową zasadę obsługi własnego handlu własnym tonnażem. Idei tej służy w obrocie emigracyjnym „Polskie Transatlantyckie Towarzystwo Okrętowe”, które z kolei wyrosło na gruncie faktu, że migracja między Polską i Ameryką Północną, jakkolwiek obecnie, na tle ogólnego kryzysu, znacznie zredukowana, jest jednakże ruchem bardzo w dynamice swojej określonym i ważnym. Dla celów zbliżenia Polonji północno-amerykańskiej z krajem macierzystym oraz obsługi emigracji polskiej zaoceanicznej, kierującej się do Stanów Zjednoczonych i do Kanady, powstanie tej linii, zresztą narazie ograniczone do dość skromnych rozmiarów, było czynem owocnym i twórczym. Jak dalece inicjatywa ta wytrzymuje próbę życia — tego dowodem może służyć fakt, że według statystyki t. zw. Konferencji Atlantyckiej P. T. T. O. jest jedyną linią, która w tak trudnym 1931 r., gdy inne linje, będące hegemonami ruchu pasażerskiego przez Atlantyk, w porównaniu z 1930 r. straciły do 30 i więcej procent swoich przewozów — zwiększyła swoje przewozy, zwłaszcza w kierunku wschodnim.

Niewątpliwie, polska marynarka handlowa walczy ze sporemi trudnościami. Jej powstanie i pierwsze fazy rozwojowe wypadły w chwilach, gdy kryzys światowy, który dziś unieruchomił już ok. 10 miljn. tonn statków w portach świata, nie dawał warunków szybkiej ekspansji, nie pozwalał na gromadzenie rezerw, nie ułatwiał eksploatacji. Nie można też pomijać milczeniem tej okoliczności, że obecnie państwa morskie dają banderom swoim olbrzymią pomoc, której Polska

z najróżniejszych względów nie może dać swojej flocie handlowej. Budżet subwencji państwowych dla floty handlowej wynosi np. we Włoszech prawie $\frac{1}{4}$ milj. lirów rocznie, we Francji idą na te cele również wielomilijonowe kwoty. W Jugosławii sama żegluga kabotażowa chłonie blisko 40 milj. din. subwencji rocznie. Kanada w ciągu ostatnich lat dała swojej flocie przeszło 80 milj. dolarów zasiłków. Niemcy wspomagają swoją flotę m. in. przez wybitnie protekcyjną politykę tariff kolejowych do i od portów zachodnich.

Na tem tle, uwzględniając, że pomoc Państwa Polskiego dla swojej bandery jest porównawczo bardzo

nikła, rezultaty pracy naszej floty handlowej są na ogół zupełnie zadowalające. Przewycięża ona stosunkowo pomyślnie niezwykle nieraz trudności eksploatacyjne, umacnia się na poszczególnych polach pracy, konsoliduje się organizacyjnie, zrasta się coraz mocniej z polskim handlem zagranicznym.

Praca morska Polski jest rozpoczęta: w opinii zagranicznej był okres przemilczania jej, potem przyszedł okres krytykowania jej, zwłaszcza ze strony niemieckiej. Przyjdzie i ten okres, gdy świat gospodarczy pogodzi się z tą pracą i uzna jej wzrastającą wartość.

Tadeusz Ocioszyński

DROGI ROZWOJU PRZEMYSŁU LUDOWEGO

DEFINICJA zagadnienia nosi w sobie już zaczątek programu. Program popierania przemysłu ludowego, opierając się na definicji ustawy z dn. 31/VII 1924 r., poszedł w kierunku opieki „nad wytwarzaniem przedmiotów użytkowych i zdobniczych o cechach etnicznych”, a precyzując ściślej — w kierunku popierania ludowego przemysłu zdobniczego.

Zupełnie słusznie P. Tadeusz Garczyński w artykule, drukowanym w tygodniku „Polska Gospodarcza”¹⁾, zaznacza, że można rozumieć każdy przemysł ludowy jako stadjum ewolucji i każdy przemysł był niegdyś ludowym. Przemysł ludowy jest embrionem uprzemysłowienia wsi, nie chcielibyśmy jednak utożsamiać tych dwóch pojęć stycznych, jakkolwiek nie współwymiernych, gdyż uprzemysłowienie wsi zawiera w sobie rozwój wszelkich form wytwórczości wraz z przemysłem ludowym, chałupnictwem, rzemiosłem, aż do przemysłu wielkiego.

Problem ten wielki, a nierozwiązany dotąd jeszcze, dotyczy przede wszystkim rozwoju na wsi przemysłu rolnego, wszelkich sposobów konserwacji i przerobu produktów rolnictwa, marnujących się w dużym stopniu, dotyczy przemysłów o charakterze sortowniczym, centralizujących zbierane i utrwalane produkty zwierzęce i roślinne, i wreszcie przemysłów wiejskich, wymagających mechanizacji i wprowadzenia siły napędnej. Przemysł ludowy o charakterze twórczości indywidualnej, artystycznej stanowi drobną część zagadnienia uprzemysłowienia wsi, i sam jeden nie może być panaceum na bezrobocie na wsi i t. p. Niemniej jednak popieranie przemysłu ludowego poszło w tym kierunku.

Podjęcie zagadnienia uprzemysłowienia wsi wymagałoby stworzenia wielkiego aparatu i znacznych funduszy. Rozpraszenie ograniczonych sum, przeznaczonych na popieranie przemysłu ludowego, na niezliczone ilości wiejskich przemysłów nie dałoby żadnego rezultatu.

Program uprzemysłowienia wsi powinien być przygotowywany w dwóch kierunkach: 1) badania możliwości gospodarczych rejonów — bardzo szczegółowego, dotyczącego małych jednostek terytorjalnych, aż do ogólnego, dotyczącego całego rejonu; 2) kon-

centrowania tych zagadnień przemysłami, czyli badania konjunktur każdego z poszczególnych przemysłów wiejskich.

Skromne fundusze na popieranie przemysłu ludowego zostały skierowane do przemysłu ludowego zdobniczego, który można nazwać „artystycznym”.

Przemysł tego rodzaju nie potrzebuje wkładów wielkich ani maszyn, wartością bowiem tych wyrobów jest praca twórcza, oryginalność inwencji, tradycja rękodzieła. Wszystkie te walory przy niskiej robociznie, uwarunkowanej wyzyskiwaniem dla pracy czasu zimowego rolnika, dają możliwość przemysłowi ludowemu konkurować z fabrycznym i utrzymywać się na powierzchni przez dłuższy okres czasu niż inne wiejskie rękodzieła. Wartości kulturalne, regionalne i propagandowe w skali państwowej są pomocą w rozwoju tego przemysłu i jego eksportu.

Widzimy tedy, że pogląd „artystyczny” posiada swoje nader praktyczne przesłanki. Posuniemy się nawet do twierdzenia, że opieka nie tylko nad przemysłem ludowym, ale nad sztuką ludową w całym tego słowa znaczeniu może posiadać bardzo konkretne walory gospodarcze.

Zachowanie strojów ludowych, budownictwa i t. p., stworzenie „artystycznych” rezerwatów może być znakomitą atrakcją turystyczną, przy odpowiednim jej rozreklamowaniu i podaniu.

Akcja popierania przemysłu ludowego, zarówno jak akcja opieki nad sztuką ludową — powinny być związane ściśle z zagadnieniami turystyki, nad której niedorozwojem u nas słyszy się ciągle biadania. Popieranie przemysłu ludowego szło tedy drogami zdobnictwa ludowego, i słuszność tego założenia nie została dotąd obalona. Popieranie przemysłu ludowego może być pojmowane dwojako: jako akcja instrukcyjno-propagandowa, która po nauczaniu i rozreklamowaniu wytwórcy pozostawia go własnej zaradności, lub też jako organizacja zbytu jego wytwórczości, przy czem praca instrukcyjno-propagandowa traktowana jest jako pomocnicza i przygotowująca do handlu.

Od początku akcji popierania przemysłu ludowego Ministerstwo Przemysłu i Handlu wysunęło na miejsce czołowe kwestję organizacji zbytu wyrobów ludowych, przeznaczając cały kredyt, przewidziany w ustawie, na organizację bazarów przemysłu ludowego.

¹⁾ P. zesz. 30, str. 1.133.

Organizacja przemysłu ludowego była pomyślana w ten sposób: regionalne towarzystwa popierania przemysłu ludowego, jako instytucje społeczne, spełniają pracę instrukcyjno-propagandową; prowadzą badania przemysłu ludowego na swoich terenach, organizują kursy i porady instruktorów w celu przystosowania wyrobów przemysłu ludowego do handlu (szerokość tkanin, rozmiary, zastosowanie i t. p.), urządzają wystawy i inne imprezy propagandowe. Towarzystwa te posiadają nadbudowę w postaci Związku T. P. P. L., reprezentującego ich interesy, koordynującego prace i politykę; bazy zajmują się handlem wyrobami ludowymi, jako przeważnie niezależne od towarzystw jednostki prawne; kasa spółdzielcza dla przemysłu ludowego i domowego, dzięki której część funduszy subwencyjnych obrócono na kredyt dla bazarów i wytwórców, ma za zadanie spełniać rolę banku dla tych przemysłów.

Kryzys gospodarczy, który obala niejedną placówkę⁹ jest czasem najodpowiedniejszym do rozważenia celowości i błędów dotychczasowej pracy i do przygotowania planu na przyszłość.

P. Garczyński we wspomnianym wyżej artykule wykazuje niedomagania tej akcji: są producenci i są nabywcy, ale niema transakcji. Doświadczenie, nie wykazując braków w logice budowy sieci organizacyjnej, wykazuje wiele braków w jej realizacji. Niewątpliwie, akcja ta przygotowała producentów, a jeszcze w większym stopniu przeprowadziła propagandę dla przemysłu ludowego.

Istotnie, akcja propagandowa może się poszczycić szeregiem wystaw zagranicznych i krajowych, zdobyciem wielu odznaczeń najwyższych, stworzeniem „mody” na przemysł ludowy, obudzeniem zainteresowania wśród czynników samorządowych i władz terytorjalnych, które się wyraziło w pędzie do zakładania wojewódzkich, a nawet powiatowych instytucji popierania przemysłu ludowego.

Działalność badawczo-statystyczna posunęła się naprzód, jakkolwiek nie została uporządkowana, zestawiona i udostępniona.

Działalność instrukcyjna przygotowała zastęp instruktorów tkactwa, kilimiarstwa, koszykarstwa, którzy znaleźli głównie zatrudnienia poza właściwym przemysłem ludowym—w szkołach zawodowych, wytwórniach i t. p. Większość obecnie jest bezrobotna.

Urządzono szereg kursów dokształcających i prac instruktorskich dla właściwych wytwórców przemysłu ludowego w celu przygotowania ich do handlu i poprawienia techniki w zakresie ceramiki, tkactwa dekoracyjnego, koszykarstwa i innych przemysłów. Dzięki tej akcji znalazły się w handlu nieznanne dotąd tkaniny dekoracyjne lniane: wileńskie, nowogródzkie, poleskie, lubelskie, tkaniny wełniane kurpiowskie i chodniki, ceramika bolimowska, huculska, poleska, iłżecka, hafty łowickie i poleskie, huculskie.

Zagadnienie ceramiki ludowej zostało opracowane pod względem laboratoryjnym, statystycznym, instruktorskim i artystycznym przez Stację Doświadczalną Ceramiczną, zagadnienie [kuśnierstwa — przez Stację Białoskórniczą.

Zgromadzono zastęp znakomitych fachowców z zakresu tkactwa artystycznego, ceramiki, lniarstwa, farbiarstwa, białoskórnicstwa, koszykarstwa.

Zorganizowano bazy przemysłu ludowego w Warszawie, Wilnie, Lublinie, Lwowie, Nowogródku, Białymstoku, Krakowie, Brześciu n/Bugiem.

Trudno jest nakreślić w ramach tego artykułu wszystkie zdobycze akcji popierania przemysłu ludowego. Przygotowała ona, niewątpliwie, producentów i nabywców, a nawet aparat zbytu. Jednakże nie wydaje się to nam wystarczającym.

Sprawdzianem akcji po stadium przygotowawczym powinna być poprostu suma, za którą nabyto i sprzedano oryginalnych wyrobów przemysłu ludowego, sumę, którą wstrzyknięto do wsi, zakupując jej wyroby. Powinna ona w odpowiednim stosunku usprawiedliwiać włożony nakład akcji instrukcyjnej i propagandowej i związanej z nią administracji.

I jeśli weźmiemy niektóre instytucje, jak np. Bazar Przemysłu Ludowego w Wilnie, który wprowadził na rynek nieznanne przed paroma laty lniane tkaniny dekoracyjne, istotnie pochodzące ze wsi, a nie z miejskich wytwórni i fabryczek—to bazar ten może się wykazać sprzedażą tkanin w 1930 r. na zł 89.165, a zakupami na zł 40.000, wstrzykniętych gospodarstwu wiejskiemu województwa wileńskiego.

Niestety, nie wszystkie instytucje, posiadające niekiedy ogólne obroty znacznie wyższe, bo sięgające ½ miljn. rocznie, mogą się wykazać, że handel ich jest istotnym parciem wiejskiego wytwórstwa, gdyż trudniejsze zadanie nawiązania kontaktu bezpośredniego z terenem nie zostało tam dokonane w całej pełni.

Doświadczenie wykazało, że zorganizowane spółdzielnie wytwórców ludowych bankrutują, nie umiejąc stworzyć sobie zbytu dalszego i eksportu. Akcja instruktorsko-propagandowa, nie mająca naturalnego ujścia i bezpośredniego związku z handlem, jest z trudem fruktyfikującym się wysiłkiem bez widomych rezultatów. To też nie w logice planu organizacyjnego i jego przesłanek należy szukać błędów, tylko w jego realizacji.

Przerost opieki społecznej w stosunku do bezpośredniej pracy handlowej, brak handlowego nastawienia w propagandzie i pracy instrukcyjnej, czy też rozbrat z handlem, nie mającym prostego związku z „terenem”, czyli ludowym wytwórcą—oto są błędy lat poprzednich w wielu towarzystwach.

Trudno powiedzieć, czy jest to wina społecznego ujęcia sprawy, gdyż obserwacje nad różnymi towarzystwami do różnych doprowadzają wniosków, zależnie od zgrupowanych w nich jednostek.

Znaczna liczba towarzystw, wynikająca z decentralizacji przemysłu ludowego, stanowiącej jego istotę, dziesiątkowała jednak fundusze.

Po okresie przygotowań na przyszłość punktem wyjścia powinny być nie w takim stopniu towarzystwa, spełniające nadal rolę pomocniczą, ile bazy przemysłu ludowego. Od sprężystości handlowej ich kierownictwa i zrozumienia specyficznych cech tego zagadnienia zależeć będzie wartość gospodarcza tej akcji.

Janina Oryżyna

ŻYCIE GOSPODARCZE

W SPRAWIE PREMJIOWANIA POLSKIEGO WYWOZU. — W niemieckim urzędowym czasopiśmie „*Industrie u. Handel*” z dn. 20/X r. b. ukazała się rozprawa korespondenta warszawskiego tego pisma p. t. „Systematyczny dumping — podstawą polskiego wywozu”. Autor, operując zręcznie obfitym materiałem cyfrowym, usiłuje dowieść, iż „polski eksport w swej ogólnej wartości \$ 275 miljn. w 1930 r. jest w przeważającej części niewątpliwie zdecydowanym eksportem dumpingowym”, oraz że, „jeśli eksport dumpingowy stanowi niebezpieczeństwo dla utrzymania regularnego handlu światowego i jego równowagi, to polski eksport dumpingowy, z uwagi na jego specjalne cechy charakterystyczne, jest w każdym razie o wiele niebezpieczniejszy niż eksport rosyjski”.

Mamy tu zatem do czynienia nie tylko ze zwykłym sprawozdaniem o charakterze polskiego eksportu — tak, jak wydaje się on oczom niemieckiego korespondenta, ale z próbą zaszkodzenia opinii naszego wywozu w oczach europejskich państw zachodnich przez zwrócenia uwagi na destrukcyjną jakoby rolę, odgrywaną w światowej wymianie towarowej przez nasz wywóz. Dlatego też wywody „*Industrie u. Handel*” wymagają nie tylko zwykłego komentarza, ale bardziej zasadniczego i wyraźnego postawienia całej kwestji.

Pismo niemieckie określa jako dumping „podaż po niższych cenach, dokonywany nie wskutek naturalnych korzyści w produkcji, ale wskutek sztucznych zarządzeń, które umożliwiają, że wywóz odbywa się po cenach bojowych, nie pokrywających normalnych kosztów produkcyjnych — i że straty, poniesione wskutek niskich cen zagranicznych, wliczane są do wysoko utrzymywanych z pomocą Państwa cen wewnętrznych”. Na tej podstawie informator niemiecki wymienia cały szereg towarów, które, zdaniem jego, wywożone są z Polski po cenach dumpingowych (zboże, mąka, masło, słonina, szynki, mięso świeże, cukier, drzewo, węgiel, oleje gazowe i nafta, sole potasowe, cement, amoniak i t. d.). Korespondent bynajmniej nie udowadnia, iż we wszystkich tych artykułach odbywa się istotnie dumping, t. j. podaż zagranicą poniżej ceny kosztów. Sam fakt różnicy pomiędzy ceną wewnętrzną danego towaru a jego ceną zagraniczną pod żadnym pozorem nie może być uważany za dumping, gdyż decydującą w pojęciu dumpingu jest tylko cena zagraniczna, leżąca poniżej własnych kosztów produkcji, podczas gdy rozpiętość między cenami zagranicznymi i krajowymi (o ile ceny zagraniczne nie są niższe od kosztów produkcji) należy do polityki cen poszczególnego przemysłu i w każdym razie pod pojęcie dumpingu podciągnięta być nie może.

Dlatego też zajmiemy się tutaj tylko temi przykładami konkretnymi, gdzie informator niemiecki widzi istotnie słusznie podaż polskich produktów zagranicą po cenach, które mogą się wydawać niższe niż normalne koszty produkcji.

Obszerna uwaga informatora o polskim eksporcie węglowym, upstrzona liczbami, kończy się zdaniem, iż polski eksport węglowy z uwagi na swoje położe-

nie (oddalenie od portów morskich) przez długie lata będzie eksportem dumpingowym. Jeśli istotnie tak jest, to winę w tym wypadku ponosi tylko Rzesza Niemiecka, która, zamykając naturalny rynek zbytu, jaki dla polskiego wywozu węgla przedstawiają wschodnie prowincje Niemiec, zakazami przywozu, zmusza tem samem do szukania dla węgla polskiego rynków zastępczych i wnosi chaos w międzynarodowy obrót węglowy. Jest przecież faktem stwierdzonym, iż polska ekspansja węglowa na rynki skandynawskie rozpoczęła się dopiero z chwilą, kiedy w 1925 r. po wygaśnięciu odpowiednich postanowień konwencji górnośląskiej rynek niemiecki został zarządzeniami bojowymi Niemiec dla nas całkowicie zamknięty.

O dumpingu cukrowym mówić w tej chwili nie warto. Położenie europejskiego przemysłu cukrowniczego w ostatnich latach, poprzedzających zawarcie światowej konwencji cukrowej, było wobec konkurencji zamorskiego cukru trzcinowego takie, iż wszelkie środki ratunku musiały być zastosowane. Sami Niemcy wiedzą o tem zresztą najlepiej, na co wskazywać może fakt próby zerwania w r. b. przez Rzeszę wstępnego porozumienia producentów europejskich, co tylko z trudem w rezultacie mogło być zażegnane.

Jeżeli teraz zajmiemy się całokształtem wywodów informatora niemieckiego, zarzucającego nam panowanie w naszym wywozie zasady dumpingowej, to stwierdzić można, co następuje:

1. — Walka konkurencyjna, jaką prowadzi wywóz polski na rynkach światowych, jest niewątpliwie wynikiem tej anomalji (istniejącej w ciągu całego okresu powojennego), która sprowadza się do faktu istnienia w teorii normalnego wolnego obiegu kapitałów przy jednoczesnym różniczkowaniu w praktyce poszczególnych krajów na tem polu. Niemcy, które świadomie swoją akcją polityczną i propagandową przeszkadzały i przeszkadzają normalnemu zasilaniu polskiego życia gospodarczego w kapitał obcy, zmuszają nas do prowadzenia ostrej walki o nasze możliwości zbytu zagranicznego — częstokroć przy pomocy Państwa. Położenie finansowe polskich przedsiębiorstw prywatnych wpływa na to, iż nawet przy „naturalnych korzyściach produkcyjnych”, o które korespondentowi niemieckiemu tak bardzo chodzi, ekspansja polskiego przemysłu narażona jest na specjalne trudności wskutek niemożności operowania odpowiednio kredytem dla zagranicznego odbiorcy. Naturalną konsekwencją tego stanu rzeczy musi być udzielanie odbiorcy temu innych korzyści — a więc np. niskich cen sprzedażnych. W ten sposób nie jest bynajmniej paradoksem, iż konsekwentna polityka niemiecka, zmierzająca do utrzymywania stanu niepewności w Europie Środkowo-Wschodniej, przyczynia się w pierwszym rzędzie przez utrudnianie dopływu kapitału na tym terenie do specjalnie niskich cen polskiego wywozu, cen, niewygodnych zarówno dla polskiego życia gospodarczego, jak i niejednokrotnie dla ogólnych warunków na rynkach europejskich. Co więcej — słabość kapitałowa polskich przedsiębiorstw prywatnych zmusza do uciekania się wyjątkowo często do opieki Państwa, co jest właśnie specjalnie łatwym do uchwycenia w „urzędowym” pojęciu dumpingu. Jest rzeczą stwierdzoną, iż wszystkie

próby stworzenia w drodze międzynarodowej jakiegokolwiek hamulca przeciwdumpingowego rozbiły się o niemożność ustalenia, czem jest właściwie dumping przedsiębiorstwa prywatnego, a przede wszystkim — o niemożność ścisłego uchwycenia faktu tego zjawiska. Wielki koncern niemiecki, oferujący swe produkty zagranicą po niskich cenach (co zresztą przy stosunku do wywozu niemieckiego zdarza się wyjątkowo często) może być spokojny, iż nikt nie zdoła udowodnić mu, iż w kalkulacji swej stosuje dumping zagraniczny. Natomiast każdy urzędowy i jawnie ogłoszony zwrot cła przez Rząd polski może odrazu narażać nas na zarzuty dumpingu. W tych warunkach — w warunkach nierównomiernego rozmieszczenia kapitałów na terenie Europy mówienie o jakimkolwiek zdecydowanym dumpingu któregośkolwiek państwa jest zupełnie gołosłowne.

2. — Jeżeli pismo niemieckie mówi o wywozie sowieckim, iż „zasadniczo stara się o zdobycie zpowrotem starych swych rynków” i przeciwstawia temu eksport polski, który „zdobył zupełnie inaczej niż rosyjski swe rynki i stara się o zdobycie dalszych takich, których w przeszłości nie obylał wcale albo przynajmniej w minimalnym rozmiarze”, to rozumowanie takie — pozornie pozbawione wszelkiego zdrowego sensu — dobitnie wskazuje na nastrój, w jakim ocenia się w Niemczech wysiłki polskie ku utrzymaniu równowagi gospodarczej kraju. Ze strony niemieckiej zarzucają nam, iż staramy się o nasze „miejsce pod słońcem”, jakkolwiek wiadomo przecież, iż produkcja polska pod zaborami pracowała nietylko na potrzeby rynku wewnętrznego, ale i na wywóz — odbywający się bądź do innych prowincji danego państwa zaborczego, albo wprost zagranicę. Niemcy, utrzymując rozmyślnie stan wojny celnej pomiędzy niemi i Polska, zmuszają nas (jak to wyżej przedstawione było w konkretnym przypadku węgla) do zdobywania owych „nowych rynków” po prostu dlatego, iż „stare” są sztucznie zamknięte. Jeśi ma się z jednej strony kraj, regulujący swój przywóz w ramach monopolu handlu zagranicznego, z drugiej zaś — konsekwentne dążenie do całkowitego wywarcia polskiego wywozu, szukanie „nowych rynków” jest nietylko zrozumiałe, ale i konieczne. Ale najmniej już o tem ma do powiedzenia urzędowe pismo kraju, który swą polityką gospodarczą najbardziej do faktu tego się przyczynia (w 1928 r. Niemcy figurowały w naszym wywozie z udziałem powyżej 34%, w 1931 r. — z udziałem ok. 16%).

Reasumując, jeśli istotnie wywóz polski, konieczny dla uzyskania aktywnego salda bilansu handlowego (właśnie z uwagi na niedostateczny dopływ kapitałów zagranicznych), posiada niejednokrotnie z konieczności charakter dumpingowy, to nie jest tu bez winy polityka międzynarodowa, m. in. i Niemiec, skierowana do uniemożliwienia egzystencji polskiemu życiu gospodarczemu — zarówno w dziedzinie finansowej, jak i normalnych i wyrobionych rynków zbytu.

Dr. T. Ł.

Z NACZELNEGO KOMITETU DO SPRAW BEZROBOCIA.

— Najtrudniejszym odcinkiem prac Naczelnego Komitetu do Spraw Bezrobocia jest akcja zatrudnienia bezrobotnych, względnie przeciwdziałania wzrostowi bezrobocia w okresie zimowym. Akcja ta prowadzona jest przez Sekcję Pracy N. K. oraz podobne sekcje, ukonstytuowane w komitetach lokalnych, w ścisłym kontakcie i porozumieniu z organami Ministerstwa

Pracy i Opieki Społecznej. Ustalili się już w praktyce pewien podział pracy pomiędzy organami N. K. a organami Ministerstwa. Sekcje Pracy przeprowadzają układy z zainteresowanymi zrzeszeniami przemysłowców i robotników, interwenjując w kierunku zwiększenia stanu zatrudnienia i wprowadzenia w życie dezyderatów Rady Ministrów z dn. 26/VIII r. b. (skrócenie czasu pracy, wprowadzenie większej liczby zmian, zamiana pracy młodocianych pracą robotników dorosłych i t. d.). Do tego samego celu zmierza działalność Min. Pracy, które weszło na drogę ściślejszego przestrzegania ustaw o czasie i ochronie pracy.

Akcja ta napotyka w wielu ośrodkach przemysłowych na duże trudności ze strony poszczególnych przedsiębiorstw, które to trudności, gdyby nie zostały usunięte, stworzą niewątpliwie konieczność skorzystania z uprawnień, udzielonych Rządowi na mocy uchwalonych już przez Sejm ustaw, pozwalających na skracanie czasu w drodze rozporządzeń Rady Ministrów, oraz na ustalanie nieprzekraczalnego procentowego stosunku młodocianych do ogółu robotników, zatrudnionych w fabrykach.

Na niektórych terenach akcja ta rozwija się jednak pomyślnie. Np. w zagłębiu dąbrowskim uwięczona została w ostatnich tygodniach dobrym rezultatem, wyrażającym się w zatrudnieniu kilkuset bezrobotnych w przemyśle górniczym.

Jeśli chodzi o działalność Ministerstwa, prowadzoną przez Inspekcję Pracy, to w okresie od 1/IX do 18/X cofnięto zezwolenia na przedłużenie czasu pracy 12 przedsiębiorstwom, które były uprawnione do zatrudniania w godzinach nadliczbowych 422 pracowników. Podobne zezwolenie cofnięto również 5 zakładom Państw. Monopolu Spirytusowego. Odmówiono zezwoleń na przedłużenie czasu pracy 24 zakładom dla 834 pracowników oraz 4 cukrowniom dla 317 pracowników. Natomiast udzielono zezwoleń na pracę nocną niektórym zakładom, ale tylko pod warunkiem wprowadzenia 4, przynajmniej zaś 3 zmian pracy. Celem kontroli przestrzegania obowiązujących przepisów ustawowych Inspekcja Pracy znacznie zwiększyła swą działalność wizytacyjną. W niektórych okręgach liczba wizytacji wzrosła do 70 tygodniowo, przyczem wprowadzono kontrole nocne. Ogółem uskuteczniło przeszło 1.000 wizytacji, stosując wielokrotnie przymus natychmiastowego wykonania wydanych zarządzeń.

W ogólnym wyniku powyższych wysiłków Nacz. Komitetu i Ministerstwa za czas od zapoczątkowania akcji do dn. 18 października zdołano zatrudnić około 6.500 bezrobotnych w 7 okręgach woj. warszawskiego (bez Warszawy), kieleckiego, wołyńskiego, białostockiego, poleskiego, poznańskiego, pomorskiego i śląskiego. Akcji tej należy przede wszystkim przypisać, że ogólny poziom bezrobocia w ciągu października nie uległ zwiększeniu, co łatwo mogło nastąpić wobec wcześniejszego ukańczania w r. b. sezonu budowlanego.

Szukając dalszych możliwości zwiększenia stanu zatrudnienia w okresie zimowym, Nacz. Komitet zwrócił się do poszczególnych Ministerstw oraz instytucji państwowych o współdziałanie ich w walce z bezrobociem, szczególnie w drodze wywierania w tym kierunku odpowiedniego wpływu na zakłady pracy, otrzymujące zamówienia rządowe. W Ionie Sekcji Pracy N. K. powołany został specjalny referat, który studjuje kwestje metod walki z bezrobociem zagranicą.

W zakresie prac, należących do kompetencji Sekcji Pomocy N. K., przeprowadzana jest w dalszym ciągu akcja ziemniaczana. Plan tej akcji polega na rozdzieleniu zadeklarowanych przez Radę Naczelną Organizacji Ziemniaków 400 tys. q kartofli na poszczególne okręgi wojewódzkie. Na podstawie obliczeń przypuszczalnych liczb zbioru ziemniaków, osób, wymagających dożywiania w okresie zimowym, oraz wysokości spożycia ziemniaków w akcji dożywiania, ustalono, że m. st. Warszawa ma otrzymać 27 tys. q (z okr. woj. warszawskiego 18 tys. q i poleskiego 9 tys. q), woj. kieleckie 55 tys. q (w tem z okr. po-

morskiego 23 tys. q, poznańskiego 16 tys. q, tarnopolskiego 11 tys. q i nowogódzkiego 5 tys. q), lwowskie 6.500 q (w tem z okr. stanisławowskiego 4 tys. q, wołyńskiego 2.500 q), śląskie 50 tys. q z okr. woj. poznańskiego, łódzkie 14 tys. q z woj. lubelskiego i krakowskie 7.500 q z woj. tarnopolskiego. Reszta wyznaczonych kontyngentów na województwa rolnicze ma być dostarczona komitetom lokalnym na własne potrzeby tych województw.

Dotychczas jedynie woj. lubelskie wywiązało się całkowicie z zadania, pokrywając nietylko wyznaczony nań kontyngent 29 tys. q (z tego 14 tys. q dla woj. łódzkiego i 15 tys. q na potrzeby własne), lecz dając jeszcze parę tys. q ziemniaków nadwyżki, a to ze względu na duży udział w akcji włościan. Nadwyżka ta będzie dodatkowo skierowana do innych okręgów. Z innych województw, niektóre, w szczególności poznańskie i pomorskie, jak dotychczas, zawodzą.

Co do ściągania w naturze podatków na rzecz akcji pomocy

dla bezrobotnych na podstawie ustawy, uchwalonej już przez Sejm, przygotowywane jest rozporządzenie wykonawcze do tej ustawy, które ukaże się niebawem. Ustawa sejmowa rozszerzyła zakres towarów, którymi można spłacać zaległe podatki, wliczając w te towary oprócz zboża (żyto, pszenica i jęczmień) ziemniaków, węgla również groch i grykę, a w wyjątkowych wypadkach i drzewo opałowe. Min. Skarbu wyraziło zgodę na to, aby towarami temi można uiszczać podatki zaległe nietylko po dz. 1/IV 1929 r., jak było projektowane uprzednio, lecz również po dz. 1/IV 1930 r.

**Z MINISTERSTWA SKARBU
NOWY DYREKTOR DEPARTAMENTU OBROTU PIENIĘŻNEGO.** — W dn. 27 października r. b. kierownictwo Departamentu Obrotu Pieniężnego w Ministerstwie Skarbu objął b. Dyrektor Banku Gospodarstwa Krajowego P. Włodzimierz Baczyński.

SPRAWY GOSPODARCZE W IZBACH USTAWODAWCZYCH

PROJEKTY USTAW GOSPODARCZYCH W SEJMIE. — Rząd wniósł do Sejmu 8 nowych projektów ustaw (razem 128).

Ze względu na znaczenie w życiu gospodarczym na czoło wysuwa się projekt ustawy w sprawie zmiany państwowego podatku przemysłowego, szczegółowo już omówiony w tyg. „Polska Gospodarcza”¹⁾.

Wniesione przez Rząd projekty ustaw: o specjalnym podatku od niektórych zajęć zawodowych, o państwowym podatku od energii elektrycznej, oraz o zmianie ustawy z dn. 2/VIII 1926 r. o podatku od lokali—omawiamy w niniejszym zeszycie na innym miejscu²⁾.

Wniesiony został do Sejmu projekt ustawy o zatwierdzeniu zmian statutu Banku Polskiego. Zmiany te przewidują możliwość wprowadzenia w skład Rady Komisarza Banku, który może być urzędnikiem państwowym, co ma na celu ściślejszą współpracę Banku z Ministerstwem Skarbu, oraz znoszą niektóre nieaktualne artykuły, jak np. dotyczące Doradcy Finansowego Rządu.

Projekt ustawy w sprawie zmiany ustawy o mierniczych przysięgłych idzie w tym kierunku, aby przedłużyć do końca 1932 r. możliwość uzyskania tytułu i uprawnień mierniczych przysięgłych na warunkach ulgowych absolwentom niektórych szkół mierniczych rosyjskich, oraz przesunąć również do końca 1932 r. termin składania egzaminów na mierniczych przysięgłych osobom, które zostały przejściowo upoważnione do wykonywania prac pomiarowych przy przebudowie ustroju rolnego.

Projekt ustawy o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznymi stwarza ramy rozwojowe dla przedsiębiorstw komunikacyjnych tego rodzaju. Projekt ten omawiamy wyczerpująco na innym miejscu (p. str. 1516).

Wreszcie, należy zaznaczyć, że—stosownie do postanowienia art. 8 ustawy z dn. 31/VII 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych — Minister Skarbu przesłał Sejmowi do zatwierdzenia rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 30/IX r. b. o uldze celnej na rodzynki perskie „Bidane”.

SPRAWY GOSPODARCZE NA PLENUM SEJMU. — Dn. 23/X r. b. na posiedzeniu Sejmu znalazło się sprawozdanie Komisji Ochrony Pracy o wniosku Klubu Chrześcijańskiej Demokracji w sprawie udzielenia Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu wystarczających funduszy na pomoc bezpośrednią dla bezrobotnych. Sprawozdanie referował Pos. Kuźma. Mówca podniósł, że Rząd z funduszy ogólnych przeznaczył w czasie

od stycznia do października dla Śląska przeszło 20% sum, asygnowanych na ten cel w całym Państwie, a z budżetu śląskiego było wypłacane zł 350 tys. miesięcznie. Z obu tych źródeł wypłacano bezrobotnym od zł 20 do 50 miesięcznie na głowę. Mówca przedstawił szeroko zakrojoną i prowadzoną z powodzeniem przez komitet wojewódzki pomocy bezrobotnym akcję pomocy w naturze. Wobec tego, że Rząd świadczy na rzecz bezrobotnych na Śląsku maksymalnie w stosunku do możliwości budżetowych—Sejm odrzucił wniosek Klubu Chrześc. Dem., przyjmując uchwałę, stwierdzającą „ostre przesilenie i związane z niem silne bezrobocie w wysoko uprzemysłowionem województwie śląskiem” i „potrzebę wydatnej pomocy na rzecz bezrobotnych na Górnym Śląsku”.

Na tem posiedzeniu przez I czytanie przeszły i odesłane zostały do komisji: Rolnej—projekt ustawy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych—i Komunikacyjnej—ustawa o zmianach statutu Państwowej Rady Kolejowej.

Na posiedzeniu w dn. 28/X r. b. przyjęto w II i w III czytaniu rządowy projekt ustawy o uregulowaniu obrotu cukrem, o ujawnianiu hipotecznem pozwoleń na parcelację i o odpowiedzialności Skarbu Państwa za przesyłki pocztowe, telegraficzne i rozmowy telefoniczne w obrocie wewnętrznym. Na temże posiedzeniu odrzucono wniosek Klubu Stronnictwa Chłopskiego w sprawie 50% zniżki kolejowej dla obywateli gmin wiejskich, udających się i powracających ze szpitali, a posiadających świadectwo ubóstwa, z uwagi na zapowiedziane przez Rząd wydanie takiego zarządzenia również i dla ludności gmin miejskich. Odrzucono również wniosek Klubu Chrześcijańskiej Demokracji w sprawie rozszerzenia na obszar całego Państwa ustawy o nadzwyczajnej komisji rozjemczej do załatwiania zatargów zbiorowych między właścicielami nieruchomości a dozorcami domowymi ze względów formalno-prawnych oraz z uwagi na oświadczenie Rządu, iż wystąpi on w ciągu bieżącej sesji z projektem ustawy o umowach zbiorowych dla całego Państwa. Z tego też względu odrzucono wniosek Związku Parlamentarnego Polskich Socjalistów w sprawie załatwiania zatargów zbiorowych między właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi.

Na posiedzeniu w dn. 28/X r. b. przez I czytanie przeszły następujące rządowe projekty ustaw gospodarczych: o podatku przemysłowym, o zmianie podatku od nieruchomości, o specjalnym podatku od niektórych zajęć zawodowych, o podatku od lokali, o podatku od energii elektrycznej i o zmianach w statucie Banku Polskiego; zostały one odesłane do Komisji Skarbowej.

Ogółem od początku sesji przez 3 czytania przeszło 20 rządowych projektów ustaw.

¹⁾ P. zesz. 43 1931. str. 1481.

²⁾ P. str. 1519—21.

SPRAWY GOSPODARCZE NA PLENUM SENATU.

Na posiedzeniu Senatu w dn. 22/X przyjęto z małymi zmianami 4 ustawy o czasie pracy i zatrudnianiu małoletnich i kobiet oraz ustawę o podatku dochodowym. Bez zmian natomiast przyjęto następujące ustawy: o podatku kryzysowym, o upoważnieniu przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” do zaciągnięcia pożyczek długoterminowych inwestycyjnych, o opodatkowaniu wina i piwa, o uiszczaniu zaległych podatków w naturze i o zwolnieniu od podatku cukru, przeznaczonego na dożywianie dzieci.

Ogółem Senat do dn. 22/X r. b. przyjął 5 projektów ustaw z poprawkami, 11 zaś — w brzmieniu sejmowym.

POSELSKIE WNIOSKI USTAWOWE W SPRAWACH GOSPODARCZYCH.

Związek Parlamentarny P. P. S. wniósł projekt ustawy w sprawie walki ze skutkami kryzysu gospodarczego. Według projektu czas pracy w przemyśle i handlu ma być ustalony dla całej załogi od jzajdu I klatki do wyjazdu ostatniej. Zabrania się zmniejszania zarobków robotniczych mimo zmniejszenia czasu pracy oraz unieważnia wydane dotychczas pozwolenia na przedłużenie czasu pracy. Jeśli chodzi o zamknięcie przedsiębiorstw — projekt warunkuje to od zgody Rządu po wysłuchaniu opinii związków zawodowych oraz ustala szereg norm, dotyczących zwalniania robotników, zaopatrzenia starczego i t. p.

Projektuje się ustanowienie przedstawicielstw robotniczych we wszystkich przedsiębiorstwach, zatrudniających powyżej 20 robotników, z szerokimi uprawnieniami do wglądu w bieg i działalność przedsiębiorstw.

Projekt przewiduje rozpoczęcie przez Państwo z wiosną 1932 wielkich robót publicznych.

Specjalny rozdział traktuje o rozciągnięciu ubezpieczenia na wypadek bezrobocia na wszystkich robotników od 16 lat, przyczem ci, którzyby wyczerpali zasiłki z funduszu bezrobocia, mieliby je otrzymywać ze Skarbu Państwa.

W stosunku do wsi projekt przewiduje umorzenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłaconych podatków i niespłaconych pożyczek dla obszarów, przekraczających podstawowe normy władania, w tym celu, aby w rozmiarze, odpowiadającym umorzonym kwotom — przewłaszczyć je na rzecz Państwa, które ma obszary te wydzierżawić małorolnym lub bezrolnym. Mało-

rolnym właścicielom ziemi do 5 ha miałyby być rozłożona płatność należności skarbowych na 2 lata. Projekt przewiduje jednocześnie zmianę szacunku ziemi, rozparcelowanej przez Państwo lub osoby prywatne, do poziomu cen obecnych. Procenty projekt redukuje do 6%. Kontyngent parcelacyjny roczny wynosić ma 400 tys. ha.

Osobny rozdział projektu traktuje o ulgach podatkowych i kredytowych, przewiduje je dla płatników podatku dochodowego do 10 stopnia dla dochodów fundowanych i do 14 stopnia dla dochodów niefundowanych. Ci płatnicy mieliby umorzone zaległości podatkowe. Projekt zwalnia od podatków na lat 3 gospodarstwa rolne do 5 ha.

Środki finansowe dla zrealizowania powyższych zamierzeń, mających złagodzić skutki kryzysu i bezrobocia, projekt znajduje: w oszczędnościach budżetowych, w ściągnięciu zaległych podatków od płatników powyżej 10 stopnia i gospodarstw rolnych powyżej 20 ha oraz w podniesieniu podatku dochodowego od płatników wyższych kategorii. Ścisłych zestawień cyfrowych ani planu finansowego dla wprowadzenia powyższych zamierzeń projekt nie zawiera.

PRACE KOMISYJ SEJMU.

Dn. 22/X r. b. odbyło się posiedzenie Komisji Administracyjnej, na którym referat wniosku Klubu Stronnictwa Ludowego w sprawie obniżenia składek ubezpieczeniowych w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych i uporządkowania likwidowania szacunku pogorzeli — powierzono Posłowi Długoszowi. Komisja odrzuciła wniosek Klubu Stronnictwa Ludowego o zniewielizowanie ustawy antyalkoholowej w kierunku umożliwienia wnoszenia sprzeciwu poszczególnych mieszkańców ośrodku uchylecia ze względów formalnych wyników głosowania nad prohibicją.

Dn. 22/X 1931 r. na posiedzeniu Komisji Ochrony Pracy odłożono do następnego posiedzenia wniosek Klubu Stronnictwa Ludowego w sprawie obniżenia o 30% stawek ubezpieczeniowych instytucji od nieszczęśliwych wypadków. Przy obradach nad wnioskiem Związku Parlamentarnego Polskich Socjalistów w sprawie walki ze skutkami kryzysu i bezrobocia — wygłosił przemówienie P. Minister Pracy i Opieki Społecznej St. Hubicki, w którym wniosek Związku Parlamentarnego Polskich Socjalistów scharakteryzował jako zupełnie nie liczący się z finansowymi możliwościami Państwa, ani z jego strukturą gospodarczą i społeczną. Pan Minister podniósł, że projekt zawiera szereg dezyderatów, zupełnie niezwiązanych z normami, obecnie obowiązującymi; wprowadzone w formie ustaw — wprowadziłyby zamęt w życie gospodarcze i byłyby niewykonalne. Rząd uważa, że wniesiony w tej formie wniosek nie nada się do rzeczowego traktowania. Po ożywionej dyskusji — Komisja wniosku odrzuciła.

GÓRNICTWO I PRZEMYSŁ

GÓRNICTWO WĘGLOWE

STAN PRZEMYSŁU WĘGLOWEGO WE WRZEŚNIU 1931 R. — Stan przemysłu węglowego we wrześniu w porównaniu z poprzednim miesiącem naogół nie uległ poważniejszej zmianie, gdyż lekki spadek zbytu węgla na rynku wewnętrznym został skompensowany z nieznaczną nadwyżką wzmocnionym wywozem na rynki zagraniczne.

Ogólny zbyt węgla we wrześniu w porównaniu z sierpniem nieco wzrósł w związku z większą o 1 liczbą dni roboczych, natomiast przeciętna dzienna wysyłka z kopalń zmniejszyła się.

Spadek zbytu krajowego został wywołany głównie wskutek zmniejszenia się dostaw dla kolei. Poza tem nastąpił spadek zapotrzebowania na sortymenty przemysłowe, wskutek ograniczenia ruchu w różnych gałęziach przemysłu, oraz pewne ożywienie w zbycie gatunków opałowych, spotęgowane dość nagle osłabieniem się w II połowie miesiąca. Ogólna depresja gospodarcza oraz trudności na rynku pieniężnym i kredytowym sprawiły, iż zwykle sezonowe ożywienie nie zdołało przybrać większych rozmiarów.

Ogólny eksport uległ poprawie, przyczem nastąpiła pewna zmiana na lepsze w ustosunkowaniu się eksportu do państw konwencyjnych do wywozu na wolne rynki. Eksport na Węgry dozna prawdopodobnie już w przyszłym miesiącu znacznego ograniczenia wobec reglamentacji przywozu węgla na Węgrzech¹⁾. Podkreślić poza tem należy znaczny wzrost eksportu do Belgii. Natomiast eksport do Francji we wrześniu wskutek ograniczeń przywozowych osiągnął zaledwie ok. 40% wywozu sierpniowego.

Rozwijający się pomyślnie w ciągu ostatnich miesięcy eksport węgla polskiego stanął w związku ze spadkiem funta w obliczu niebezpieczeństwa silniejszej konkurencji węgla brytyjskiego, szczególnie na rynkach skandynawskich. Należy przypuszczać, że oparty przez Rząd polski przemysł węglowy i w danym wypadku wyjdzie zwycięsko z powstałych trudności i obroni swój stan posiadania na rynkach skandynawskich.

Wydobycie węgla kamiennego wobec zwiększonego zbytu oraz większej we wrześniu o 1 ilości dni roboczych (26 wobec 25) zwiększyło się o 5,48%.

Liczbowa stan przemysłu węglowego we wrześniu — według danych tymczasowych — ilustruje następujące zestawienie (w tys. tonn):

Refony węglowe	Wydobycie	Zbyt w kraju	Eksport	Zapasy na zwalach ¹⁾
Śląski	2.598	1.149	1.187	1.569
Dąbrowski	659	378	191	651
Krakowski	225	183	1	73
Razem:	3.482	1.710	1.379	2.293
Sierpień 1931 ²⁾	3.301	1.177	1.298	2.190
Zmiany w stosunku do sierpnia	+ 181	- 7	+ 81	+ 103

Z danych zestawień tego wynika, że wydobyte węgla kamiennego we wrześniu wynosiło 3.482 tys. t. czyli w sto-

¹⁾ Obliczono przy uwzględnieniu węgla, zużytego na cele własne kopalń, na deputaty robotnicze, oraz węgla, skreślonego przy sprawdzaniu zapasów.

²⁾ Liczby poprawione.

sunku do sierpnia wzrosło o 181 tys. t. Przeciętne dzienne wydobycie (przy 26 dniach roboczych) zwiększyło się o ok. 2 tys. t i wynosiło ok. 134 tys. t.

Ogólny zbył węgla kamiennego we wrześniu zwiększył się o 74 tys. t w porównaniu z miesiącem poprzednim i wynosił 3.089 tys. t, przyczem na zbył krajowy przypada 1.710 tys. t, t. j. o 7 tys. t mniej, a na eksport 1.379 tys. t, a razem o 81 tys. t więcej niż w sierpniu.

Zapasy na zwalach kopalnianych zwiększyły się o 103 tys. t i wynosiły 2.293 tys. t.

Liczba robotników, zapisanych z końcem miesiąca w kopalniach węgla kamiennego, wynosiła:

Rejony	Sierpień	Wrzesień	Wzrost w stos. do sierpnia 1931
Śląski . . .	72.491	73.325	+ 834
Dąbrowski .	25.606	25.733	+ 124
Krakowski .	8.141	8.160	+ 19
Razem:	106.238	107.218	+ 980

W związku ze zwiększeniem się załogi robotniczej na kopalniach węgla kamiennego, liczba zarejestrowanych bezrobotnych zmniejszyła się w porównaniu z miesiącem poprzednim o 505 i wynosiła 13.295.

Wydajność pracy, a więc przeciętne wydobycie na robotniko-dniówkę w kopalniach węgla kamiennego, wynosiła 1.424 kg, a zatem zwiększyła się o 39 kg w porównaniu z sierpniem.

Przeciętne wydobycie na jedną robotniko-dniówkę całej załogi w poszczególnych rejonach węglowych ilustrują następujące dane (w kg):

Rejony	Sierpień	Wrzesień
Śląski	1.516	1.544
Dąbrowski . .	1.078	1.142
Krakowski . .	1.134	1.210

Przeciętne zarobki robotnicze na dniówkę opłaceną całej załogi w poszczególnych rejonach węglowych za sierpień w porównaniu z 2 poprzednimi miesiącami wykazuje następujące zestawienie (w zł):

Rejony	Czerwiec	Lipiec	Sierpień
Śląski	10'34	10'34	10'35
Dąbrowski	8'79	8'77	8'89
Krakowski	8'06	8'03	8'19

Płace robotnicze w miesiącu sprawozdawczym pozostawały bez zmiany.

Ceny węgla w kraju loco kopalnia pozostawały we wrześniu niezmiennione. Również nie uległy zmianie ceny węgla, eksportowanego do krajów konwencyjnych. Ceny węgla f.o.b. Gdańsk-Gdynia pod wpływem wzmożonej konkurencji węgla brytyjskiego kształtowały się niżkowo i wynosiły dla grubych gatunków węgla górnośląskiego sh 11/6, a dla węgla dąbrowskiego sh 10/9 za tonnę.

Węglowe taryfy kolejowe nie uległy zmianie.

Stawki frachtowe morskie na rynku bałtyckim na skutek spadku funta podniosły się nieco, wyrównując różnicę pomiędzy funtem złotym a papierowym. Silnie zwiększyły stawki do Belgii, gdyż importerzy w obawie skontyngentowania importu polskiego węgla do Belgii, starali się przywieźć przedtem duże ilości węgla. Za statek ok. 3.000 tys. t płacono z Gdańska/Gdyni do portów belgijskich sh 4, do Sztokholmu sh 4/6, Norrköping sh 4/9, Göteborg sh 4/9, Oslo sh 5/9, do Włoch do G. S. S. L. sh 7/6; eksport węgla do Francji zmniejszył się, stawki do Rouen utrzymały się na poprzednim poziomie, t. j. sh 5/3.

Produkcja koksu we wrześniu w porównaniu z sierpniem zwiększyła się o 11.133 t i wynosiła 125.040 t; również zwiększył się ogólny zbył o 12.221 t i wynosił 146.537 t. Zapasy koksu spadły na koniec miesiąca do 206.426 t. Załoga robotnicza wynosiła 2.290 osób.

Produkcja brykietów we wrześniu wynosiła 28.624 t, t. j. o 2.050 t więcej niż w sierpniu. Dość znacznie zwiększył się ogólny zbył i wynosił 28.389 t. W brykietniarniach zatrudnionych było 208 robotników.

Węgla brunatnego we wrześniu wydobyto 3.133 t, t. j. o 445 t więcej w porównaniu z miesiącem poprzednim również zwiększył się zbył krajowy. Załoga robotnicza w kopalniach węgla brunatnego wynosiła 188 osób.

PRZEMYSŁ NAFTOWY

PRZEMYSŁ NAFTOWY W LIPCU 1931 R.¹⁾ — Wydobycie ropy w lipcu r. b. utrzymało się bez większych zmian. Przeciętna dzienna produkcja ropy wynosiła ok. 175 cyst brutto.

Wyniki dowierceń były słabe. Wszystkie dowiercenia miały miejsce na terenach marek specjalnych. Z nich większe ilości ropy około 10 tonn dziennie dał otwór „Chrobry VIII” w Paścicznej po pogłębieniu do 1.243 m. W Grabownicy Starzeńskiej w otworze „Gaten IX” w głębokości 649 m nawiercono 5 t ropy dziennie. Ponadto większe ilości gazów około 20—30 m³/min. nawiercono na 1.041 metrze w otworze „Prezes Starzyński” w Rostokach.

Ukończono pomyślnie 12 nowych otworów i 8 pogłębiono. Suchych otworów, t. j. bez produkcji, ukończono: 3 z poprzednich i 3 ze starych, pogłębionych. Również pomyślnie posuwały się naprzód prace poszukiwawcze.

Ilość ropy, przypadająca na marki specjalne, utrzymała się na poprzednim wysokim poziomie, stanowiąc 37% ogólnej produkcji.

Procent ropy, zużytej na opał i manko, pozostał niezmienny, wynosząc 4% produkcji brutto.

Ekspedycja ropy do rafinerji utrzymała się na wysokim poziomie. Wysłano z kopalń i tłoczni do rafinerji 5.432 cyst.

Zapasy ropy, zamagazynowanej w zbiornikach na kopalniach i tłoczniach, wyniosły 2.342 cyst., wobec 2.427 cyst. w końcu czerwca r. b. Nadwyżka ropy, uzyskana tytułem manka tłoczniowego, wynosiła 142 wagonv. Łączna ilość ropy zamagazynowanej, wraz z zapasami w rafinerjach, w końcu lipca osiągnęła 8.910 cyst.

Tabela I

Produkcja i obrót ropą — w lipcu 1931 r. (w cysternach)

MIESIĄC I ROK	JASŁO i KRAKÓW				DROHOBYCZ				STANISŁAWÓW				R A Z E M			
	Produkcja	Opał i manko	Ekspedycja	Zapasy w końcu m-ca	Produkcja	Opał i manko	Ekspedycja	Zapasy w końcu m-ca	Produkcja	Opał i manko	Ekspedycja	Zapasy w końcu m-ca	Produkcja	Opał i manko	Ekspedycja	Zapasy w końcu m-ca
Czerwiec 1931	800	8	753	441	4.702	200	4.068	1.694	395	7	365	292	5.267	215	5.185	2.427
Lipiec 1931	816	7	830	431	4.203	207	4.205	1.618	406	7	397	293	5.425	221	5.432	2.342
Stycz.-lipiec 1931	5.565	48	5.548	431	28.861	1.533	28.136	1.618	2.757	49	2.648	293	37.183	1.630	36.332	2.427
Stycz.-lipiec 1930	4.603	48	4.559	373	30.304	1.895	28.994	1.584	2.734	40	2.713	188	37.641	1.983	36.266	2.145

Ceny ropy, pomimo nowej niżki w lipcu, pozostały w stosunku do cen światowych na dość wysokim poziomie. Za ropę boryslawską Państwowe Zakłady Naftowe wyznaczyły zł 1.606 za 10 t, t. j. o zł 5 mniej niż w czerwcu. Za inne gatunki

P. (Z. N. płaćły następujące ceny — w zł za cysternę loco zbiorniki:

¹⁾ Dane za czerwiec 1931 r. — p. zesz. 38/1931, str. 1352.

Kryg czarna	1.495	Schodnica i Starowieś cie-	
Rymanów	1.525	mna	1.994
Krosno parafinowa	1.545	Bitków Fr. Pol.	2.008
Ropienka	1.575	Bitków Nobel	2.087
Równe-Rogi	1.676	Bitków Dąbrowa	2.230
Dobrucowa	1.645	Toroszówka	2.243
Iwonicz	1.695	Potok	2.250
Harkłowa	1.745	Grabownica-Humniska	2.193
Mokre	1.765	Kłęczany	2.492
Majdan-Rosulna	1.794	Stara Wieś	2.692
Urycz	1.884		

Ruch wiertniczy ożywił się, ale bardzo nieznacznie. Liczba wierconych otworów wzrosła do 113. Ilość odwierconych metrów spadła do 6.501.

Liczba robotników na kopalniach ropy i gazów ziemnych utrzymała się bez większych zmian i spadła z 9.448 w czerwcu do 9.433, w tem w okręgu drohobyckim w rej. marki podsta-

wowej spadła z 4.744 do 4.702, w rej. marek specjalnych wzrosła z 1.410 do 1.441, w okręgu jasielskim spadła z 2.289 do 2.278, w okręgu stanisławowskim wzrosła z 1.005 do 1.006.

W kopalnictwie gazów ziemnych nie zaszły naogół większe zmiany. Przeciętna dzienna produkcja wynosiła 1.158 tys. m³, zmniejszyła się zatem w porównaniu z tym samym okresem r. ub. o 209 tys. m³. Manko gazowe wynosiło bez zmiany 2% produkcji brutto.

W lipcu r. b. było czynnych 30 rafinerij nafty, które zatrudniały ogółem 3.716 robotników i majstrów (w czerwcu 3.718). Z tej liczby 3.623 robotników było zajętych przy pracach, związanych bezpośrednio z ruchem zakładów. Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych w Drohobyczu zatrudniała w tej liczbie 642 robotników.

Przeróbka ropy w rafineriach wyniosła ogółem 52.643 t, czyli o 475 t więcej niż w czerwcu. Przerobiono ropy borysławskiej (Standard) 37.109 t (70%), specjalnej małoparafinowej 8.283 t (16%), specjalnej bezparafinowej 7.251 t (14%).

Tablica II Produkcja i zużycie gazów ziemnych — w lipcu 1931 r. (w tys. m³)

MIESIĄC I ROK	J A S Ł O				DROHOBYCZ				STANISŁAWÓW				R A Z E M			
	Produkcja	Opał (zuż. własne)	Odtłoczono	Manko	Produkcja	Opał (zuż. własne)	Odtłoczono	Manko	Produkcja	Opał (zuż. własne)	Odtłoczono	Manko	Produkcja	Opał (zuż. własne)	Odtłoczono	Manko
Czerwiec 1931	6.360	2.614	3.237	509	25.133	10.704	14.176	253	3.740	2.615	845	280	35.233	15.933	18.258	1.042
Lipiec 1931	6.556	2.603	3.488	465	25.477	11.034	14.153	290	3.872	2.526	1.065	281	35.905	16.163	18.706	1.036
Stycz.-lipiec 1931	51.168	18.427	28.660	3.881	191.766	75.081	123.389	1.296	27.556	19.065	6.578	1.913	278.490	112.573	158.427	7.090
Stycz. lipiec 1930	44.017	16.401	24.834	2.782	213.594	90.617	122.006	971	28.064	19.651	6.336	2.077	285.675	126.669	153.76	5.830

Tablica III Liczba otworów wiertniczych na kopalniach ropy i gazów — w lipcu 1931 r.

MIESIĄC I ROK	L i c z b a o t w o r ó w														Ilość otworów produktiwnych	Przeciętna dzienna produkcja otworów — kg
	Montowane	Zmontowane	Wiercone			Instrument.	Wyjątki gazowe	Samopłynące	Łyżkowane	Pompowane	Tłokowane	Rekonstruk.	Likwidacja	Razem		
			Produktywne	Bez produkcji	Razem											
Czerwiec 1931	22	11	35	74	109	36	150	19	237	2.008	362	18	29	3.001	2.661	659
Lipiec 1931	18	14	31	82	113	40	159	18	229	2.013	365	18	21	3.008	2.656	658

Tablica IV Produkcja i obrót produktami naftowymi — w lipcu 1931 r. (w tonnach)

P r o d u k t	Wytwór- czość z przeróbki ropy	Wysyłka do spo- życia w kraju	Zapotrzeb. rafineryj	Eksport	Wymiana między- rafineryjna		Im- port	Z a p a s y	
					wysyłki	przywóz ¹⁾		w dn. 1/VIII 1931	w dn. 30/VIII 1931
Benzyna	8.785	8.486	100	8.892	359	3.618	—	38.463	32.979
Nafta rafinowana	7.969	6.420	7	545	25	25	—	3.285	4.282
„ destylowana	7.121	17	—	1.755	—	—	—	32.847	38.196
Olej gazowy	10.014	4.370	95	4.360	—	—	—	20.463	21.652
„ opał. z destyl. rozkład.	418	265	59	380	—	—	—	1.567	1.281
Oleje smarowe	7.740	3.859	27	1.625	191	185	15	39.935	42.173
Smary stałe	295	237	12	37	19	17	—	617	624
Parafina	1.924	598	—	1.227	—	—	—	6.006	6.105
Świece	22	—	—	24	—	—	—	31	29
Asfalt	1.447	1.586	323	717	3	3	—	19.264	18.085
Koks	735	85	326	599	288	278	—	3.897	3.612
Produkty uboczne	168	64	9	10	—	—	—	1.869	1.954
Ropał. gudron i pozostałości	— ³⁾	414	862	186	1.186	2	—	39.630	34.370
Olej parafinowy	4.353	2	14	—	633	536	—	33.146	37.386
Gacz	— ³⁾	—	—	—	12	12	—	4.445	4.065
Ogółem:	47.947	26.403	1.834	20.357	2.716	4.676	15	245.465	246.793

¹⁾ 50 t strata manipulacyjna na gazolinie.

²⁾ Potrącono 2.614 t, wziętych z zapasów do dalszej przeróbki.

„ 380 t. „ „ „ „ „ „

Wytwórczość produktów naftowych wyniosła 47.997 t, czyli ze stratą przy przeróbce stanowiła 82% (przeciętnie w 1930 r. 83%).

Konsumpcja produktów naftowych w kraju wyniosła 28.237 t (w tem wewnętrzne spożycie rafinerij 1.834 t) i przedstawiała się następująco (w tonnach):

	Lipiec 1931	Lipiec 1930	Przec. mies. 1930
Benzyna	8.586	9.360	8.166
Nafta	6.444	6.755	12.120
Oleje gazowy i opały	4.789	5.239	5.980
Oleje smarowe	3.886	4.141	4.250
Parafina	598	590	810

Eksport produktów naftowych (właściwie wysyłka z rafinerij, przeznaczona na eksport) wyniósł ogółem 20.357 t, czyli był znacznie większy niż przeciętny eksport w r. ub. (miesięcznie 16.015 t). Przypisać to należy dążeniu przedsiębiorstw do pozbycia się za wszelką cenę nadmiernych zapasów, zwłaszcza benzyny.

Z poszczególnych produktów wywieziono zagranicę (w tonnach):

	Lipiec 1931	Przec. mies. 1930
Benzyna	8.892	3.415
Nafta	2.300	2.514
Oleje gazowy i opał.	4.740	3.686
Oleje smarowe	1.625	3.130
Parafina	1.227	1.889

Ruch zapasów produktów naftowych w rafinerjach przedstawiał się następująco (w tonnach)

	1/VIII 1931	1/VII 1931	1/VIII 1930
Benzyna	32.979	38.463	26.528
Nafta	42.478	36.132	30.825
Oleje gazowy i opały	22.933	22.030	17.225
Oleje smarowe	42.173	39.935	36.380
Parafina	6.105	6.006	5.986
Inne produkty	100.125	102.899	95.672
Razem:	246.793	245.465	212.616

Tabela V

EKSPORT DO POSZCZEGÓLNYCH KRAJÓW — W LIPCU 1931 R. (W TONNACH)

Kraj przeznaczenia	Benzyna		Nafta		Olej gazowy i opały	Oleje smar.		Parafina	Świece	Asfalt	Koks	Wazelina, smary stałe, mydło naftowe	Półprodukty	Pozost. destyl. ¹⁾	Razem
	rektyfikow.	surowa	rafinowana	destylow.		rafinowane	destylow.								
Anglia	—	—	—	—	—	—	—	61	—	—	—	—	—	—	61
Austria	1.126	—	77	—	172	141	32	60	—	40	79	15	—	8	1.750
Belgia	—	—	—	—	—	—	—	—	—	20	—	—	—	—	20
Czechosłowacja	1.336	4.343	—	1.626	—	180	318	—	—	—	176	11	—	32	8.022
Dania	214	—	—	—	61	—	—	—	—	—	—	—	—	—	275
Francja	131	—	14	—	167	54	—	15	—	—	—	—	—	—	381
Holandja	127	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	127
Jugosławia	51	—	—	—	—	36	—	85	—	—	—	4	—	—	176
Litwa	20	—	—	—	—	61	—	—	—	—	—	—	—	—	81
Łotwa	90	—	51	—	182	93	27	—	—	—	—	—	—	15	458
Niemcy	26	—	—	—	31	11	—	199	—	531	334	—	—	28	1.160
Rumunia	—	—	—	—	—	29	—	—	—	—	—	7	—	—	36
Szwajcaria	180	6	—	—	795	45	—	15	—	—	10	—	—	—	1.051
Szwecja	39	—	42	—	—	88	—	—	—	15	—	—	10	—	194
Węgry	—	—	—	—	—	98	—	65	—	—	—	—	—	—	163
Włochy	35	—	—	—	—	45	—	—	—	—	—	—	—	—	80
Razem:	3.375	4.349	184	1.626	1.408	881	377	500	—	600	599	37	10	83	14.035
Gdańsk loco	406	—	68	15	673	4	—	181	—	50	—	—	—	102	1.499
tranzyt	762	—	293	114	2.659	85	278	546	24	61	—	—	—	1	4.823
Ogółem:	4.543	4.349	545	1.755	4.740	970	665	1.227	24	717	599	37	10	186	20.357

W przemyśle gazolinowym sytuacja była w dalszym ciągu pomyślna. Produkcja gazoliny wynosiła w lipcu 3.312 t (w czerwcu 3.200 t). Z ogólnej ilości 35.905 tys. m³ gazu ziemnego, wyprodukowanego na kopalniach, przerobiono w gazoliniarniach 23.526 tys. m³, czyli 65%. Z 100 m³ przerobionego gazu otrzymywano przeciętnie w lipcu r. b. 1408 kg gazoliny (w czerwcu 1403 kg, w 1930 r. przeciętnie 1346 kg). Do rafinerij nafty wysłano jako domieszkę do benzyn ciężkich, celem otrzymania benzyny motorowej, 3.388 t gazoliny. W ruchu było 22 zakładów gazolinowych. Zakłady zatrudniały 276 robotników.

KOPALNICTWO WOSKU ZIEMNEGO W LIPCU 1931 R. — Sytuacja kopalnictwa wosku ziemnego kształtowała się bez większych zmian. Produkcja i zapasy tego prawie wyłącznie eksportowego produktu pozostały na niskim poziomie. Wzrosła natomiast o kilkadziesiąt osób liczba robotników. Wysyłka zagranicę spadła o przeszło 50%. Ogółem wydobyto 23 t wosku ziemnego, t. j. o 4 t więcej niż w czerwcu. Zapasy zamagazynowanego wosku ziemnego wynosiły 35 t (w czerwcu 37 t). Eksport obejmował Niemcy, dokąd wysłano 15 t (w czerwcu r. b. 29 t). Liczba osób, zatrudnionych na kopalniach i w topiarniach, obejmowała 232 robotników (w czerwcu r. b. 194).

ROLNICTWO

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA ROLNICTWA

HANDEL ZAGRANICZNY WYTWORAMI ROLNEMI W ROKU GOSP. 1930/31. — Bilans handlowy polski w roku gosp. 1930/31 charakteryzuje dalszy wzrost salda dodatniego. Nadwyżka wywozu nad przywozem osiągnęła sumę zł 2882 miljn., t. j. o zł 718 miljn. więcej niż w roku poprzednim.

Osiągnięte to zostało głównie przez wydatne zahamowanie przywozu. W porównaniu z 1929/30 r. spadek przywozu wyniósł 27,4% przy jednoczesnym spadku wywozu, wynoszącym 22,6%.

Poniższe zestawienie ilustruje obrót wytworami rolnymi na tle ogólnego obrotu w ciągu ostatnich 3 lat gospodarczych:

¹⁾ Ropa, gudron, pozostałości z ropy bezparafinowej.

	1928/29	1929/30	1930/31
	P r z y w ó z		
Ogółem — miljn. zł	3.232.1	2.529.6	1.836.7
w tem:			
wytwory rolne — miljn. zł	334.6	243.3	174.9
% ogólnego przywozu	10.4	9.7	9.5
	W y w ó z		
Ogółem — miljn. zł	2.603.9	2.746.0	2.124.9
w tem:			
wytwory rolne — miljn. zł	1.484.2	1.546.7	1.098.4
% ogólnego przywozu	57.0	56.3	51.7

Z zestawienia tego widzimy, że jeśli chodzi o udział produktów rolnych w obrotach zagranicznych, struktura polskiego handlu zewnętrznego nie uległa zmianom zasadniczym. Zaobserwowane w ciągu 2 lat ostatnich zmniejszenie się procentowego udziału wartości wytworów rolnych w obrotach ogólnych wywołane zostało w dużym stopniu przez spadek cen tych ostatnich.

Obroty w poszczególnych działach wytworów rolnych ilustruje następujące zestawienie (w miljn. zł):

	1928/29	1929/30	1930/31
	P r z y w ó z		
Wytwory roślinne	116.4	61.2	54.9
Zwierzęta i produkty zwierzęce	179.4	154.4	101.6
Wytwory przemysłu rolnego	34.4	21.6	14.7
Drzewo	4.3	6.2	3.7
	W y w ó z		
Wytwory roślinne	278.2	327.3	182.0
Zwierzęta i produkty zwierzęce	576.5	598.9	534.1
Wytwory przemysłu rolnego	181.5	255.9	150.0
Drzewo	448.0	364.7	232.4

Zmniejszenie wartości obrotów w roku sprawozdawczym nastąpiło we wszystkich 4 rozpatrywanych grupach wytworów rolnych, rozkładając się jednak nierównomiernie na poszczególne działy. Najpomyślniej kształtowały się obroty w grupie zwierząt i przetworów zwierzęcych. Nastąpił tu znaczny spadek wartości przywozu przy bardzo niewielkim tylko zmniejszeniu wywozu. Niepomyślnie kształtował się wywóz wytworów roślinnych; poważne straty w wywozie wykazują również wytwory przemysłu rolnego oraz drzewo.

Obroty zagraniczne wszystkimi grupami wytworów rolnych szczegółowo omówione zostały w poprzednich zeszytach tygodnika¹⁾.

Na zakończenie podkreślić musimy, iż warunki wymiany międzynarodowej w omawianym okresie uległy znacznemu pogorszeniu. Wpłynął na to, obok światowego kryzysu gospodarczego, intensywny ruch, dokonywany się we wszystkich niemal państwach w kierunku wzmocnienia ochrony celnej, przez wprowadzenie nowych stawek celnych o charakterze prohibicyjnym. Polska szczególnie dotkliwie odczuła zarządzenia, ścieśniające eksport artykułów rolnych, stanowiących najważniejszą, najbardziej rozbudowaną gałąź jej wywozu.

Zamknięcie całkowite lub częściowe dla naszego eksportu rolnego niektórych rynków zbytu, przyjmujących nadwyżki naszych produktów rolnych, zmusiły polskich eksporterów do szukania nowych rynków, co w wielu wypadkach zostało uwieńczone powodzeniem.

W. F.

WYWÓZ DREWNA DO FRANCJI. — Francja we wrześniu r. b. wprowadziła w życie zakaz przywozu drewna. Odnośne rozporządzenie dało jednostkom, prowadzącym handel, zaledwie kilkodniowy termin na wywiązanie się z zaciągniętych zobowiązań na dostawę drewna do Francji. Równało się to bezwzględnemu zerwaniu umów oraz postawieniu w trudnym położeniu wywozu drewna z szeregu państw, w gronie których znalazła się również Polska.

Motywy, który posłużył do tego rodzaju zarządzenia, był spadek cen drewna na rynku francuskim. Spadek ten zaniepokoił producentów i przetwórców surowca francuskiego, nie znajdującego zbytu wobec tańszego i lepszego jakościowo towaru zagranicznego. Producenci ci, mimo że Francja jest krajem wyraźnie deficytowym w zakresie produkcji drewna, byli w możności znaleźć poparcie w Parlamencie oraz nakłonić Rząd do wejścia na drogę tak radykalnych zarządzeń.

Własność leśna jest we Francji stosunkowo silnie rozdrobniona. Według danych z przed lat 10, obszar leśny we Francji wynosi ok. 10 miljn. ha, z czego 14% należy do Państwa, 24% — do gmin i organizacji publicznych, wreszcie 62% stanowi własność prywatną, w czym gospodarstwa leśne poniżej 10 ha należą do 1,466.000 właścicieli, 10—50 ha do 68.000, 50—100 ha do 10.200, 100—200 ha do 5.000, 200—300 ha do 1.500, 300—400 ha do 700, 400—500 ha do 400, powyżej 500 ha do 710.

Powierzchnia leśna Francji jest o 10% większa od powierzchni leśnej Polski, ze względu jednak na w większości wypadków niskogatunkowość drewna francuskiego, z przewagą gatunków liściastych, Francja jest krajem deficytowym w zakresie produkcji drzewnej i w szczególności musi sprowadzać znaczne ilości drewna iglastego (świerk, jodła, sosna). Odsetek powierzchni leśnej, zajmowanej przez drzewa liściaste, wynosi 76%, w czym dąb 31.5%, buk 18.2%, grab 11%, inne liściaste 16%; z iglastych (24% — gdy w Polsce 75%), jodła i świerk zajmują 10% powierzchni, sosna północna — 6.5%, sosna morska (pin maritime) — 4%, modrzew — 1.8%.

Tartaków we Francji wszelkich, łącznie z wodnemi, jest zgórą 10.000, z nich ok. 1.500 posiada traki ramowe. Łączna liczba pracowników, zatrudniona w produkcji leśnej i drzewnej, wynosi, według danych francuskich, ok. 700.000 ludzi.

Ożywiony ruch budowlany we Francji w 1930 r. spowodował, że kraj ten w okresie, gdy inne rynki ścieśniały swe zapotrzebowanie — powiększył je, ściągając na swój rynek uwagę wszystkich eksporterów, którzy, jak zwykle bywa w takich wypadkach, szybko doprowadzili podaż do rozmiarów nadmiernych. Ogółem przywieziono do Francji drewna z gatunków pospolitych (bois commun), w odróżnieniu od drewna egzotycznego w ostatnich latach następujące ilości:

	Tonn	Tys. fr.
1928	1,896.687	1,161.028
1929	2,160.898	1,309.187
1930	2,882.678	1,548.211
I — VIII/1931	1,647.033	815.222
I — VIII/1930	1,720.732	951.765

Z poszczególnych krajów przywieziono drewna surowego i półfabrykatu (surowiec tartaczny, kopalniaki, podkłady kolejowe, deski, bale i t. p.) ilości następujące (w tys. tonn — bez drewna z gatunków egzotycznych):

	1931 I—VIII	1930	1929	1928
Ogółem	1.647	2.883	2.161	1.897
w tem:				
Niemcy	395	679	435	324
Kanada	1.7	6	3.5	3
St. Zjedn.	47.9	69	54	44.5
Japonia	2.8	2.5	2	1.7
Norwegia	0.5	8	8	5.5
Polska	168	140	90.6	85
Portugalia	1.9	1.7	2	0.7
Rumunia	30.7	39	48.6	70
Jugosławia	98	80.8	43.7	45.8
Szwecja	129	379	356	319
Szwajcaria	5	23	26	21
Czechosłowacja	13.5	15	4	4.6
Z. S. R. R.	116.6	270.8	150	95

Przywóz poszczególnych sortymentów, uwidoczniiony w poniższej tablicy, wykazuje znaczny udział w przywozie francuskim najcenniejszego sortymentu z półfabrykatów drzewnych — desek i bali (w tys. tonn — bez drewna z gatunków egzotycznych i z wyjątkiem dębu i orzecha):

	1931 I—VIII	1930	1929	1928
Drewno okrągłe	158	333	267	196
w tem:				
Niemcy	106	203	174	99
Czechosłowacja		4	1	3
Austria	1.8	8	14	18
Podkłady kolejowe	59	59	14	8

¹⁾ P. zesz. 39/1931, str. 1380, zesz. 41/1931, str. 1434 oraz zesz. 42/1931 str. 1457.

Drewno ciosane lub piłowane:

1) o grub. 2—35 mm	446	697	580	545
w tem:				
Finlandja	82	125	106	99
Szwecja	65	166	145	130
Niemcy	47	59	27	34
Szwajcaria		10	11	6
Austria	108	162	168	127
Rumunia	20	21	25	46
Polska	40	30	20	13
2) o grub. 35—80 mm	391	702	647	556
w tem:				
Finlandja	71	139	136	131
Szwecja	65	180	201	178
Niemcy	38	54	28	33
Polska	78	73	46	37
Austria	39	59	64	55
Rumunia	7	9	17	19
3) o grub. 80 mm i powyżej	49	70	58	35
Kopalniaki	267	625	165	

Wywóz z Francji drewna nie reprezentuje większych wartości w zakresie surowca i półfabrykatu. Wywożone są z północno-wschodnich części Francji stosunkowo znaczne ilości kopalniaków, kierowanych do Anglii i Belgii.

Handel zagraniczny wyrobami gotowymi, których produkcja we Francji oparta jest w pewnej mierze na przywozie surowca i półfabrykatu, przedstawia się, jak następuje (w tys. fr.):

	S t y c z e ń — s i e r p i e ń			
	1931	1930	1929	1928
	W y w ó z			
Meble	80.945	217.759	257.450	238.853
Inne wyr. z drzewa	111.277	222.651	241.241	189.545
	P r z y w ó z			
Meble	45.357	79.619	77.225	70.763
In. wyr. z drzewa	47.792	70.601	57.497	50.352
w tem objęte zakazami przywozu (poz. t. c. 597 i 600):				
wyr. ciesiel. i kołodziej-skie	1.161	2.016		
	(4.485 q)	(13.432 q)	(3.115 q)	(1.943 q)
deski, fryzy lub deszczułki posadzkowe heblowane i rowkowane	12.477	10.763		
	(74.987 q)	(57.723 q)	(19.156 q)	(16.560 q)

Francja jest krajem wybitnie importowym w zakresie półfabrykatu drzewnego. Wywozi natomiast przede wszystkim kopalniaki i wyroby gotowe. W szczególności w zakresie drewna iglastego konsumpcja we Francji posługuje się w dużej mierze drewnem importowanym. Wydaje się, że restrykcje francuskie nie prowadzą do celu, albowiem takie czy inne wahania cen drewna, nieprodukowanego w poważniejszych ilościach w kraju, nie mogą ożywić ogólnych zakupów drewna krajowego, mającego jedynie ograniczone możliwości zastosowania praktycznego.

Zakaz przywozu drewna do Francji wysunięty został w ostatniej chwili, projektowano bowiem pierwotnie podwyżki cła na drewno tarte. Cła obecne na drewno tarte, w zestawieniu z przedwojennymi, przedstawiają się, jak następuje (cła kolumny minimalnej — we fr. obecnych):

	1913	Obecne
Grub. 80 mm i wyżej	5—	3·25
„ 36—79 mm	6·25	3·50
„ 2—35 mm	8·75	4·50

Parlament w ostatnim momencie przed końcem sesji wprowadził drewno na listę towarów, objętych t. zw. „Loi de Cadenas”. Równocześnie cło w taryfie maksymalnej zostało podniesione (zarządzenie, skierowane przeciwko drewnu sowieckiemu) do wysokości odpowiednio dla rodzajów, jak wyżej — fr. 20, 25, 35. Cło na drewno tarte jest związane w 3 traktatach: Austria,

Czechosłowacja i Estonia. Realna podwyżka ceł okazała się niemożliwa, wobec niemożności natychmiastowej dekonsolidacji ceł. Ucieknięto się przeto do wprowadzenia zakazu przywozu na podstawie art. 17 skodyfikowanej ustawy celnej z 1926 r. „Uzgodnienie” tego zarządzenia z traktatami nastąpiło w drodze powołania się na klauzulę katastrofy gospodarczej.

Dekret Prezydenta wraz z uzasadnieniem, wprowadzający zakaz przywozu, oraz odnośne rozporządzenie 4 ministrów, ukazało się z datą dn. 27/VIII w „Journal Officiel” z dn. 28/VIII r. b. Rozporządzenie ministerjalne ustaliło zasadę kontyngentowania, biorąc za podstawę dla kontyngentu na r. b. przeciętną przywóz z lat 1925—1929 (1930 r. został uznany za nienormalny, ze względu na nadmierny w tym czasie przywóz). Zakazem przywozu zostały objęte niemal wszystkie ważniejsze surowce i półfabrykaty drzewne (poz. tar. celn. 128, 128 bis i 133) oraz wyroby z drzewa, zawarte w poz. tar. celn. 597 i 600. W „Journal Officiel” z dn. 5/IX r. b. ukazał się „Avis aux importateurs” Ministra Rolnictwa, w którym wskazuje się na zamknięcie przywozu do Francji drewna z dniem 7/IX, z wyjątkiem przywozu krajów, które nie wyczerpały swych kontyngentów w ramach przeciętnej rocznej przywozu w latach 1925—1929, wyprawdzonej dla każdego z nich oddzielnie — według statystyki francuskiej. Nie wyczerpały tego kontyngentu przedewszystkiem Szwecja i Finlandja oraz Austria; zamknięto natomiast przywóz przede wszystkim Polsce, Niemcom, Łotwie, Z. S. R. R. (wcześniej uczyniły to już cła taryfy maksymalnej).

W dn. 1/X miały jeszcze kontyngent niewyczerpany: Austria, Estonia, Finlandja, Włochy, Norwegja, Rumunia, Szwecja, Szwajcaria, Czechosłowacja.

Kontyngent dla Polski obliczony został w wysokości 133 tys. t, co w stosunku do przeciętnych miesięcznych przywozów z Polski w r. b. jest poważnie nie wystarczające. Przeciętny miesięczny wywóz do Francji drewna wynosił w r. b. zgorą 20 tys. t, t. j. w stosunku rocznym ok. 250 tys. t. Wywóz ten w r. b. zwiększył się niemal dwukrotnie w stosunku do ilości wywiezionej w 1930 r. (140 tys. t w/g statystyki francuskiej). Wywóz ogólny bali i desek świerkowych oraz jodłowych w r. b. więcej niż w 40% kierowany był na rynek francuski. Zgorą 20% eksportu w r. b. wszystkich materiałów tartych wysyłano do Francji.

Wynika stąd potrzeba zwiększenia przeciętnej, obliczonej przez stronę francuską w wysokości 133 tys. t. Fakt przesyłania drewna polskiego do Francji za pośrednictwem Belgii, Austrii bądź Szwajcarii, niewątpliwie, wpłynął na stosunkowo niskie obliczenie kontyngentu polskiego. Np. Belgja, która jest krajem wybitnie importowym, nie posiadając na eksport własnej produkcji, wykazuje przeciętną przywóz do Francji w latach 1925/1929 w wysokości aż 76.201 t, w czym z pewnością w znacznych ilościach figuruje drewno polskie.

Obecnie przywóz z Polski do Francji drewna tartego jest całkowicie zamknięty. Tolerancje przyznane ograniczyły się do transportów, wysłanych przed dn. 5/IX r. b. drogą lądową, za bezpośrednim listem przewozowym, oraz do transportów, wysłanych również przed tym terminem do portów polskich z zastrzeżeniem, że w tym ostatnim wypadku będzie udowodnione, że towar był kierowany do Francji i oczekiwał w porcie tylko tyle czasu, ile jest potrzebne na zamówienie statku i załadowanie („Bulletin Douanier” z dn. 11/IX r. b. Nr. 876, str. 275).

Poza staraniami, które iść muszą w kierunku przyznania, w ramach istniejących zarządzeń francuskich pewnych możliwości wywozu jeszcze w r. b., zasadniczą sprawą, czekającą na wyjaśnienie, jest określenie warunków wywozu do Francji w 1932 r. Obecnie istniejący zakaz przywozu i kontyngentowanie jest zarządzeniem przejściowym i nie wiadomo napewno, czy w 1932 r. będzie jeszcze obowiązywać. Poza tem, w związku z uchwałą Parlamentu z dn. 3/VII r. b. (Loi de Cadenas), o czym była mowa na początku, spodziewane jest rozporządzenie Rządu o zwyczajach ceł na drewno, przyczem w tym wypadku będą udzielane kontyngenty niskocłowe na przywóz po cła dotychczasowem.

Zwyżka ceł ma być znaczna, albowiem projektuje się przekroczenie przedwojennej realnej ochrony celnej. W związku z tem Czechosłowacja, której zresztą wywóz drewna na rynek francuski jest zupełnie nieznaczny, zapewniła sobie ostatnio, w drodze umownej na 3 lata, kontyngent niskocłowy w wysokości 15 tys. t w stosunku rocznym.

Z punktu widzenia produkcji drzewnej rozpoczęcie nowej kampanji rębnej wymaga jak najrychlejszego sprecyzowania warunków wywozu drewna polskiego do Francji w roku nadchodzącym.

St. B.

H A N D E L

HANDEL ZAGRANICZNY

PAŃSTWOWY FUNDUSZ EKSPORTOWY. — Ogłoszone zostało rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów oraz Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Spraw Zagranicznych i Rolnictwa z dn. 14/X 1931 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 94, poz. 722) w sprawie wykonania ustawy z dn. 27 II r. b. o Państwowym Funduszu Eksportowym („Dz. Ust. R. P.” Nr. 23, poz. 135). Na podstawie tego rozporządzenia zarząd Państwowym Funduszem Eksportowym powierzony został Międzyministerjalnej Komisji Popierania Eksportu, działającej na podstawie regulaminu, wydanego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa.

W skład tej Komisji wchodzić będą: przewodniczący, powołany przez Ministra Skarbu, oraz w charakterze członków — przedstawiciele po 2 z Ministerstw: Skarbu, Przemysłu i Handlu i Rolnictwa, oraz po 1 — z Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Banku Polskiego. W charakterze rzeczoznawców z głosem doradczym w pracach Komisji brać będą udział przedstawiciele: Państwowego Banku Rolnego i Banku Gospodarstwa Krajowego. Wszyscy powyżsi członkowie Komisji powołani będą przez właściwych Ministrów względnie Prezesów Banków.

W razie potrzeby Komisja ma prawo wysłuchiwać rzeczoznawców z pośród przedstawicieli organizacji przemysłowych, handlowych i rolniczych.

Zgodnie z treścią ustawy o Państwowym Funduszu Eksportowym Międzyministerjalna Komisja Popierania Eksportu w zakresie sum, tworzących Państwowy Fundusz Eksportowy, udzielać będzie poręki za zobowiązania instytucji, finansujących wywóz lub zajmujących się ubezpieczeniem kredytów wywozowych, oraz za wypłacalność eksportera i zagranicznego nabywcy towaru wobec banku, finansującego daną transakcję; będzie udzielać poręki wobec poszczególnych eksporterów za wypłacalność zagranicznego nabywcy towaru z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność Skarbu Państwa w tym wypadku nie może przekraczać 50% wartości ceny sprzedażnej wywożonego towaru; wreszcie udzielać będzie kredytu na cele produkcji eksportowej lub handlu wywozowego.

Poszczególne uchwały Komisji w powyższym zakresie podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Skarbu.

Przewidziane poręki wydawane będą na zlecenie Komisji przez Bank Gospodarstwa Krajowego w formie pism gwarancyjnych, podpisanych przez Bank za Państwowy Fundusz Eksportowy.

Corocznie w terminie do dn. 15 lutego Międzyministerjalna Komisja Popierania Eksportu składać będzie sprawozdania ze swej działalności Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Skarbu, Przemysłu i Handlu i Rolnictwa.

W wypadku, gdy odpowiedzialność za poręki, udzielane przez Fundusz, przyjmować będzie Skarb Państwa, zgodnie z art. 3 ustawy o Państwowym Funduszu Eksportowym, M. K. P. E. odpowiednie wnioski przedstawiać będzie Ministrowi Skarbu, który osobną decyzją gwarancji Skarbu udzieli.

Wszelkie czynności, związane z administracją Funduszem Eksportowym, jak również odrębną rachunkowość Funduszu prowadzić będzie Bank Gospodarstwa Krajowego, w którym lokowane będą wszystkie zapasy kasowe Państwowego Funduszu Eksportowego.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia, t. j. dn. 28/X r. b.

KONFERENCJA EKSPORTOWA W PAŃSTWOWYM INSTYTUCIE EKSPORTOWYM. — W dn. 22 b. m. odbyła się w Państwowym Instytucie Eksportowym konferencja

eksportowa pod przewodnictwem Dyrektora Instytutu P. Marjana Turskiego z udziałem przedstawicieli zainteresowanych resortów oraz sfer gospodarczych, reprezentujących bezpośrednio interesy naszego eksportu. Celem konferencji była wymiana pogądów na środki zaradcze, jakie wobec niezwykle ciężkiej sytuacji naszego eksportu w związku z ostatnimi wydarzeniami w dziedzinie finansowej i walutowej na rynkach światowych muszą być ze strony Polski przedsięwzięte. Konferencja obejmowała przede wszystkim zagadnienia handlu i produkcji rolnej z punktu widzenia interesów eksportu, przyczem zagadnienia te traktowane były pod kątem konieczności znalezienia rynków zastępczych w stosunku do zagrożonych obecnie dotychczasowych rynków odbiorczych.

W wyniku tej konferencji będą zwołane konferencje poszczególnych branż eksportujących wytwórczości rolnej. Konferencje te mają na celu ustalenie głównych wytycznych dalszej polityki wywozowej i doraźnej pomocy dla eksportu drobiu, warzyw, pierza i puchu, grzybów, jaj, fasoli, masła i t. p. Pierwsza z tych konferencji odbyła się w dn. 29 b. m. z przedstawicielami eksporterów drobiu.

REGULOWANIE NALEŻNOŚCI, WYRAŻONYCH W FUNTACH ANGIELSKICH. — Warszawska Izba Przemysłowo-Handlowa opublikowała zalecenie, dotyczące postępowania przy regulowaniu należności, wyrażonych w funtach angielskich. Przedewszystkiem Izba zaleca eksporterom polskim, którzy zawarli kontrakty na terminowe dostawy do Anglii, ażeby wykonali wszelkie z tych kontraktów wypływające zobowiązania, przyczem wskazuje, aby dążyli w każdym poszczególnym wypadku w drodze przyjaznego porozumienia z odbiorcami angielskimi do bonifikaty strat, wynikłych ze spadku funta.

W wypadkach regulacji zobowiązań towarowych, opiewających na funty według relacji nominalnej, ze strony odbiorców angielskich, Izba zaleca wierzycielom polskim zgłoszenie odpowiedniego zastrzeżenia, celem zabezpieczenia sobie na przyszłość możliwości dochodzenia roszczeń o odszkodowanie w wypadku ewentualnej rewaloryzacji waluty angielskiej, względnie w wypadku ogólnego przesądzenia w innej drodze, że analogiczne zobowiązania mają być regulowane przez dłużników według korzystniejszej dla wierzycieli relacji.

W odniesieniu do transakcji towarowych, zawartych w walucie angielskiej z innymi krajami, w wypadku, gdy domniemaną intencją kontrahentów było przyjęcie w kontrakcie waluty, efektywnie wymiennej na złoto, eksporterzy mogą się domagać od swoich dłużników odszkodowania za straty na kursie funta; w razie niemożności dojścia do porozumienia Izba zaleca poddanie tego rodzaju spraw arbitrażowi.

W razie konfliktów co do rozwikłania krajowych transakcji handlowych, zawartych w walucie angielskiej, Izba zwraca uwagę na możliwość poddania tych sporów orzecznictwu sądu arbitrażowego, ustanowionego przy Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie, który wyrokować będzie odpowiednio sprawnie i bez regulaminowych obciążeń kosztami postępowania.

Izba uważa za pożądane, by przyszłe transakcje eksportowe były w miarę możności zawierane w walucie polskiej. W razie, gdyby wprowadzenie waluty polskiej do umów nastręczało trudności, Izba zaleca, by kontrakty dostaw zawierały klauzulę, zabezpieczającą przed stratami na kursie.

Zalecenia powyższe mają analogiczne zastosowanie w odniesieniu do transakcji eksportowych w walucie duńskiej, szwedzkiej i norweskiej. W wypadkach, następujących wątpliwości co do sposobu rozwikłania transakcji, Izba udziela pomocy informacyjnej.

KRAJOWE RYNKI TOWAROWE¹⁾

ZBOŻA I PRZETWORY

RUCH CEN ZBÓŻ w okresie od 9 do 22 października r. b. kształtował się następująco (ceny za 100 kg):

¹⁾ Na podstawie danych Min. Przemysłu i Handlu i Min. Rolnictwa, sprawozdań organizacji gospodarczych, własnych korespondentów, depesz P. A. T. oraz Agencji Wschodniej i t. d.

	9 — 15/X		16 — 22/X		+ wzrost — zmniejszenie %
	zł	g	zł	g	
Pszenica					
Warszawa	23 82	2 67½	24 00	2 69½	+ 0 7
Poznań	20 20½	2 27	21 54	2 42	+ 6 6
Lwów	21 25	2 38½	21 58	2 42	+ 1 5
Przeciętna	21 75	2 44	22 37	2 51	+ 2 8
Żyto					
Warszawa	22 18½	2 49	23 43½	2 63	+ 5 6
Poznań	22 35	2 51	22 43	2 52	+ 0 3
Lwów	21 10	2 37	21 22	2 38	+ 0 8
Przeciętna	21 87½	2 45½	22 36	2 51	+ 2 2
Owies					
Warszawa	23 56	2 64½	24 00	2 69½	+ 1 8
Poznań	20 62½	2 31½	21 30	2 39	+ 3 2
Lwów	23 00	2 58	22 75	2 55½	— 1 0
Przeciętna	22 39	2 51½	22 68	2 54½	+ 1 3
Jęczmień browarowy					
Warszawa	24 62½	2 76	25 25	2 83	+ 2 5
Poznań	24 90	2 79½	25 25	2 83	+ 1 4
Lwów	—	—	—	—	—
Przeciętna	—	—	—	—	—
Jęczmień zwykły					
Warszawa	21 31	2 30	21 75	2 44	+ 2 0
Poznań	20 95	2 10	22 16½	2 49	+ 2 7
Lwów	18 05	1 0½	17 62½	1 98	— 5 3
Przeciętna	20 10	2 25½	20 51	2 30	+ 2 0

— Okres sprawozdawczy (od 19 do 24 października) przyniósł dalszą poprawę cen zbóż chlebowych; pszenica, żyto, jęczmień i owies zwykły na giełdzie warszawskiej przeciętnie o 100 na 100 kg, podczas gdy owies oraz mąka i otręby podniosły się w mniejszym stopniu lub utrzymały się na dotychczasowym poziomie. Podobna sytuacja panowała na giełdzie poznańskiej (prócz żyta, którego cena pozostała bez zmiany), natomiast na giełdzie gdańskiej, ceny zbóż utrzymały się na dotychczasowym poziomie. Na pozostałych giełdach prowincjonalnych nastąpiła również nieznaczna wyżka większości notowanych zbóż. Przy dość ograniczonej podaży wielkość obrotów nie przekraczała średniego poziomu.

Warszawa. — Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg parytet wagon warszawa (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy): pszenica dworska 25 00 — 25 50 (24 00 — 24 50), — zbierana 24 00 — 24 50 (23 00 — 23 50), żyto 23 75 — 24 25 (22 50 — 23 00), jęczmień brow. 25 00 — 26 50 (24 00 — 25 50), — przemiatowy 21 75 — 22 25 (21 25 — 21 75), owies jednolity 25 00 — 26 00 (24 00 — 25 00), — zbierany 23 00 — 24 00 (22 50 — 23 50), mąka pszenna luksusowa 43 00 — 52 00 (41 00 — 52 00), — pszenna 4/0 40 00 — 43 00 (38 00 — 43 00), — żytnia (typ przepisowy) 38 00 — 40 00 (37 00 — 39 00), otręby pszenne szale 15 00 — 15 50 (14 50 — 15 00), — pszenne średnie 14 00 — 14 50 (13 75 — 14 25), — żytnie 14 50 — 15 00 (14 00 — 14 50).

Poznań. — Ceny orientacyjne — w zł za 100 kg parytet Poznań (jak wyżej): pszenica 22 00 — 22 50 (20 75 — 21 25), żyto 22 25 — 22 50 (22 50), jęczmień brow. 25 50 — 26 50 (24 50 — 25 50), — przemiatowy 64 do 66 kg 21 25 — 22 25 (20 50 — 21 50), — 68 kg 22 75 — 23 75 (22 00 — 23 00), owies 21 25 — 22 25 (20 50 — 21 50), mąka pszenna 65½-owa wraz z workiem 33 00 — 35 00 (32 00 — 34 00), — żytnia 65½-owa wraz z workiem stand. 33 50 — 34 50 (33 25 — 34 25), otręby pszenne grube 13 25 — 14 25 (13 00 — 14 00), — pszenne średnie 12 25 — 13 25 (12 00 — 13 00), — żytnie 13 50 — 14 25 (13 75 — 14 00).

SKÓRY

— Rynek skór surowych jest mało ożywiony, na co wpływa również zmniejszenie możliwości eksportowych wskutek niskich cen na rynkach zagranicznych. Na rynkach krajowych panowała ostatnio tendencja niejednolita, naogół słabsza mimo iż podaż jest zbyt wielka.

Poznań. — Na aukcji skór surowych osiągnięto następujące ceny — w zł za 1 funt: skóry bydlęce bukaty do 39 ft. wagi bez krowich 0 60, — buhaje od 40 do 49 ft. 0 56, — 50 do 70 ft. 0 56, — krowie oryginalne 0 58, skóry cielęce (zależnie od wagi) 0 75 — 0 86, — cielęce czerwone (zależnie od wagi) 0 75 — 0 87, — owcze

pełnoweńskie 0 65, — półweńskie 0 66, — krótkoweńskie 0 65, — porośnięte 0 71, — gołe 0 45.

Lwów. — Notowania Centralnej Targowicy — w zł za 1 kg (w nawiasach podane są ostatnie notowania): skóry bydlęce lekkie 1 05 (1 15), — bydlęce ciężkie 1 15 (1 25), — cielęce z rzeźni 2 00 (1 80), — cielęce prowincjonalne 1 50 (1 50); za 1 sztukę skóry końskie duże 11 60 (12 00), — małe 5 40 (6 25).

WŁOSIE I SZCZECINA

— Dla włosia i szczeciny, w związku z minimalnym zapotrzebowaniem ze strony przemysłu oraz na eksport, panuje tendencja słaba. Ceny niżkowały ostatnio o 5 — 10%; przy transakcjach gotówkowych udzielane jest do 20% skonta.

Poznań. — Ceny orientacyjne — w zł za 1 kg: włosie końskie z ogona 4 50, — z grzywy 1 50, szczecina surowa 4 00 — 6 00.

RYNEK AKCYJNY

za okres od 19 do 24 października 1931 r.

— Okres sprawozdawczy przyniósł dość znaczną poprawę na giełdzie warszawskiej. Już w pierwszej połowie tygodnia dał się zauważyć dość znaczny wzrost zainteresowania, szczególnie akcjami przedsiębiorstw przemysłowych; obroty, aczkolwiek zwiększone, nie przybrały poważniejszych rozmiarów wskutek niewielkiej podaży oraz znacznej różnicy cen zapotrzebowania i zaoferowania. Ilość akcji, będących w obrocie, dość znacznie wzrosła, chociaż cały ich szereg nie był notowany w cenie oficjalnej ze względu na niedostateczną wielkość zawartych transakcji. Ogólna tendencja mocniejsza.

Sytuacja w grupie akcji bankowych nie uległa zmianie; notowane były wyłącznie akcje Banku Polskiego po dotychczasowym kursie. Z pośród akcji przedsiębiorstw chemicznych doszło do obrotów akcjami S. A. Eksploatacji Soli Potasowych, których kurs w porównaniu z notowaniami z przed miesiąca obniżył się o 5 00. Taką stratę wykazują akcje „Siły i Światła”. W zaniedbanej od dłuższego czasu grupie akcji cukrowniczych zawarto transakcje akcjami Częstocice — kurs ich w porównaniu do ostatnich notowań z pierwszych dni sierpnia obniżył się o około 14%. Akcje Warsz. T-wa Kopalń Węgla miały dość znaczne obroty, uzyskując poprawę 1 50. W grupie akcji przedsiębiorstw metalurgicznych notowane były — mimo znacznego zainteresowania — tylko dwie akcje: Lilpop i Starachowice; obie cenione były nieco wyżej. Poza tem obracano akcjami Haberbuscha i Schielego, które, mimo pewnej poprawy kursu w ciągu okresu sprawozdawczego, cenione były o 11 00 poniżej notowań z przed trzech tygodni.

Na giełdach prowincjonalnych minął okres sprawozdawczy przy tendencji naogół spokojnej. Przy dość niewielkim zainteresowaniu obroty nie przekraczały rozmiarów dotychczasowych; kursy kształtowały się przeważnie zwykło.

GIEŁDA WARSZAWSKA

	Wartość nominalna	Kurs najwyższy	Kurs najniższy	Kurs w dn. 24/X
Bank Polski	zł 100	110 00	110 00	110 00
S. A. Eksploatacji Soli Potasowych	zł 100	80 00	80 00	—
Siła i Światło	zł 50	35 00	35 00	—
Częstocice	zł 100	27 00	27 00	—
Warsz. T-wa Kopalń Węgla	zł 100	18 50	17 00	—
Lilpop	zł 25	14 50	13 00	14 00
Starachowice	zł 50	7 00	7 00	—
Haberbusch i Schiele	zł 100	56 50	55 00	—

GIEŁDA KRAKOWSKA

Akcje (maksimum i minimum — w zł): Chybie — 14 00, Firley — 6 00, Lokomotywy — 21 00.

GIEŁDA LWOWSKA

Akcje (jak wyżej; w nawiasach podane są ostatnie notowania): Chodorów — 121 00 — 119 00 (120 00), Gazy Wschodnie — 9 50 — 9 25 (9 00 — 8 25), Bank Polski — 108 00, Gazolina — 96 00, Tresp — 80 00.

GIEŁDA POZNAŃSKA

Akcje (jak wyżej): Bank Polski — 109 00 (107 00).

KOMUNIKACJA I TRANSPORT

POD REDAKCJA MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

UREGULOWANIE PRAWNE ZAROBKOWYCH PRZEWOZÓW SAMOCHODOWYCH. — Rada Ministrów przyjęła dn. 15/X r. b. od wielu już lat w różnych redakcjach przygotowywany projekt ustawy o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznymi, czyli, jak go się ogólnie zwie, projekt ustawy koncesyjnej dla tych przewozów.

System koncesyjny, jako system nadzoru komunikacyjnego uzależniającego powstawanie zarobkowych imprez przewozu samochodowego na określonych odcinkach terenowych od pozwolenia, uzyskiwanego u właściwych władz nadzorczych, istniał już w Polsce w latach od 1921 do 1927, a to na podstawie wygasłego — wraz z wejściem w życie nowej ustawy przemysłowej w 1927 r. — rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29/I 1921 r.

Po zniesieniu tego rozporządzenia przypada okres silniejszej motoryzacji tak w zakresie przewozów osobowych, jak i towarowych, zwłaszcza zarobkowych, przyczem planowo dotychczas rozwijany przewóz autobusowy uzyskuje zupełną niezależność w obiorze pola pracy i wykonywaniu podjętych zadań. Nowe 2 rozporządzenia, a mianowicie ogólne dla samochodów z dn. 27/I 1928 r. i specjalne dla autobusów z dn. 17/IV 1929 r., regulują tylko techniczne, ruchowe, porządkowe przepisy przewozu autobusowego, nie dając nadzorowi Państwa żadnego wpływu na układ, mnogość, stabilizację przedsiębiorstw i zakres ich pracy. System koncesyjny zmieniono na system deklaracyjny, w którym państwo nie prowadzi czynnej polityki nadzorczej, ograniczając się mniej więcej do zadań obojętnej dla tej kategorii przewozów policji komunikacyjnej.

Ujemne skutki nowego systemu okazały się aż nazbyt prędko. Zwolennicy czystego liberalizmu w tej dziedzinie, a między nimi pierwotnie także przedsiębiorcy, dość rychło przekonali się o szkodliwych skutkach braku planowo rozdzielonej pracy imprez przewozu zarobkowego. Skutkiem dopuszczenia do tworzenia imprez w ilości nieograniczonej, bez względu na jakość posiadanego aparatu — w bardzo rychłym czasie zachwiana została, na stosunkowo ciasnej sieci dostępnych dla autobusów dróg polskich, proporcja pomiędzy popytem a przewozem. Z jednej strony doprowadziło to do niebywałego spadku cen przewozowych o blisko $\frac{2}{3}$, przy których to cenach normalna eksploatacja, obejmująca amortyzację wozu, stała się niemożliwą. Z drugiej strony zatamowany został wszelki postęp jakości świadczeń. W tych warunkach bowiem tańsza, lichsza, nieuczciwie konkurująca impreza utrudnia byt i rozwój imprezy solidnej, kalkulującej prawidłowo, tem bardziej, że publiczność, korzystająca z tej komunikacji, ludność wiejska i miasteczkowa, popiera imprezy jak najtańsze, choćby dorywcze i niepewne, nie dbając naogół o jakość świadczeń.

Wskutek szybko postępującej dekoncentracji, która w Polsce uzyskała rekord światowy (jeden przedsiębiorca na 16 wozu), pauperyzacji branży autobusowej, przemysł przewozów autobusowych stał się, zwłaszcza w centrum, na wschodzie i południowschodzie kraju, narzędziem li tylko dorywczej spekulacji drobnych przewoźników, eksploatujących bez żadnych zasad racjonalnej gospodarki stare wozy, przechodzące z rąk do rąk, naskutek upadania jednych imprez i powstawania drugich. W tych warunkach niema mowy o udziale kapitału nowego, liczącego na opłacalność wkładów, o pokrywaniu należnego udziału w kosztach zużywanych dróg, o jakimkolwiek postępie jakości świadczeń.

Zabiegi organizacyjne, mające w drodze dobrowolnych zrzeszeń usunąć te niedomagania, spełzły na niczem. Istniejący doniedawna Centralny Związek Związków Przedsiębiorstw Auto-

busowych wypowiedział się jednogłośnie i bez zastrzeżeń za potrzebą niezwłocznego zerwania z systemem deklaracyjnym, przy którym prawidłowe zorganizowanie komunikacji zarobkowej uważa za niewykonalne, a spełnienie planów, związanych z realizacją ustawy o Funduszu Drogowym, za nierealne.

Sprzeciw, jakie doniedawna płynęły jeszcze ze stron kuliwickich, spodziewających się na systemie wolnościowym uzyskać większy zbył wozów, przycichły wskutek licznych zarwań, jakich kupiectwo doznało przy kredytowaniu nowych wozów domorosłym przewoźnikom. Obecnie nastąpił wskutek upadku komunikacji autobusowej zupełny zastój w zakupie nowych autobusów, i z tego martwego punktu można wyjść tylko przez zaprowadzenie nowego systemu, zachęcającego poważniejszy kapitał do racjonalnych imprez koncesyjnych o zagwarantowanym dochodzie.

Również sprzeciwu teoretyków należy uważać w danej dziedzinie za nietrafne. Imprezy przewozowe zarobkowe nie mogą być porównywane z normalnymi imprezami handlowymi, ich przedmiotem jest bowiem warsztat ruchomy i przenośny, a celem ich służba publiczna, której stałość, regularność i solidność musi być zagwarantowana w interesie publicznym.

Do powyższych względów jako niemało ważny dochodzi wzgląd na prawidłowy podział pracy pomiędzy koleje i samochody. Nie ulega żadnej wątpliwości, że zarobkowy samochód osobowy czy ciężarowy w określonych relacjach dorósł do znaczenia kolei, nawet w pewnych warunkach przerasta ją. Jednakże zasadniczo jest on przedewszystkiem jej uzupełnieniem i zastąpieniem tam, gdzie jej brak. Masowy i odległy przewóz, uskuteczniany kolejami, jest bowiem z reguły tańszy i dogodniejszy i pozostał trzonem komunikacji. Nie ulega też wątpliwości, że, konkurując z koleją na równoległych i nawet dalszych odcinkach, daje samochód niekiedy korzyści inne poza ceną, a z drugiej strony pobudza kolej do usprawniania się, które odbywało się znacznie wolniej w epoce, gdy kolej miała monopol przewozowy. Niemniej jednak słuszne będzie przeciwstawienie się dzięki konkurencji, której sprzyja system deklaracyjny, a która obniża poniżej racjonalnych kosztów ceny przewozowe.

Zadania i zdolności kolei i samochodu z natury rzeczy — napozór sprzeczne, dadzą się sprowadzić w sposób nietrudny do współpracy obydwu środków, z pożytkiem dla obydwu rodzajów komunikacji. Samochód powinien w pierwszej mierze szukać relacji nowych, zadań, przez kolej niespełnionych, częściowo spełnionych, lub których spełnienie na kolei jest drogie i nieracjonalne. Przytem jest rzeczą oczywistą, iż chyba najmniej nasz kraj pozwolić sobie może na podwójne inwestycje komunikacyjne. Nieograniczona konkurencja tak przedsiębiorstw samochodowych między sobą, jak i z koleją, odstrasza kapitały krajowe i zagraniczne od inwestycji, czego dowodem jest, zresztą, istnienie licznych ofert, zastrzegających powstanie nowych imprez od wprowadzenia w życie systemu koncesyjnego. Tak zwolennicy samochodów, jak i obrońcy kolei na terenie międzynarodowym w licznych wykładniach, dotyczących konkurencji różnych środków komunikacyjnych, dochodzą w ostatecznym wniosku do jednej tezy: należy rozwijać obydwie środki według ich naturalnych zdolności, jednak koordynując działalność obydwu w drodze regulacji prawnej.

Za jedynie zdadne narzędzie takiej polityki koordynacyjnej uznano powszechnie system koncesyjny. Przyjęły go kraje ultraliberalne, jak Stany Zjednoczone Am., Anglia, Szwajcaria, kraje o wysokim poziomie gospodarki komunikacyjnej, jak Niemcy, Włochy, Austria, kraje skandynawskie. Ostatnio stale

obostrza się przepisy w tym kierunku. Bogata w środki komunikacyjne Anglja wprowadziła obszary komunikacyjne, w których ustalone komisje rozdzielają pole pracy kolei i samochodów. Dodatkowo skutki systemu koncesyjnego możemy zresztą, z całą ścisłością zaobserwować na naszym gruncie na Śląsku, gdzie ustanowiony przez Niemców system koncesyjny dla linii autobusowych i towarowych wydał doskonale owoce, zadowalające tak przedsiębiorców samochodowych, jak i kolei.

Wspomniany projekt rządowej polskiej ustawy koncesyjnej traktuje ustawę jako ramową, odsyłając ustalenie warunków, pod jakimi udzielane będą koncesje, ustalanie praw i obowiązków uprawnionego, trwania koncesji i t. p. do rozporządzenia wykonawczego. Takie ujęcie przedmiotu jest słuszne, jak to wykazuje doświadczenie państw obcych. Ustawodawstwo tego rodzaju jest bowiem świeżej daty i ulega łącznie ze zmianą warunków życia ewolucji; projektodawca polski pragnął uniknąć potrzeby ustawicznej nowelizacji ustawy w zakresie mniej ważnych postanowień.

Przymus koncesjonowania obejmuje wszelkie zarobkowe przewozy pojazdami mechanicznymi, które przekraczają obszar jednej gminy, prócz doraźnych przewozów samochodami osobowymi przy wynajęciu całego wozu, przewozu pracowników z miejsca pracy i do miejsca pracy samochodami warsztatu, przewozów towarów przez przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe wyłącznie dla własnych potrzeb i własnymi pojazdami, dowozu kolejowego towarów i bagażu, przewozów do szkół i przewozów turystycznych przez instytucje kulturalne i społeczne oraz doraźnych przewozów wycieczkowych. Przewozy tego rodzaju podlegają jedynie zgłoszeniu. Przewozy zarobkowe wewnątrz jednej gminy, przewozy niezarobkowe (prywatne), przewozy drożkami wewnątrz gminy i t. p. nie podlegają nawet zgłoszeniu.

Poddanie przewozów zarobkowych towarowych koncesjonowaniu, na wzór Niemiec, Węgier, Anglii, Stanów Zjednoczonych i t. p., ma na celu uniknięcie podobnych konsekwencji, do jakich tak rychło doprowadził system deklaracyjny w zakresie przewozów autobusowych. Zwolnienie dowozu kolejowego od koncesyj w zakresie dostawy przesyłek towarowych i bagażowych ma na celu ułatwienie kolei organizacji przewozu łącznie z odwózką i dowozem, czyli t. zw. przewozu towarów od domu klienta do domu klienta, którego zaprowadzenie na kolejach polskich jest planowane. Ani kolei, ani poczcie nie zawarowano, zresztą, szczególniejszych przywilejów, np. pierwszeństwa lub wolności od koncesji w zakresie przewozów autobusowych.

Projekt odróżnia koncesje zwyczajne, udzielane przez wojewodę, od koncesyj monopolowych z prawem wyłączności, udzielanych przez Ministra Robót Publicznych, w wypadkach, gdy oferent zobowiązuje się do pewnych inwestycji, zadośćuczynienia całemu popytowi na komunikację autobusową i t. p. Odróżnia się koncesje na poszczególne linie, sieci linii i obszary. Te ostatnie odnoszą się do przewozów towarowych, które niepodobna zamknąć na określonych odcinkach, lecz dopuszcza się kursowanie na pewnych obszarach.

Niezależnie od postanowień o koncesjonowaniu projekt ustawy zawiera generalną klauzulę, upoważniającą Ministra Robót Publ. w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami do wydania przepisów, uzupełniających całokształt prawodawstwa samochodowego. Klauzula ta jest konieczna wobec niedostateczności ram, jakie dotychczas dawała ustawa drogowa z dn. 7/X 1921 r. w zakresie przepisów porządkowych na drogach publicznych. W ten sposób obok regulacji koncesyjnej przekazano postanowieniom wykonawczym również uzupełnienie ogólnej regulacji przewozów samochodowych w zakresie innych obowiązków przedsiębiorców przewozowych, obsługi i podróży.

Ustawa ma wejść w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu. Przedsiębiorcy, dotychczas uprawiający przewóz, mogą do czasu zu-

żyć a swych pojazdów, niedalej jak przez 2 lata, uprawiać przewóz bezkoncesyjnie, jednak z poddaniem się przepisom taryfowym, obraniem kierunku, złożeniem kaucji i t. p., co poniekąd usunie nierówność praw nowych koncesjonariuszy i dotychczasowych przewoźników w tym okresie przejściowym.

Oto w głównych zarysach postanowienia nowego projektu, stwarzającego ramy dla prawidłowej polityki komunikacyjnej w zakresie przewozów samochodowych w Polsce. Nie od rzeczy będzie wspomnieć, iż niemal równocześnie z uchwaleniem projektu przez Rząd polski ukazał się w Niemczech nowy tekst ustawy koncesyjnej, owoc licznych zabiegów sfer gospodarczych, które dawny system koncesyjny, ograniczony do autobusów i linii samochodowych towarowych, uważały za niedostateczny, uznając za konieczne poddanie koncesyjnemu przymusowi również przewozów nieregularnych (nielinjowych), o ile tylko są zarobkowemi.

Silny rozrost motoryzacji w Niemczech, przerastającej kilkadziesiąt razy rozmiary naszej w zakresie przewozów, zwłaszcza towarowych, tłumaczy szczególnie ostre przepisy w zakresie regulacji konkurencji. Niemcy postanowiły zerwać całkowicie nawet z ukrytym liberalizmem i, wzorując się na Włoszech i Anglii, podejść do sprawy stanowczo. W zakresie przewozów autobusowych nowela zwalnia kolej od przymusu koncesyjnego (dalej niż projekt polski, ograniczający zwolnienie do dowozu towarów i bagażu). Wszystkie przedsiębiorstwa komunikacyjne dla przewozu osób mogą wnieść sprzeciw przeciw udzieleniu nowej koncesji, rozstrzygany przez Ministra Komunikacji. W zakresie przewozów towarów poddano systemowi koncesyjnemu tak linie regularne, jak i inne zarobkowe przewozy o charakterze nieregularnym i doraźnym, o ile przekraczają obszar 50 km. Szczególnym obostrzeniem dla tych przewozów, podkopujących drogą taryfę kolei niemieckich, jest wprowadzenie przymusowej minimalnej stawki taryfy towarowej samochodowej. Stawkę ustala Minister Komunikacji, i nie wolno zejść w ofertach poniżej tej stawki, która zbudowana jest w taki sposób, iż uwzględnia racjonalną konkurencję samochodów i kolei, chroniąc taryfę kolejową przed podkopaniem w drodze ofert nierzetelnych. Kolej i przedsiębiorcy samochodowi zgodzili się już co do wysokości tego rodzaju stawki, którą Minister Komunikacji uznał za obowiązującą. Obraca się ona w granicach klasy A i B taryfy wagonowej. Przewóz towarów odbywa się na podstawie listów przewozowych i ceduł samochodowych.

Na zakończenie należy podkreślić, że koncesjonowanie nie ma na celu protekcji kolei lub tworzenia przedsiębiorstw przewozu samochodowego przez Państwo. System koncesyjny bynajmniej nie ma na celu tłumienia inicjatywy prywatnej, lecz tylko jej uszlachetnienie ze względu na publiczny charakter zadań komunikacyjnych, a dalej skierowanie inicjatywy tej na właściwe tory, uorganizowanie i zapewnienie jej pola pracy normalnej, które w danym momencie nie istnieje z wielką szkodą dla przedsiębiorstw i dla ogółu.

A. D.

STAN I PRACA TABORU P. K. P. W 1930 R.¹⁾ na kolejach normalnotorowych przedstawia się w porównaniu z 1929 r. w sposób następujący:

1. — Ilostan parowozów (przeciętnie dziennie):

	P a r o w o z y :					Przebieg na 10 km linii parowozów	Było w ruchu
	Długość linii — km	osobowe	towarowe	tankowe	razem		
1930	17.351	1.073	3.483	774	5.330	3·1	3.021
1929	17.239	1.027	3.474	768	5.269	3·1	3.350

¹⁾ Dane szczegółowe za IV kwartał r. ub. — p. zesz. 20/1931, str. 800.

2. — Ilostan wagonów osobowych (przeciętnie dziennie):

	W a g o n y :					Przepada na 10 km linii wagonów	Było w ruchu
	klaszowe	bagażowe	poztowe	inne	razem		
1930	8.338	2.630	426	733	12.127	7	10.507
1929	8.252	2.564	381	716	11.913	7	10.231

3. — Ilostan wagonów towarowych (przeciętnie dziennie):

	W a g o n y :					Przepada na 10 km linii wagonów	Było w ruchu
	kryte	węgiarki	platformy	cysterny	specjalne		
1930	49.678	76.098	18.262	6.365	2.978	153.384	88
1929	48.036	75.978	17.874	6.205	2.836	150.929	88

4. — Napięcie ruchu i praca taboru (przeciętnie dziennie):

	Ilość wagon. tow.:		Na 1 km sieci przyp. dziennie:		Obciążenie 1 osi wagonu ładown.	% wagonów czynnych	Przeciętny przebieg wagonu km	
	załad. na P. K. P.	przyjętych z zagr.	osio-km	tys. tonno-km netto			tonn netto	osob.
1930	12.436	1.457	1.081	3·7	7·3	65	181	65
1929	15.153	1.659	1.233	4·4	7·2	84	188	60

Z zestawienia 4 tablic wyżej przytoczonych widać, iż ilostan zarówno parowozów, jak i wagonów, wzrósł w 1930 r. w porównaniu do 1929 r., nie wywarło to jednak wpływu na wykonanie przewozów, gdyż wskutek depresji gospodarczej tabor nie był całkowicie wykorzystany. W zakresie parowozów ilość jednostek czynnych stanowiła zaledwie 57% ilostanu ogólnego i była mniejsza od ilości parowozów, czynnych w 1929 r., o 329 jednostek. W zakresie wagonów ruchu osobowego ilość jednostek czynnych stanowiła 87%, i była większa od ilości w 1929 r. o 276 wagonów. W zakresie wagonów towarowych ilość jednostek czynnych stanowiła 65% wobec 84% w roku poprzednim, co zwiększyło ilość wagonów, odstawionych do rezerwy, o 27.786 jednostek.

To osłabienie tęża pracy uwydatniło się głównie w Dyrekcji Wileńskiej, gdzie ilość wagonów towarowych czynnych spadła do 30%, a następnie w dyrekcjach Radomskiej, Lwowskiej i Stanisławowskiej gdzie stanowiła ona od 50% do 52%. Bez zmiany natomiast pozostał ruch w Dyrekcji Katowickiej, zajmując 95% ogólnej ilości wagonów towarowych.

W zależności od zmniejszenia pracy taboru norma dziennego załadowania wagonów na P. K. P. spadła z 15.153 do 12.436 jednostek, a przyjęcie wagonów ładownych z zagranicy spadło z 1.659 do 1.437 wagonów. W konsekwencji ilość tonno-km. przypadających na 1 km sieci, zmniejszyła się z 4·4 do 3·7 tys. Pod względem technicznej sprawności przewozów koleje wykazały dalszy postęp, wyrażający się w zwiększeniu obciążenia 1 osi wagonu z 7·2 do 7·3 tonn netto i w zwiększeniu dziennego przebiegu 1 wagonu ładownego z 60 do 65 km.

POCZTA I TELEGRAF

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

OPLATA OD ABONAMENTÓW TELEFONICZNYCH NA RZECZ POMOCY BEZROBOTNYM. — Jak już podaliśmy,¹⁾ rozporz. dniem Ministra Poczty i Telegrafów z dn. 28/IX r. b. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 91/1931, poz. 711) wprowadzone zostały czasowe dodatki na rzecz pomocy bezrobotnym, dotyczące taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej. Dodatek do abonamentu telefonicznego, wynoszący miesięcznie zależnie od grupy 50—150 od każdego aparatu głównego oraz 50—100 — od dodatkowego, przewidziany był w omawianym rozporządzeniu dla sieci, eksploatowanych przez Państwo.

Obecnie ukazało się rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów, wprowadzające na okres od 1/XI r. b. do 30/IV 1932 r.

dodatkowe opłaty za abonament telefoniczny na sieciach, eksploatowanych przez Polską Akcyjną S-kę Telefoniczną. Opłaty te wynoszą (w zł miesięcznie): 1) za abonament telefonów dla wszystkich kategorii abonamentu w Warszawie i Łodzi 1·50; 2) we Lwowie 1·50, w Lublinie, Białymstoku, Borysławiu z zagłębieniem naftowym, Sosnowcu z zagłębieniem węglowym oraz w podmiejskich centralach pod Łodzią 1·00; 3) za abonament aparatów dodatkowych w Warszawie, Łodzi i Lwowie 1·00, w Lublinie, Białymstoku, Borysławiu z zagłębieniem naftowym, Sosnowcu z zagłębieniem węglowym oraz w podmiejskich centralach pod Łodzią 0·50.

KRONIKA BIEŻĄCA

PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Czasowa zmiana opłat za abonament telefoniczny na sieciach, eksploatowanych przez Polską Akcyjną Spółkę Telefoniczną — rozp. Ministra Poczty i Telegrafów z dn. 30/IX 1931 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 93, poz. 719 — szczegóły p. wyżej).

Ustalenie roku budżetowego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” — rozp. Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dn. 10/X 1931 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 93, poz. 720).

Regulamin przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych — rozp. Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 21/IX 1931 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 93, poz. 721).

Wykonanie ustawy o Państwowym Funduszu Eksportowym — rozp. Prezesa Rady Ministrów oraz Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu, Spr. Zagr. oraz Rolnictwa z dn. 14 X 1931 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 94, poz. 722 — szczegóły p. str. 1514).

Pomiar morskich statków handlowych — rozp. Ministra Przem. i Handlu z dn. 2/X 1931 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 94, poz. 723).

Reorganizacja kas chorych — rozp. Ministra Pracy i Op. Społ. z dn. 28/IX 1931 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 94, poz. 724).

Cła wywozowe na drewno — rozp. Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 21/X 1931 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 94, poz. 725).

TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓŁKACH AKCYJNYCH

2 listopada:

— „Lignoza”, S. A. — o godz. 12 w lokalu Katowickiej Sp. Akc. dla Górn. i Hutnictwa w Katowicach, ul. Zamkowa 13.

6 listopada:

— „Akcyjne Towarzystwo Elektryczne” dawniej „Sokolnicki i Wisniewski”, S. A. — o godz. 15 w lokalu S-ki we Lwowie, pl. Trybunalski 1.

— „Młyny i Tartaki Wągrowieckie”, S. A. — o godz. 18½ w lokalu S-ki w Wągrowcu.

7 listopada:

— „Cukrownia „Choceń”, S. A. — o godz. 16 w lokalu S-ki w Warszawie, ul. Chmielna 2 m. 1.

— „Kolej Lokalna Tarnopol-Zbaraż”, S. A. — o godz. 10 w lokalu S-ki we Lwowie, ul. Andrzeja Potockiego 11.

¹⁾ P. zesz. 42/1931, str. 1463.

SKARBOWOŚĆ I FINANSE

PODATKI I OPŁATY

PROJEKT NOWELIZACJI USTAWY O PODATKU OD LOKALI. — Na mocy ustawy z dn. 29/IV 1925 r. o rozbudowie miast wprowadzony został podatek od lokali w wysokości 6% komornego, płacowego w czerwcu 1914 r., obliczonego w rublach, markach niemieckich i koronach i przeliczonego na złote w stosunku: 100 rub. = zł 266, 160 mk. = zł 123 i 100 kor. = zł 105.

Wpływy z tego podatku przeznaczono na obniżenie oprocentowania kredytów, udzielonych z funduszu gospodarczego, utworzonego z pożyczki t. zw. „dillonowskiej”, tudzież pożyczek, udzielanych na cele budowlane z innych źródeł, oraz na pokrywanie różnic kursowych przy konwersji tych pożyczek.

Ustawą z dn. 15/VII 1925 r. wprowadzono także sam podatek państwowy na cele Funduszu Kwaterunku Wojskowego.

Oprócz powyższych 2 podatków mogły być pobierane podatki od lokali na rzecz samorządów — na podstawie ustaw: o zasileniu finansów samorządowych z 1921 r. i o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z 1923 r.

Ustawą z dn. 2/VIII 1926 r. o podatku od lokali skomasowano wszystkie wyżej wymienione podatki w jeden w ten sposób, że stawka ogólna wynosiła 8% podstawy wymiaru, z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 2% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i 2% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego.

Obniżenie wysokości podatku od lokali na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast z 6% na 2% spowodowało znaczne obniżenie wpływów na ten cel — które wynoszą zaledwie ok. zł 10 miljn. w stosunku rocznym.

Ponadto Państwowy Fundusz Budowlany opiera się w swoich dochodach na wpływach z państwowego podatku od placów budowlanych — w wysokości 1% szacunkowej wartości tych placów, oraz na spłatach pożyczek, udzielonych przed wejściem w życie ustawy z dn. 29/IV 1925 r. o rozbudowie miast z funduszy Skarbu Państwa na cele budowlano-mieszkaniowe, a także na odsetkach, płaconych od tych pożyczek.

Wpływy z tych 2 źródeł wynoszą zaledwie zł 4 miljn., czyli łącznie z podatkiem od lokali zł 14 miljn.

Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast przeznacza się w myśl art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 22/IV 1927 r. o rozbudowie miast („Dz. Ust. R. P.” Nr. 42, poz. 372):

1) na pokrycie różnicy, jaka powstanie pomiędzy udzieloną pożyczką długoterminową a sumą, uzyskaną ze sprzedaży listów zastawnych i obligacji, w których pożyczka długoterminowa będzie udzielona;

2) na pokrycie części oprocentowania listów zastawnych i obligacji;

3) na pokrycie części oprocentowania krótkoterminowych pożyczek budowlanych;

4) na pokrycie kosztów oszacowania i lustracji.

Niewykorzystaną na wyżej wymienione świadczenia część Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast przelewa się do Państwowego Funduszu Budowlanego.

Przypuszczalna wysokość świadczeń Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast w najbliższych latach budżetowych z uwzględnieniem rocznej konwersji w kwocie zł 100 miljn. i rocznej dotacji na Państwowy Fundusz Budowlany zł 100 miljn. wyniesie w stosunku rocznym ok. zł 28 miljn.

Powyższe zestawienie wpływów i świadczeń Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast, jak również deficyt na tym rachunku, wynoszący obecnie ok. zł 12 miljn. — należy uzasadniać koniecznością podniesienia podatku od lokali na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast. Projekt noweli, wniesionej do Sejmu, spowodowany został stanem tego funduszu. Nowelizacja idzie zatem w kierunku zwiększenia wpływów na rzecz wymienionego funduszu; jednocześnie uznano za właściwe wprowadzenie i innych zmian, których potrzeba wynika przy stosowaniu w życiu wspomnianej ustawy w dotychczasowym brzmieniu.

Według noweli stopa podatku od lokali będzie wynosiła:

a) dla lokali 1- 2- i 3-izbowych — ogółem 8% podstawy wymiaru, z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 2% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i 2% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast;

b) dla lokali 4- i więcej izbowych — ogółem 12% podstawy wymiaru, z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 5½% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i 2½% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

Widzimy z powyższego, że lokale małe będą płaciły podatek od lokali w wysokości dotychczasowej, natomiast lokale większe — 4-izbowe i wyżej — będą płaciły stawkę podatkową, wyższą o 4% od dotychczasowej. Wprowadzenie tej różnicy zostało podyktowane względami na położenie ekonomiczne płatników.

Efekt finansowy tej podwyżki wyniesie dla Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast ok. zł 10 miljn.

Dalsza zmiana w noweli dotyczy wyraźnego określenia podstawy wymiaru przedewszystkiem odnośnie do lokali, nie podlegających ustawie o ochronie lokatorów, przyjmując w tym względzie za zasadę, że podstawę tę stanowi komorne z roku poprzedniego, co załatwia najwłaściwiej sprawę ustalania podstawy wymiaru w wypadkach, gdy komorne przedwojenne nie da się ustalić względnie — gdy po upływie okresu zwolnienia — podlegać będą podatkowi również lokale w domach nowo wybudowanych.

Odmienne od dotychczasowych przepisów — projekt przewiduje, że odwołanie od wymiaru podatku rozstrzyga władza skarbowa, a nie władza komunalna; zwiększy to ingerencję władz skarbowych w sprawy podatku od lokali oraz przyczyni się, niewątpliwie, do bardziej jednolitego stosowania przepisów ustawy.

Nadto projekt uzupełnia przepisy ustawy o podatku od lokali w tym kierunku, iż Minister Skarbu władny jest darować skutki niedotrzymania przez płatników terminów oraz odraczać wszelkie terminy, przewidziane

w ustawie. Zaznaczyć należy, że brak tego rodzaju postanowień utrudnia w znacznym stopniu wykonywanie ustawy; zresztą analogiczne postanowienia zawierają naogół wszystkie ustawy podatkowe.

Pozostałe przepisy mają charakter wyjaśnień i uzgodnień poszczególnych artykułów ustawy.

Paweł Michalski

PROJEKT USTAWY O PAŃSTWOWYM PODATKU OD ENERGII ELEKTRYCZNEJ.

Względy natury budżetowej, a przede wszystkim konieczność zachowania równowagi budżetowej—zmuszają do poszukiwania nowych źródeł podatkowych, które z jednej strony zwiększyłyby dochody Skarbu Państwa, z drugiej zaś nie dałyby się zbyt odczuwać płatnikom w dobie obecnych trudności gospodarczych.

Obecny stan rozwoju elektryfikacji w Polsce upoważnia do zastanowienia się nad celowością opodatkowania energii elektrycznej, a to tem bardziej, że opodatkowanie tej energii, zużywanej na cele oświetleniowe, nie jest rzeczą nową, gdyż na podstawie ustępu 3 art. 12 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych niektóre związki samorządowe miały możliwość poboru podatku od oświetlenia elektrycznego do końca roku budżetowego 1929/30 — w formie procentowego dodatku do ceny sprzedażnej prądu, poza tem wszystkie gminy miejskie mają dotychczas prawo poboru samoistnego podatku od oświetlenia elektrycznego i gazowego w lokalach z wyszynkiem alkoholu i w lokalach rozrywkowych.

Dotychczasowe opodatkowanie energii elektrycznej przez związki komunalne nie miało jednak ani charakteru stałego, ani powszechnego, podczas gdy projekt obecnej ustawy, wprowadzając opodatkowanie energii elektrycznej na rzecz Państwa, czyni ten podatek powszechnym i równomiernym.

Wzamian za utratę przez związki komunalne dotychczasowego źródła dochodu z samoistnego opodatkowania energii elektrycznej projekt przewiduje dla miast, liczących ponad 25.000 mieszkańców, dodatek komunalny w wys. 25% podatku państwowego.

W związku z wprowadzeniem dodatku dla samorządów ma być uchylony równocześnie przepis ust. 3 art. 12, zezwalający na pobór samoistnego podatku od oświetlenia elektrycznego i gazowego w lokalach z wyszynkiem alkoholu i w lokalach zabaw, rozrywek i widowisk.

Według projektu państwowemu podatkowi od energii elektrycznej podlega energia elektryczna, pobierana odpłatnie na niskim napięciu przez poszczególnych odbiorców dla celów oświetleniowych oraz dla innych celów, o ile jest mierzona wspólnie z energią dla światła. Pod tek na rzecz Państwa będzie wynosił 10% wartości zużytej energii.

Z powyższego widzimy, że projekt przewiduje obciążenie podatkiem energii elektrycznej tylko dla celów oświetleniowych, zwalnia natomiast energię, pobieraną za siłę przez przedsiębiorstwa przemysłowe, mając na względzie rozwój przemysłu, który w znacznej mierze uzależniony jest od niskiej ceny za energię.

Ponadto od podatku zwolnione będzie zużycie energii elektrycznej dla celów własnych:

a) przez władze, urzędy, instytucje i zakłady państwowe, przedsiębiorstwa państwowe niewydzielone oraz Fundusz Kwaterunku Wojskowego;

b) przez władze, urzędy, instytucje i zakłady samorządu terytorjalnego z wyjątkiem przedsiębiorstw sa-

morządowych o charakterze przemysłowym i handlowym;

c) przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” oraz przez przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”;

d) przez przedsiębiorstwa, którym udzielone zostały ulgi na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22/III 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 35, poz. 329).

Od podatku zwolnione jest również zużycie energii elektrycznej na cele oświetlenia ulic i placów publicznych.

Zwolnieni mają być również od podatku na okres lat 10 odbiorcy energii elektrycznej na terenie województw: wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego, wileńskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego, a to ze względu na pionierską pracę zakładów elektrycznych na terenach tych województw oraz trudności w zdobywaniu nowych rzesz konsumentów, których opodatkowanie wpłynęłoby hamująco na dalszy rozwój elektryfikacji.

Do opłacania podatku — według projektu ustawy — obowiązany jest odbiorca.

Za podstawę do obliczania wartości energii elektrycznej celem wymiaru podatku służy należność, policzona przez zakład elektryczny za tę energię.

Sprzedawca energii elektrycznej jest obowiązany do obliczania i poboru kwot podatku wraz z dodatkiem komunalnym, przypadającego od odbiorcy, przy regulowaniu przez odbiorcę należności za energię elektryczną. Na pokrycie kosztów poboru podatku sprzedawca uprawniony jest do potrącania na swoją korzyść 2% pobranej kwoty podatku wraz z dodatkiem komunalnym.

Przepisy o sposobie obliczania i poboru podatku, środkach prawnych, służących stronie przeciwko obliczeniu lub poborowi podatku, o sprostowaniu obliczenia i dodatkowym wymiarze podatku przez urząd skarbowy, wreszcie o terminie i trybie wypłacania sum, pobranych przez sprzedawcę tytułem podatku do kasy skarbowej, względnie sum dodatkowo wymierzonych, wydaje — według projektu — Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Sprzedawca energii elektrycznej, który świadomie, w celu uchylecia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej lub osób trzecich, nie pobierze podatku łącznie ze swoją należnością lub pobierze go w niedostatecznej wysokości, albo który złoży nieprawdziwe wyjaśnienia, mogące się przyczynić do uszczuplenia podatku, ulegnie — niezależnie od obowiązku zapłaty należności podatkowej — karze pieniężnej w wysokości od jednokrotnej do dwudziestokrotnej sumy uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku. Właściwymi do orzekania grzywien i kar są urzędy skarbowe. Od orzeczeń karnych urzędów skarbowych służy odwołanie do izby skarbowej w terminie dni 14 od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia. Odwołanie od orzeczeń karnych I instancji do sądu podlega przepisom kodeksu postępowania karnego (art. 618 i n.).

Przewidywane wpływy z opodatkowania energii elektrycznej przedstawiają się na podstawie statystyki za rok 1929, jak następuje:

Ilość kilowatgodzin, sprzedanych na światło, wynosi 148,300.000 kwh, przyjmując przeciętną taryfę za światło

w wysokości 72, wpływy za energię, sprzedaną na światło, wyniosą zł 106,776.000.

Wobec przyjętej 10% stopy podatkowej, przy uwzględnieniu ulg, ogólne wpływy podatku wyniosą ok. zł 10 milj.

Paweł Michalski

SPECJALNY PODATEK OD NIEKTÓRYCH ZAJĘĆ ZAWODOWYCH.

— Rząd wniósł do Sejmu projekt ustawy o specjalnym podatku od niektórych zajęć zawodowych. W myśl projektu specjalnemu podatkowi podlegać będą notariusze (rejenci), pisarze hipoteczni oraz komornicy—od dochodu, osiąganego z tytułu spełniania swoich czynności. Za podstawę obliczenia wysokości specjalnego podatku służyć będzie dochód, osiągnięty przy spełnianiu danego zajęcia zawodowego, a ustalony przy obliczaniu ogólnego dochodu dla wymiaru państwowego podatku dochodowego. Pierwszy wymiar specjalnego podatku ma być uskuteczniiony od dochodu, osiągniętego w 1931 r.

Obciążenie z tytułu specjalnego podatku ilustruje następująca skala:

Stopień dochodu	Wysokość dochodu z zajęcia zawodowego zł	Stopa procentowa podatku
1	12.000 — 16.000	3
2	16.000 — 20.000	4
3	20.000 — 28.000	5·5
4	28.000 — 36.000	7
5	36.000 — 48.000	9
6	48.000 — 64.000	11
7	64.000 — 80.000	13
8	80.000 — 112.000	16
9	112.000 — 144.000	19
10	144.000 — 176.000	22
11	ponad 176.000	25

Podatek ma być jednak obliczany w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostawało nigdy mniej, niż pozostaje z największego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego. Np. od dochodu zł 20.100 podatek 5·5% powinien wynosić zł 1.105, podczas gdy podatek od zł 20.000 — 4% — wynosi tylko zł 800; płatnikowi o dochodzie zł 20.100 pozostawałoby po potrąceniu podatku zł 18.995, podczas gdy płatnikowi o dochodzie zł 20.000 — pozostaje zł 19.200, czyli o zł 205 więcej, o tę więc kwotę podatek ulegnie obniżce tak, że od kwoty zł 20.100 zamiast zł 1.105 podatku przypadnie do zapłaty zł 900.

Poza tem, o ile z dochodu, miarodajnego dla obliczenia podatku, po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej, pozostaje mniej niż zł 12.000, należy podatek obliczyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad zł 12.000. Np. od dochodu zł 12.200 podatek 3% powinien wynosić zł 366; ponieważ jednak po potrąceniu od zł 12.200 zł 366 podatku pozostawałby dochód w kwocie zł 11.834, podatek ulega redukcji o zł 166 i będzie wynosił tylko zł 200.

Obliczanie i pobór specjalnego podatku uskutecznić będą urzędy skarbowe tego okręgu, w którym wymierza się podatnikowi państwowy podatek dochodowy.

Nakazy płatnicze na specjalny podatek będą doręczane do dn. 1 października każdego roku podatkowego. Z uwagi na to, że dla obliczenia specjalnego podatku miarodajny będzie dochód, ustalony z danego zajęcia zawodowego dla wymiaru państwowego

podatku dochodowego, od nakazu płatniczego na specjalny podatek nie będzie płatnikom przysługiwało prawo odwołania się. Każda natomiast zmiana w wysokości dochodu z danego zajęcia zawodowego, służącej za podstawę wymiaru podatku dochodowego, pociągać będzie za sobą automatyczną zmianę w wysokości specjalnego podatku. Omyłki w obliczeniu podatku prostowane będą z urzędu lub na wniosek płatnika.

Specjalny podatek będzie płatny w 2 ratach, mianowicie w terminie do dn. 1 maja oraz do dn. 1 listopada każdego roku. Do dn. 1 maja płatnik będzie musiał uiścić połowę tej kwoty, jaka przypada według skali art. 4 projektu ustawy od dochodu, wykazanego w zeznaniu dla państwowego podatku dochodowego, a osiągniętego z tytułu spełniania danego zajęcia zawodowego, osoby zaś, które w terminie, wyznaczonym dla składania zeznań o dochodzie, zeznania nie złoży, obowiązane będą do 1 maja każdego roku podatkowego uiścić połowę specjalnego podatku, obliczonego za poprzedni rok podatkowy. W terminie do dn. 1 listopada każdego roku płatna będzie różnica pomiędzy specjalnym podatkiem, obliczonym przez władze podatkowe na cały rok, a kwotą podatku, zapłaconą w terminie do dn. 1 maja. Termin płatności do dn. 1 listopada uzależniony będzie od tego, czy płatnik otrzymał nakaz płatniczy do 15 października, czy też nie. Jeżeli bowiem płatnikowi doręczono nakaz płatniczy po 15 października, wówczas przysługuje mu prawo uiszczenia całej różnicy w ciągu 30 dni po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Następnie projekt zawiera postanowienie, że specjalny podatek wolny będzie od 10% nadzwyczajnego dodatku oraz że będzie potrącalny przy wymiarze państwowego podatku dochodowego na rok następny.

Ustawa o specjalnym podatku od niektórych zajęć zawodowych ma obowiązywać tylko czasowo; końcowy bowiem artykuł projektu zawiera postanowienie, że utraci ona moc obowiązującą w terminie, który określili rozporządzenie Rady Ministrów.

Tak mniej więcej w zarysie przedstawia się treść przyszłej ustawy o specjalnym podatku od niektórych zajęć zawodowych. Z treści tej wynika, że w danym przypadku chodzi o zupełnie samoistny podatek, związany tylko luźnie z podatkiem dochodowym. W systemie podatków bezpośrednich nowy podatek będzie zjawiskiem odosobnionem. Tem też prawdopodobnie tłumaczyć należy jego przejściowy charakter. Wprowadzenie podatku podyktowane zostało niewątpliwie koniecznością znalezienia nowych środków na cele, związane ze zwalczaniem bezrobocia. Różne były wysuwane projekty w tej dziedzinie. Mówiono o dodatku do podatku dochodowego dla notariuszów, pisarzy hipotecznych i komorników, o udziale częściowym Skarbu Państwa w opłatach, pobieranych przez powyższe zawody, wysuwano wreszcie projekt upaństwowienia stanowisk notariuszów, pisarzy hipotecznych i komorników, t. j. uczynienia z osób, spełniających te zajęcia, pracowników państwowych o stałym miesięcznym wynagrodzeniu, przyczem opłaty, pobierane za ich czynności, przypaść miałyby Skarbowi Państwa. Rozwiązanie kwestji w projekcie uznać należy za najbardziej właściwe. Zachowuje on dla płatników minimum dochodu miesięcznego zł 1.000, co w obecnych ciężkich warunkach uznać należy za kwotę dosyć wysoką, jeżeli się weźmie pod uwagę, że w danym przypadku chodzi o dochód netto, po

potrąceniu kosztów osiągnięcia dochodu. Obciążenie zaś specjalnym podatkiem jest stosunkowo wysokie dopiero przy wyższych dochodach.

W uzasadnieniu projektu przytoczono, że ma on na celu specjalne opodatkowanie osób, które z racji swego zawodu mają uprzywilejowane stanowisko w osiąganiu dochodów. To uprzywilejowanie stanowiska znajduje swój wyraz w wyłączności spełniania pewnych czynności publiczno-prawnych, przyczem wynagrodzenie za te czynności, określone w drodze publiczno-prawnej, nie jest uzależnione ani od wahań konunkturalnych, ani też od wpływu, jaki na wysokość wynagrodzenia za daną czynność wywiera wolna konkurencja.

Ścisłych danych, które pozwoliłyby na obliczenie wpływów z tytułu specjalnego podatku niema. W uzasadnieniu oceniono te wpływy na kwotę ok. zł 2.500.000. Biorąc pod uwagę wysokie dochody z zajęć, o które w danym przypadku chodzi, oraz stosunkowo dość wysokie stawki podatkowe, przyjęć należy, że rzeczywiste dochody Skarbu Państwa z tytułu tego podatku będą wyższe.

Jan Urban

RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH

GIEŁDA WARSZAWSKA

za okres od 19 do 24 października 1931 r.

Dla walut panowała w okresie sprawozdawczym nadal tendencja niejednolita, dla większości walut słabsza; niżej cenione były mianowicie: dolary, franki francuskie i szwajcarskie, belgi, korony czeskosłowackie oraz floreny holenderskie; z wyjątkiem tych ostatnich różnice kursowe w porównaniu z notowaniami końcowymi okresu poprzedniego są niewielkie. Jednocześnie dla funtów szterlingów, guldenów gdańskich oraz lirów włoskich panowała tendencja mocniejsza, przyczem dwie pierwsze z wymienionych walut uzyskały poważniejszą poprawę. Nienotowane były nadal waluty państw skandynawskich oraz austriackich.

Dolary gotówkowe miały tendencję słabszą wskutek dużej podaży, przekraczającej popyt; kurs ich wykazuje zniżkę do zł 8'865 za \$ 1. W obrótach prywatnych kurs dolara kształtował się podobnie, kończąc okres sprawozdawczy na poziomie zł 8'87 za \$ 1.

Wysokość dziennego zapotrzebowania walut nie ulegała poważniejszym wahanom, utrzymując się naogół nieco poniżej średniego poziomu.

	Kurs najwyż- szy	Kurs najniż- szy	Kurs w dn. 24 X
Dolary St. Zjedn.	\$ 1	8'915	8'913
" " " telegr.	\$ 1	8'923	8'919
Funty szterlingów	£ 1	35'35	34'58
Franki francuskie	100 fr.	35'14	35'11
Franki szwajcarskie	100 fr.	175'10	175'05
Belgi	100 blg.	125'60	125'40
Korony czeskosłowackie	100 kor.	26'42	26'41
Liry włoskie	100 lir.	46'60	46'35
Floreny holenderskie	100 fl.	362'75	361'40
Guldeny gdańskie	100 guld.	176'30	175'00

Papiery lokacyjne państwowe cieszyły się dość znacznym zainteresowaniem, szczególnie w ostatnich dniach okresu. Dział ten cechowała tendencja dość niejednolita: słabsza dla pożyczek premiovych, mocniejsza dla pozostałych, szczególnie dolarowych. Mianowicie 6% Pożyczka Dolarowa zyskała na kursie 1%, 7% Pożyczka Stabilizacyjna 2%, 10% Pożyczka Kolejowa ¼% oraz 5% Pożyczka Konwersyjna Kolejowa ½%. Niżej ceniona była 4% Pożyczka Inwestycyjna serie (— zł 1'00), bez zmian zaś w rezultacie tygodniowym pozostały: 3% Pożyczka Budowlana, 4% Pożyczka Inwestycyjna sztuki, 5% Pożyczka Konwersyjna oraz listy zastawne i obligacje banków państwowych.

Dział listów zastawnych był nieco mniej ożywiony w pierwszej połowie tygodnia, następnie jednak obroty dość znacznie wzrosły, szczególnie listami miejskimi. Przy tendencji mocniejszej olbrzymia większość papierów przewyższała, przeciętnie o 1-2%. Z pośród listów zastawnych w walucie obcej obracano wyłącznie 7% L. Z. T-wa Kredytowego m. Warszawy 1928 r., których kurs wykazuje dalszą poprawę o 1%.

Dla obligacji zainteresowanie było nadal niewielkie. Do transakcyj doszło jedynie VI 6% Obligacji m. Pożyczki Konwersyjnej m. Warszawy 1926 r.; kurs podniósł się o 2%.

	Wartość nominalna (waluta)	Kurs naj- wyższy	Kurs naj- niższy	Kurs w dn. 24 X
3% Pożyczka Budowlana	zł w zł. 50	31'75	31'50	—
4% " Inwestycyjna	zł w zł. 100	78'00	75'00	—
4% " " (serie)	zł w zł. 100	82'25	81'00	81'00
		w % n o m i n a ł u		
5% Pożyczka Konwersyjna	zł	41'25	41'25	41'25
5% " " Kol.	zł	33'00	32'00	—
6% " Dolarowa	\$	62'00	56'00	—
7% Pożyczka Stabilizacyjna ¹⁾	\$	58'50	54'00	57'25
		—56'00		
10% " Kolejowa	fr. w zł.	103'25	103'25	—
7% L. Z. Państw. Banku Roln.	zł w zł. 1927	83'25	83'25	83'25
8% " " " " "	zł w zł. 1927	94'00	94'00	94'00
7% L. Z. Banku Gosp. Kraj.	zł w zł. 1927	83'25	83'25	83'25
8% " " " " "	zł w zł. 1924	94'00	94'00	94'00
7% Obl. Kom. " " "	zł w zł. 1927	83'25	83'25	83'25
8% " " " " "	zł w zł. 1924	94'00	94'00	94'00
8% Obl. Bud. " " "	zł w zł. 1927	93'00	93'00	—
4% L. Z. T-wa Kred. Ziems.	zł	45'00	42'50	43'50
7% L. Z. T-wa Kred. Ziems. w Warszawie 1928 r.	\$	60'00	57'00	60'00
5% L. Z. T-wa Kred. m. Warsz.	zł	51'50	49'75	—
8% " " " " "	zł	68'25	62'75	65'50
		—64'75		
		—65'00		
5% " " " " " Częstochowy	zł	42'50	42'50	—
8% " " " " " "	zł	55'75	55'75	—
8% " " " " " Kielc	zł	53'00	53'00	—
8% " " " " " Łodzi	zł	62'50	60'00	61'50
8% " " " " " Piotrkowa	zł	57'00	54'50	57'00
10% " " " " " Radomia	zł	66'50	65'00	—
VI 6% Obl. Pożyczki Konwers. m. Warszawy 1926 r.	zł	37'50	37'50	37'50

ZŁOTY ZAGRANICĄ

1931	Gdańsk ¹⁾	Berlin ¹⁾	Wiedeń ²⁾	Paryż ²⁾	Zurych ²⁾
19/X	56'94—57'06	47'225—47'425	—	285'00	57'10
20/ "	56'82—56'93	" "	—	284'00	57'00
21/ "	56'64—56'76	" "	—	285'00	57'15
22/ "	56'66—56'78	" "	—	—	"
23/ "	56'67—56'78	47'25—47'45	—	284'00	"
24/ "	" "	" "	—	—	57'10
1931	Londyn ³⁾	Praga ²⁾	New-York ²⁾	Amsterdam ²⁾	
19 X	34'50	375'75	—	—	
20/ "	35'50	"	—	—	
21/ "	35'00	"	—	—	
22/ "	35'50	379'50	—	—	
23/ "	"	381'00	—	—	
24/ "	"	—	—	—	

POŻYCZKI POLSKIE NA GIEŁDACH ZAGRANICZNYCH⁴⁾

	5—10/X	12—17/X	19—24/X
(maksimum—minimum—ultimo; w nawiasach obroty)			
New-York			
6% dolarowa			
1920	60½—50—59 (66.000)	57—54½—55 (27.000)	60—55½—60 (28.000)
8% Dillan			
1925	64½—53—64½ (143.000)	61—57—58½ (106.000)	61—58½—61 (66.000)

¹⁾ Z wyłączeniem transzy francuskiej.

²⁾ Za zł 100.

³⁾ Za £ 1.

⁴⁾ Kursy — w %-ach nominalu; obroty w jednostkach walutowych danego kraju.

7% stabilizac. 1927	56½—49¼—55 (261.000)	54—50—50½ (143.000)	55—50—54 (374.000)
7% Warszawy 1928	40—35—38 (74.000)	40—36—36 (42.000)	44—36—44 (76.000)
7% Śląska 1928	40—34—40 (112.000)	38½—35½—38 (24.000)	40½—37—40 (52.000)
London 7% stabilizac. 1927	52·70—50·70— —51·70	54·50—51·50— —52·50	58·50—54·50— —56·00
Zurich 7% stabilizac. 1927	55—48	51—50	55—50
Sztokholm 7% stabilizac. 1927	sierpień 1931 73—64½ (4.000)		
Parvż 7% stabilizac. 1927	81·48—61·95	67·95—59·50	69·70—65·50
Mediolan 7% włoska 1924	98·80—98·40—98·70 (1.530)	99·60—99·00— —99·60	—

Z BANKU POLSKIEGO

STAN RACHUNKÓW BANKU POLSKIEGO W DN. 20 PAŹDZIERNIKA 1931 R.

— Drugą dekadę października przynosi, podobnie jak pierwsza, poważny wzrost zapasu złota — o zł 90 milin., wywołany przede wszystkim dalszym zakupem złota w Ameryce. W minimalnej części przyczynił się tu i drobny skup złota, dokonywany przez oddziały Banku, dzięki któremu zapas złota w skarbcu powiększył się o zł 9 tys. do zł 486·4 milin., gdy jednocześnie zapas złota zagranicą dzięki dokonanej zakupowi wzrósł o zł 8·954 tys. do zł 98·6 milin.

Rezerwy walutowe zmniejszyły się w II dekadzie października z zł 229·6 milin. do zł 213·1 milin. — częściowo w związku z powyższym zakupem złota. Bilans walutowy za II dekadę przedstawiał się dla Banku korzystnie dzięki dopływowi dewiz z tytułu większych operacji kredytowych, lecz normalny skup walut i dewiz był mniejszy od ich sprzedaży przez Bank. Powyższy spadek rezerw dotyczy przede wszystkim rezerw, wchodzących w skład pokrycia (o zł 12·8 milin.), podczas gdy rezerwy, niezaliczone do pokrycia, obniżyły się w znacznie większym stopniu (o zł 3·7 milin. do zł 126·9 milin.).

Stan rezerw złoto-walutowych, stanowiących pokrycie obiegu biletów i natychmiast płatnych zobowiązań Banku, ilustruje następujące zestawienie (w tys. zł):

	30/IX	10/X	20/X
Złoto	568 056	576 047	585 009
Waluty i dewizy netto	115 841	98 989	86 200
Razem:	683 897	675 036	671 209

W stosunku do sumy obiegu i zobowiązań powyższe pokrycie złoto-walutowe stanowiło w dn. 20/X 48·28%, gdy w dn. 10/X 48 10% i w dn. 30/IX 48·07% (statutowe minimum 40%). Samo po-

krycie złotem wynosiło: w dn. 20/X 42·08%, w dn. 10/X 41·04%, w dn. 30/IX 39 92% (statutowe minimum 30%).

Wzrost procentu pokrycia w II dekadzie października — mimo zmniejszenia się sumy pokrycia (rezerw złoto-walutowych) — tłumaczy się jednoczesnym zmniejszeniem się sumy obiegu banknotów i natychmiast płatnych zobowiązań, mianowicie z zł 1.403·5 milin. do zł 1.390·3 milin. Właściwie niższe — jak zwykle w środku miesiąca — wykazał tylko obieg biletów bankowych (z zł 1.187·0 milin. do zł 1.153·5 milin.), natomiast natychmiast płatne zobowiązania wzrosły (z zł 216·5 milin. do zł 236·8 milin.).

Wzrost zobowiązań w dekadzie sprawozdawczej pochodzi prawie wyłącznie od lokat żyrowych, które podniosły się z zł 183·9 milin. do zł 204·0 milin., nie osiągając jednak poziomu z dn. 20/IX (zł 212·7 milin.). Wzrosły w II dekadzie października przedewszystkiem lokaty kas państwowych (o zł 16·8 milin. do zł 47·1 milin.), poza tem i lokaty prywatne (o zł 3·3 milin. do zł 161·9 milin.).

Z inowch — poza rachunkami żyrowymi — pozycy zobowiązań rachunki: Skarbu na zakup srebra i państwowego funduszu kredytowego — wyrażają saldo niezmienione, saldo zaś pozycy „różne rachunki” podniosło się o zł 0·2 milin. do zł 28·9 milin.

Spadek obiegu w II dekadzie października o zł 33·5 milin. do poziomu o zł 130 milin. niższego niż w dn. 20/IX (zł 1.140·6 milin.) stanowi częściowo odpowiednik wzrostu lokat na rachunkach żyrowych, częściowo zaś wiąże się ze skurczeniem się kredytów Banku.

Suma kredytów dyskontowych wykorzystanych (portfel weksli krajowych) zmniejszyła się o zł 8·8 milin. do poziomu o zł 3·3 milin. niższego niż w dn. 20/IX, pożyczki zaś zastawowe zwiększyły się nieznacznie — o zł 0·7 milin., osiągając poziom o zł 21·5 milin. wyższy niż w dn. 20/IX. Poza tem portfel weksli zagranicznych zmniejszył się o zł 1·2 milin.

Z pozostałych pozycy bankowego pokrycia obiegu niewielką zwiększył wykazał: zapas monet srebrnych i bilonu, przeietych przez Bank na własność — o zł 0·4 milin. i zapas papierów procentowych własnych — o zł 0·1 milin.; dług Skarbu Państwa pozostał niezmieniony.

Całe bankowe pokrycie obiegu przedstawiało się następująco (w tys. zł):

	30/IX	10/X	20/X
Weksle	634.468	630.242	621.462
Weksle zagraniczne	120.113	111.994	110.794
Polskie monety srebrne i bilon	29.642	29.548	29.958
Pożyczki, zabezpieczone zastawami	102.845	111.541	112.224
Papiery proc. własne	13 693	13.772	13.878
Dług Skarbu Państwa	20.000	20.000	20.000
Razem:	920.762	920.097	908.316

Emisja skarbową obniżyła się w dekadzie sprawozdawczej z zł 241·4 milin. do zł 237·2 milin. Na sumę tę składa się: 1) obieg biletów państwowych (5-złotowych — podlegających już tylko wymianie) w wys. zł 1·3 milin. (w dn. 10/X zł 1·4 milin.), 2) obieg monet srebrnych (5-, 2- i 1-złotowych) w wys. zł 161·3 milin. (w dn. 10/X zł 164·4 milin.), 3) obieg bilonu niklowego i brązowego w wys. zł 74·5 milin. (w dn. 10/X zł 75·7 milin.).

PRZEGLĄD ZAGRANICZNY

KRONIKA ZAGRANICZNA

M. IN. NA PODSTAWIE RAPORTÓW I DONIESIEŃ POLSKICH PLACÓWEK ZAGRANICZNYCH

OGÓLNE

KONFERENCJE FRANCUSKO-AMERYKAŃSKIE.

— W deklaracji Prezydenta Hoovera z pierwszych dni ub. m. był wyodrębniony punkt, wskazujący tematy rozmów, mających być prowadzonymi z Premierem Lavalem w czasie jego wizyty w Stanach Zjedn.; punkt ten brzmiał następująco: „Gdy P. Laval będzie w Stanach Zjedn., mam zamiar przedyskutować z nim kwestję nowych środ-

ków, które mogą się w okresie kryzysu nasunąć w odniesieniu do długów między-państwowych. Polityka Rządu amerykańskiego w tej dziedzinie jest dobrze znana i wyjaśniłem ją w swej deklaracji publicznej z dn. 20 czerwca r. b., wypowiadając propozycję amerykańską zawieszenia na rok płatności długów. Zadanie nasze polega na wyszukaniu środków, zdolnych w okresie depresji przyczynić się jednocześnie do poprawienia sytuacji naszej własnej i również reszty świata.

Ta kwestja, zanim nie stanie się tematem negocjacji z rządami zagranicznymi, nie może być poddana decyzjom dzisiejszej konferencji.”

Niezależnie od tego niejako oficjalnego planu rozmów przypomnieć należy, że w stosunkach francusko-amerykańskich pojawiły się nowe okoliczności, szczególnie jaskrawo występujące w okresie niedzię zaproszeniem a przybyciem Premiera Lavala do Waszyngtonu, a mianowicie gwałtowny odływ złota ze Stanów Zjedn.

do Europy, w którym to zjawisku rola Francji jest dominująca. W chwili drugiej podwyżki stopy dyskontowej, t. j. w dn. 16/X r. b., ilość złota, jaką możnaby wyeksportować bez bezpośredniego niebezpieczeństwa dla waluty dolarowej, wynosiła ok. \$ 1 miljard., jednocześnie jednak pojawiły się obliczenia, że sama Francja ma możność wycofania ze Stanów Zjedn. \$ 600 miljn. W ten zaś sposób niebezpieczeństwa, stojące przed amerykańskim systemem emisyjnym, aczkolwiek jeszcze zupełnie odległe, tem niemniej stawały się już wyraźne, zbędne jest zaś dowodzić, że wszelkie poważniejsze zaburzenia w tym systemie odbiłyby się bardzo głośnym echem we Francji. Okoliczności te czynią zupełnie zrozumiałym wyjazd 2 reprezentantów Banku Francji do New-Yorku i prowadzoną tam przez nich akcję, zmierzającą do zwrócenia przez właściwe czynniki amerykańskie większej uwagi na kwestje czysto walutowe, a w praktyce do zastosowania polityki deflacyjnej, i to nie tylko odnośnie pieniądza, lecz również kredytu. W rezultacie więc obok tematów rozmów z Premierem Lavalem, wymienionych w deklaracji Prezydenta Hoovera, pojawił się jeszcze trzeci, a mianowicie kwestja walutowa.

Rezultatem rozmów, prowadzonych przez Premiera Lavala z Prezydentem Hooverem, był wspólny komunikat oficjalny, w którym m. in. powiedziano, co następuje:

„...Zbadaliśmy całokształt położenia gospodarczego świata, międzynarodowe stosunki z niem związane, problemy, dotyczące projektowanych obecnie konferencji w sprawie ograniczenia i redukcji zbrojeń, oddziaływanie depresji na sprawę spłaty długów między państwowych, zagadnienie stabilizacji międzynarodowych stosunków, wymianę, oraz inne kwestje gospodarcze i finansowe.

„...Co do zobowiązań między państwowych uznajemy, że przed wyrażeniem rocznego moratorium Hoovera może być potrzebne zawarcie układu na okres depresji gospodarczej, układu co do warunków którego oba rządy czynią wszelkie zastrzeżenia. Inicjatywę tego porozumienia powinny podjąć mocarstwa europejskie, szczególnie w tej sprawie zainteresowane, w ramach układów, będących w mocy do 1 lipca 1931 r.

„...Zajmowaliśmy się specjalnie głównymi środkami, dzięki którym nasze rządy mogłyby przystąpić do odbudowy równowagi gospodarczej i zaufania. Jesteśmy przede wszystkim przekonani o doniosłości utrzymania stałego kursu walut, jako podstawowego elementu nor-

malnego życia gospodarczego w świecie, dla którego utrzymanie parytetu złota we Francji i Stanach Zjedn. stanowi czynnik pierwszorzędny. Będziemy w dalszym ciągu badali wszelkie metody, mogące doprowadzić do ustalenia kursu walut.

„...Jakkolwiek krótki okres czasu, jakim rozporządzaliśmy, nie pozwolił nam na sformułowanie określonego programu, to jednak mogliśmy stwierdzić, że rozważaliśmy pod tym samym kątem widzenia istotę problemów gospodarczych i finansowych. Ta identyczność poglądów może ułatwić obu rządów prowadzenie skutecznej akcji”.

Przypomnieć należy, że amerykańska propozycja moratoryjna z czerwca r. b. była niespodzianką, a ujęta została w sposób, wyraźnie naruszający mechanizm rozrachunków między państwowych, ustalony w sposób definitywny w planie Young'a, że wreszcie nadanie tej propozycji form realnych stworzyło dużo trudności, przewyższonych przez Francję. Sprawy te staną się znowu aktualnymi zapewne już niedługo, aczkolwiek bowiem moratorium Hoovera działa jeszcze do lipca 1932 r., to jednak związany z niem układ bazylejski o pozostawieniu w Niemczech kredytów prywatnych wygasa wcześniej, a jednocześnie z moratorium nadchodzi termin spłacenia kredytu, udzielonego Bankowi Rzeszy przez banki emisyjne. W Waszyngtonie stwierdzono konieczność zawarcia układu, regulującego zobowiązania między rządowe i będącego dalszym ciągiem moratorium Hoovera, jednocześnie jednak ustalono, że ze Stanów nie wyjdzie w tym względzie inicjatywa o charakterze dyktatu. Oddanie tej inicjatywy państwu europejskim wydaje się gwarantować pełne uwzględnienie w przyszłym układzie interesów francuskich.

Niezawodnie wielkie znaczenie posiadają 3 zdania komunikatu, dotyczące zagadnień walutowych, i to tem większe, że sformułowane one zostały w rezultacie nietylko rozmów między 2 mężami stanu, lecz również pertraktacji ekonomistów, w których używano argumentów bardzo konkretnych i opierano się na faktach najzupełniej realnych. Powyżej mieliśmy możność zauważyć, że pomimo olbrzymich rezerw emisyjnych przyszłe losy waluty dolarowej mogły nasuwać niejakie obawy, obecnie usunięte w cień przez wyraźną deklarację, że parytet dolara, a więc i jego wymiennialność na złoto, zostanie utrzymany. Oznacza to usankcjonowanie polityki deflacyjnej, na którą Stany wkroczyły niedawno i jak gdyby z pewną niechęcią. Z drugiej zaś strony różnorodne i coraz

głośniejsze wypowiedziane koncepcje, zmierzające do osłabienia roli złota jako podstawy emisyjnej, tracą rację bytu. Wspólną bowiem cechą tych koncepcyj jest, że wymagają one nie indywidualnej akcji poszczególnych państw polityczno-gospodarczych, a możliwie szerokiego porozumienia międzynarodowego, które z trudem możnaby sobie wyobrazić bez udziału Francji, lecz którego zupełnie nie można sobie wyobrazić bez udziału i Francji i Stanów. Odnieść można wrażenie, że rezultaty wizyty Premiera Lavala, osiągnięte w dziedzinie walutowej, są z gospodarczego punktu widzenia najważniejsze i istotnie realne.

W. J.

Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH

ARTYKUŁY SPOŻYWCZE I KOLONJALNE

ZE ŚWIATOWYCH RYNKÓW ZBOŻOWYCH. — Ceny w okresie od dn. 9 do 22 października r. b. kształtowały się następująco (w \$ za kwintal):

	9-15/X	16-22/X	+ wzrost - zmniejszenie %
Pszenvica:			
Berlin . . .	5'10	5'11	+ 0.2
Praga . . .	4'21	4'36	+ 3.5
Chicago . . .	1'85	2'00	+ 8.1
Buenos Aires	2'96	2'99	+ 3.1
Liverpool . .	2'30	2'25	- 2.1
Wiedeń . . .	3'89	3'88	- 0.3
Hamburg . . .	2'55	2'70	+ 5.2
Zyto:			
Berlin . . .	4'43	4'44½	+ 0.3
Praga . . .	4'36	4'36	—
Chicago . . .	1'81	1'88	+ 3.8
Wiedeń . . .	4'13½	4'18	+ 0.9
Hamburg . . .	—	—	—
Owies:			
Berlin . . .	4'42½	3'40½	- 0.5
Praga . . .	3'50	3'50	—
Chicago . . .	1'65	1'69	+ 2.4
Buenos Aires	2'74	3'04	+ 10.9
Liverpool . .	2'51	2'54	+ 1.1
Wiedeń . . .	3'71	3'70	- 0.2
Hamburg . . .	1'99	2'11	+ 6.0
Jęczmień browarowy:			
Berlin . . .	3'95	3'97	+ 0.4
Praga . . .	3'87	3'84	- 0.9
Chicago . . .	2'22	2'21	- 0.4
Wiedeń . . .	5'09½	5'39	+ 5.7
Hamburg . . .	1'67	1'86	+ 12.1
Jęczmień zwykły:			
Berlin . . .	3'67½	3'71½	+ 1.0

PRZEDRUK DOZWOŁONY. LECZ Z PODANIEM ŹRÓDŁA

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:
ELEKTORALNA 2, pokój 26 (parter)

telefony:

412-66 (Red.), 412-73 (Adm.) i 412-68 (Druk.)
Biura czynne od godziny 9 do 3 po południu

KONTO CZEKOWE P. K. O. 701

PRENUMERATA

w kraju:

kwartalnie—*z* 15, półrocznie—*z* 30, rocznie—*z* 60

z zagranicą:

kwartalnie—*z* 25, półrocznie—*z* 50, rocznie—*z* 100

CENY OGŁOSZEŃ

w zeszytach zwykłych:

IV str. okładki—*z* 1.200; II i III str. okł.—*z* 900;
½ str. — *z* 500; strony zwyczajne — *z* 600,
½ str. — *z* 350, ¼ str. — *z* 200, 1/8 str. — *z* 110

Przy ogłoszeniach kombinacyjnych,
petlitowych oraz tabelarycznych
do cen powyższych dolicza się 30%

Redaktor Naczelny: **CZESŁAW PECHE**

Redaktor: **WACŁAW SZURIG**

Redaktor działu finansowo-skarbowego:
PAWEŁ MICHAŁSKI

Redaktor działu rolniczego:
LEONARD KRAWULSKI

Redaktor działu komunikacyjnego:
JÓZEF GIĘSZTOR

Wydawca: **MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU**

WPISY DO REJESTRU HANDLOWEGO SĄDU OKRĘGOWEGO W WARSZAWIE

A. — FIRMY JEDNOOSOBOWE, SPÓŁKI FIRMOWE I KOMANDYTOWE

R. H. A XXX 238: „Sprzedaż Spirytusu Skażonego Witold Koszutski i S-ka” w Warszawie, Grzybowska 30. Komisowa sprzedaż spirytusu skażonego na zasadzie koncesji i zezwoleń, wydanych w tym przedmiocie przez dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie. Wspólnicy: Janina Tyszkowa z Warszawy, Mokotowska 26, Witold Koszutski. Morycowi vel Maurycemu Kronenbergowi, udzielono prokury z prawem podpisywania zobowiązań pieniężnych, weksli, zyr na wekslach i obligach łącznie z Janiną Tyszkową, oraz z prawem samodzielnego podpisywania wszelkich umów, rachunków, pokwitowań z odbioru pieniędzy, należności, towarów i korespondencji. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 4 maja 1931 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są oboje wspólnicy. Wszelkie zobowiązania pieniężne, weksle, zyra na wekslach, obligi i prokury podpisują oboje wspólnicy łącznie. Umowy, rachunki, pokwitowania z odbioru pieniędzy, należności, towarów i korespondencji oraz korespondencję i upoważnienia do poszczególnych spraw podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXX 239: „Samopomoc Akademicka Biuro wydawnicze, Janusz Kowalewski i Kazimierz Porzeziński” w Warszawie, Złota 56 m. 7. Popieranie akademickiego ruchu wydawniczego (wydawanie książek, przychodzenie z pomocą materialną wydawnictwom już istniejącym etc.). Wspólnicy: Kazimierz Porzeziński, Janusz Kowalewski. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 28 kwietnia 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują obaj wspólnicy łącznie lub każdy z nich samodzielnie.

R. H. A XXX 240: „Józef Zaremba, Sklep spożywczy, Ursynówek, gm. Zagórzdz, pow. Warszawski. Istnieje od 1931 r. Wspólnik: Józef Zaremba z Ursynówka.

R. H. A XXX 241: „Polonja” Hirsz Braunrot i Rozalja Róża w Warszawie, świętojerska 42. Detaliczny handel okryć damskich. Wspólnicy: Hirsz Braunrot, Rozalja Róża, oboje z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 1 stycznia 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są oboje wspólnicy. Weksle, czeki, zyra, umowy, kontrakty, pełnomocnictwa podpisują oboje wspólnicy łącznie pod stemplem firmy. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, pieniędzy i przesyłek podpisuje jeden ze wspólników.

R. H. A XXX 245: „Pinkus Rotsztein” w Warszawie, Nalewki 20. Pracownia obuwia. Istnieje od 1931 r. Właściciel: Pinkus Rotsztein z Warszawy.

R. H. A XXX 246: „Skład Papieru P. Finkielkraut” w Warszawie, pl. Grzybowski 8, Hurtowa i detaliczna sprzedaż papierów pakowych, tektury i materiałów introligatorskich. Istnieje od 1903 r. Wspólnik: Pinkus Finkielkraut z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Adela, z domu Wajdenfeld, nastąpił układ na mocy interczy z dn. 14 grudnia 1902 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 248: „Herrub” Zelik Goldberg w Warszawie, Nalewki 40. Wytwórnia wyrobów skórzanych, galanteryj-

nych, rymarskich i podróży. Istnieje od 1931 r. Właściciel: Zelik Goldberg z Warszawy.

R. H. A XXX 250: „(Elektrofon) Josek Glaswein” w Warszawie, Senatorska 6. Sprzedaż artykułów elektrotechnicznych, radiowych, galanteryjno-technicznych. Istnieje od 1927 r. Josek Glaswein z Warszawy.

R. H. A XXX 251: „Władysław Freund” w Warszawie, Twarda 44. Warsztat stolarski. Istnieje od 1931 r. Właściciel: Władysław Emil Freund z Żerania, gm. Brudno.

R. H. A XXX 252: „Stanisław Rytwiński” w Warszawie, Twarda 43. Mydlarnia. Istnieje od 1919 r. Właściciel: Stanisław Rytwiński z Warszawy.

R. H. A XXX 253: „(Elektrad) Benjamin Waldman” w Warszawie, Marszałka Focha 12. Detaliczna i hurtowa sprzedaż artykułów elektro-technicznych, fotograficznych i samochodowych. Istnieje od 1931 r. Właściciel: Benjamin Waldman z Warszawy, Nowy-Swiat 41. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Felicją vel Fajgą Gutstein nastąpił układ na mocy interczy z dn. 25 kwietnia 1931 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 254: „Jeremjasz Goldberg” w Warszawie, Miła 57. Wytwórnia posadzek drzewnych. Istnieje od 1931 r. Jeremjasz Goldberg z Warszawy.

R. H. A XXX 255: „Agencja Reklam (Larum) Dr. Leon Czarnożył”, w Warszawie, Fredry 10. Istnieje od 1931 r. Właściciel Leon Czarnożył z Warszawy.

R. H. A XXX 256: „Przedsiębiorstwo Robót Dekoracyjno-Malarskich (Perla) Aleksander Olszta” w Warszawie, al. Trzeciego Maja 2. Istnieje od 1931 r. Właściciel: Aleksander Olszta z Warszawy.

R. H. A XXX 257: „Mieczysław Lubczyński Sklepy w Kolenji Akademickiej” w Warszawie, Akademicka 5. Sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1931 r. Właściciel Mieczysław-Bartłomiej Lubczyński z Warszawy. Franciszkowi Stanisławowi Lubczyńskiemu z Warszawy udzielono prokury.

R. H. A XXX 258: „Fajga Rochman” we wsi Cechówka, gm. Okuniew, Drobna sprzedaż towarów galanterijnych oraz resztek manufakturów. Istnieje od 1930 r. Właścicielka Fajga Rochman zamężna Łotrowska ze wsi Cechówka, gm. Okuniew. Pomiedzy Abramem Łotrowskim a małżonką jego Fajgą, z domu Rochman, nastąpił układ na mocy interczy z dn. 31 marca 1931 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 259: „Volta” Eugenia Frenkiel” w Warszawie, Kramy Nalewkowskie 7. Drobna sprzedaż części elektrotechnicznych. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Eugenia Frenkiel z Warszawy.

R. H. A XXX 260: „Adolf Kummer spadkobiercy” w Warszawie, Rymarska 8. Fabryka wyrobów platerowanych. Istnieje od 1905 r. Spadkobiercami po zmarłym Adolfie Kum-

merze są: Helena Kummerowa, Adolf-Gustaw Kummer, Irena Watzke, wszyscy z Warszawy. Współwłasność niepodzielna z tytułu spadku po zmarłym Adolffie Kummerze. Do reprezentowania i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważniony jest Adolf-Gustaw Kummer.

R. H. A XXX 284: „Spółka Firmowa „Syrena“ Okólska, Herasimowiczowa i Wiśniewska“ w Warszawie, Sosnowa 14, filje: Sienna 35, Czackiego 4, Krucza 5, Sienna 20, Złota 47 i Koszykowa 43. Pralnie i kąpiele. Wspólniczki: Zofja Walentynowa Okólska, Kazimiera Wiśniewska, obie z Warszawy, Helena Herasimowicz z Częstochowy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 27 kwietnia 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnione są wszystkie wspólniczki. Firmę spółki pod jej stemplem podpisują wszystkie wspólniczki łącznie. Pomiedzy Jerzym-Ferdynandem Herasimowiczem a małżonką jego Haliną Nawrocką, z domu Wojalską, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 18 stycznia 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 289: „Anna Kupska“ w Warszawie, ks. Anny 21 (Targówek). Drobną sprzedaż wędlin i mięsa. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Anna Kupska z Warszawy. Pomiedzy Ignacym Kupskim a małżonką jego Anną, z domu Krucza, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 19 lutego 1930 r., ustalający wyłączność majątku.

R. H. A XXX 291: „Stanisław Dąbrowski“ w Warszawie, Jerolimaska 8. Drobną sprzedaż piśmiennych materiałów. Istnieje od 1922 r. Właściciel Stanisław-Aleksander Dąbrowski, z Warszawy.

R. H. A XXX 292: „Cukiernia „Odrodzona“ Eugenia Lewińska“ w Warszawie, Radzymińska 1a, Cukiernia i piekarnia. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Eugenia Lewińska z Warszawy.

R. H. A XXX 293: „Leontyna Złotnicka“ w Warszawie, Chmielna 48. Sprzedaż mebli. Istnieje od 1927 r. Właścicielka Leontyna Złotnicka z Warszawy.

R. H. A XXX 297: „Mozes Winer“ w Warszawie, Ś-to Jerska 34. Sprzedaż futer. Istnieje od 1927 r. Właściciel Mowsza vel Mozes Winer z Warszawy.

R. H. A XXX 298: „J. Kulik“ w Warszawie, Żelazna 58. Kawiarnia. Istnieje od 1914 r. Właściciel Josek Kulik z Warszawy.

R. H. A XXX 299: „Izrael Buchhendler“ w Warszawie, Franciszkańska 31. Drobną sprzedaż przyborów szewckich. Istnieje od 1928 r. Właściciel Izrael Buchhendler z Warszawy.

R. H. A XXX 300: „Abram Henoeh Kotkowski“ w Warszawie, Nalewki 20. Drobną sprzedaż towarów galanteryjnych i wyrobów stalowych. Istnieje od 1926 r. Właściciel Abram Henoeh Kotkowski z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Jentą, z domu Marmelsztejn, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 16 października 1918 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 301: „J. Szmurak“ w Warszawie, Leszno 51. Sprzedaż jedwabi. Istnieje od 1919 r. Właściciel Samuel Szmurak z Warszawy.

R. H. A XXX 302: „Jakób Szapiro“ w Warszawie, Nowolipie 37. Drobną sprzedaż materiałów opałowych. Istnieje

od 1913 r. Właściciel Jakób-Josek Szapiro z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Szosią, z domu Grasberg, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 1 czerwca 1912 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 303: „Przedsiębiorstwo Robót Budowlanych i Terenowych „Tras“ Bogdan Eichler“ w Warszawie, Szczygła 9. Istnieje od 1931 r. Właściciel Bogdan Eichler z Warszawy.

R. H. A XXX 304: „Izrael Gincberg“ w Warszawie, Zabkowska 13. Drobną sprzedaż desek. Istnieje od 1927 r. Właściciel Izrael Gincberg z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Rajzlą, z domu Symkowicz vel Szymkowicz, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 19 lutego 1913 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 306: „Jakób Sytner“ w Warszawie, Ś-to Jerska 36. Zakład przewozowy. Istnieje od 1927 r. Właściciel Jakób-Dawid Sytner z Warszawy.

R. H. A XXX 307: „Srul-Icek Jabłoń“ w Warszawie, Ś-to Jerska 34. Drobną sprzedaż futer. Istnieje od 1930 r. Właściciel Srul-Icek Jabłoń z Warszawy.

R. H. A XXX 308: „Noech Cukierkorn“ w Warszawie, Franciszkańska 23. Drobną sprzedaż skór miękkich. Istnieje od 1929 r. Właściciel Noech Cukierkorn z Warszawy.

R. H. A XXX 309: „Fabryka Gilz i Pudełek Tekturowych „Wisła“ Aron Bronic“ w Warszawie, Nowiniarska 13. Istnieje od 1885 r. Właściciel Aron Bronic z Warszawy.

R. H. A XXX 310: „Dawid Kumcher“ w Warszawie, Ś-to Jerska 42. Drobną sprzedaż skórek futrzanych. Istnieje od 1920 r. Właściciel Zyndel-Dawid Kumcher z Warszawy.

R. H. A XXX 311: „M. Lipszyc“ w Warszawie, Franciszkańska 27. Drobną sprzedaż śledzi. Istnieje od 1906 r. Właściciel Mendel Lipszyc z Warszawy.

R. H. A XXX 312: „Stanisław Rubinsztajn i S-ka“ w Warszawie, Tlomackie 3. Prowadzenie biura ekspedycyjno-celnego. Wspólnicy: Stanisław Rubinsztajn, Stefan-Marek Rubinsztajn, obaj z Łodzi. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 1 lipca 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważniony jest Stanisław Rubinsztajn. Wszelkie zobowiązania, weksle, indosy, czek i pełnomocnictwa podpisuje Stanisław Rubinsztajn samodzielnie. Korespondencję zwykłą, pokwitowania z odbioru towarów, pieniądze, wszelkiego rodzaju korespondencji, nie wyłączając pieniężnej i przesyłek, podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXX 313: „Hersz Róza“ w Otwocku, Warszawska 29. Kawiarnia. Istnieje od 1931 r. Właściciel Hersz Róza z Otwocka.

R. H. A XXX 314: „Stanisław Ratajczyk“ w Otwocku, Reymonta 22. Sklep spożywczo-kolonjalny. Istnieje od 1931 r. Właściciel Stanisław Ratajczyk z Otwocka.

R. H. A XXX 315: „Marja“ Janina Tomaszczyk“ w Warszawie, Złota 56. Drobną sprzedaż towarów norymberskich i galanteryjnych. Istnieje od 1930 r. Właścicielka Janina-Aleksandra Tomaszczyk z Warszawy.

R. H. A XXX 316: „Parapluie“ Elimejlech Ejzenberg“ w Warszawie, Długa 61. Drobna sprzedaż parasoli, lasek spacerowych i galanterji skórzanej. Istnieje od 1931 r. Właściciel Elimejlech Ejzenberg z Warszawy.

R. H. A XXX 317: „Henryk Eizenbett“ w Warszawie, Śniadeckich 12. Biuro handlowe. Istnieje od 1931 r. Właściciel Henryk Eizenbett z Warszawy.

R. H. A XXX 318: „Mordka Judensztejn“ w Warszawie, Muranowska 18/20. Warsztat blacharski. Istnieje od 1930 r. Właściciel Mordka Judensztejn z Warszawy.

R. H. A XXX 319: „A. Olechowski i L. Lewandowski“ w Warszawie, Grzybowska 30. Wytwarzanie i sprzedaż mebli. Wspólnicy: Aleksander Olechowski i Ludwik Lewandowski, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 1 marca 1931 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Weksle, wszelkie umowy i zobowiązania pieniężne podpisują obaj wspólnicy łącznie. Czeki, żyra na wekslach i czekach, pełnomocnictwa, świadectwa zaliczeniowe, pokwitowania z odbioru sum pieniężnych, towarów, przesyłek i korespondencji podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXX 320: „Warsztaty Samochodowe „Autopraca“ Henryk Filipowicz w Warszawie, Rozbrat 28. Istnieje od 1931 r. Właściciel Henryk Filipowicz z Warszawy.

R. H. A XXX 321: „Motel Goldwasser“ w Warszawie, Nalewki 27. Drobna sprzedaż futer. Istnieje od 1911 r. Właściciel Motel Goldwasser z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Gliką z domy Dymant nastąpił układ na mocy interczy z dn. 4 października 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 322: „Skup Zawodowy Bydła Chaim Judel Jurman“ w Warszawie, Szeroka 36. Istnieje od 1931 r. Właściciel Chaim-Judel Jurman z Warszawy.

R. H. A XXX 323: „Judel Ludwinowski“ w Warszawie, Nalewki 20. Drobna sprzedaż pończoch. Istnieje od 1921 r. Właściciel Judel Ludwinowski z Warszawy.

R. H. A XXX 324: „Hersz Lewy“ w Warszawie, Nalewki 18. Detaliczna sprzedaż towarów galanteryjnych i trykotaży. Istnieje od 1905 r. Właściciel Hersz Lewy z Warszawy.

R. H. A XXX 325: „Icek Guncel“ w Warszawie, Nalewki 20. Drobna sprzedaż pantofli, bucików i galanterji. Istnieje od 1921 r. Właściciel Icek Guncel z Warszawy.

R. H. A XXX 326: „Chaja Mindla Milsztejn“ w Warszawie, Twarda 43. Drobna sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Chaja-Mindla Milsztejn z Warszawy.

R. H. A XXX 327: „Maurycy Steinwurcel“ w Warszawie, Krochmalna 87. Mechaniczna farbarnia futer. Istnieje od 1927 r. Właściciel Maurycy Steinwurcel z Warszawy. Pomiedzy Mojżeszem Steinwurcem a małżonką jego Surą Rajzlą, z domu Karczmar, nastąpił układ na mocy interczy z dn. 26 czerwca 1911 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 328: „Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich i Budowlanych Inż. Stefan Boniecki“ w Warszawie, Krak.-Przedm. 5. Istnieje od 1931 r. Właściciel inż. Stefan Boniecki z Warszawy.

R. H. A XXX 329: „Atla Borensztejn“ w Warszawie, Pańska 54. Drobna sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1927 r. Właściciel Marjam Atla Borensztejn z Warszawy.

R. H. A XXX 330: „Moszek Radzyński“ w Warszawie, Chmielna 62 m. 1. Drobna sprzedaż ubiorów męskich i damskich. Istnieje od 1931 r. Właściciel Moszek Radzyński z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Łają, z domu Rajnfeld, nastąpił układ na mocy interczy z dn. 11 lutego 1925 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 331: „Franciszek Jankowski“ w Warszawie, Nowy Świat 53. Drobna sprzedaż używanych mebli. Istnieje od 1931 r. Właściciel Franciszek Jankowski z Warszawy.

R. H. A XXX 332: „Zojja Kopycińska“ w Warszawie, Browarna 8. Drobna sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Zojja Kopycińska z Warszawy.

R. H. A XXX 333: „M. Cwibelzaft“ w Warszawie, Targowa 45. Drobna sprzedaż galanterji. Istnieje od 1902 r. Właściciel Moszek Ela Cwibelzaft z Warszawy.

R. H. A XXX 334: „Skład Apteczny Stanisław Sieciński“ w Warszawie, Stare Miasto 7. Istnieje od 1931 r. Właściciel Stanisław Sieciński z Warszawy.

R. H. A XXX 261: „Centrowełna“ Ignacy Flancreich“ w Warszawie, pl. Żelaznej Bramy 5/Graniczna 16. Detaliczna sprzedaż wełny, galanterji i manufaktury. Istnieje od 1931 r. Właściciel Ignacy Flancreich z Warszawy.

R. H. A XXX 262: „The Kempisty Company (Kompanja Kempisty)“ w Warszawie, Marszałkowska 41. Dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa pod firmą: „The Kempisty Company“, istniejącego od 1898 r., t. j. sprzedaż maszyn do szycia marki „The Kempisty Company“ i marki „The Kempisty Kasprzycki Company“. Wspólnicy: Jan Kempisty, Stefanja-Rozalja Kempisty, Jan Raczyński, Wanda-Romana Racyńska, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 27 maja 1930 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są: Jan Kempisty i Jan Raczyński. Weksle, żyra, czeki, umowy, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie wogóle zobowiązania podpisują łącznie obaj wspólnicy, upoważnieni do reprezentowania spółki. Rachunki, korespondencje, nie zawierając zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, przesyłek, przekazów, towarów i wszelkich dokumentów podpisuje jeden ze wspólników, upoważnionych do reprezentowania spółki. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A III 263: „Ignacy Wroczyński i Syn“ w Warszawie, Senatorska 2. Prowadzenie cukierni. Wspólnicy: Ignacy Wroczyński, Czesław-Wincenty Wroczyński, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 15 kwietnia 1931 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Weksle, indosy, czeki, pełnomocnictwa, prokury, umowy, akty i wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencje, nie zawierając zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, przesyłek, towarów, sum pieniężnych i wszelkich wartości podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXX 264: „Icek Grunis“ w Warszawie, Przejazd 5. Skład papieru i tektury. Istnieje od 1931 r. Właściciel Srul-Icek Grunis z Łodzi.

R. H. A XXX 265: „Konstanty Chrzanowski“ w Rembertowie Nowym. Sklep spożywczy. Istnieje od 1931 r. Właściciel Konstanty Chrzanowski z Rembertowa Nowego.

R. H. A XXX 266: „Skórobuw“ Ruwin Rozenberg” w Warszawie, Franciszkańska 18. Drobna sprzedaż skór. Istnieje od 1931 r. Właściciel Ruwin Rozenberg z Warszawy.

R. H. A XXX 267: „Warszawska Fabryka Koronek „Valencienne“ Kadisz Poznański” w Warszawie, Górczewska 14. Istnieje od 1931 r. Właściciel Kadisz Poznański z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Chaną, z domu Leszcz, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 22 kwietnia 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 268: „Bronisław Szymankiewicz” w Warszawie, Nowogrodzka 84. Skład opałowy. Istnieje od 1929 r. Właściciel Bronisław Szymankiewicz z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Cecylją, z domu Pfeffer, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 16 listopada 1920 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 269: „Hersz Liliensztejn” w Warszawie, Franciszkańska 27. Drobna sprzedaż skór. Istnieje od 1913 r. Właściciel Hersz-Lejb Liliensztejn z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Fajgą, z domu Szenwald, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 18 stycznia 1913 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 270: „Dom Handlowy Zygmunt Jentys i Syn” w Warszawie, Żymna 2. Skład farb i przetworów chemicznych. Wspólnicy: Zygmunt Jentys, Mikołaj Jentys, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 1 stycznia 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważniony jest Mikołaj Jentys. Weksle, indosy, umowy, prokury, pełnomocnictwa z wyjątkiem sądowych i wszelkie wogóle zobowiązania podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, czeki, pokwitowania z odbioru wszelkich należności pieniężnych, towarów, przesyłek, ładunków, korespondencji i przekazów podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Również każdy ze wspólników prowadzi sprawy sądowe i administracyjne spółki.

R. H. A XXX 271: „Józef Dek” w Warszawie, Puławska 39. Drobna sprzedaż okryć damskich, męskich i dzieciennych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Gotlieb Józef Dek z Warszawy.

R. H. A XXX 272: „Bolesław Rymgayłło” w Mińsku-Mazowieckim, ul. Warszawska 62. Apteka i fabryka wód mineralnych. Istnieje od 1928 r. Właściciel Bolesław Rymgayłło z Mińska Mazowieckiego.

R. H. A XXX 273: „Szejna Kalichsztajn” w Warszawie, Geśia 6 m. 18. Drobna sprzedaż manufaktury. Istnieje od 1931 r. Właściciel Szejna Kalichsztajn z Warszawy. Pomiędzy właścicielką firmy a małżonkiem jej Herszem Kalichsztajnem nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 30 września 1929 r., ustanawiający rozdzielność majątkową.

R. H. A XXX 274: „Drobna Sprzedaż Mebli Dyna Tron” w Warszawie, Solna 18. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Dyna Tron z Warszawy. Pomiędzy właścicielką firmy a małżonkiem jej Dawidem Tronem, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 15 czerwca 1929 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 275: „Chil Wisznia” w Warszawie, Wałowa 2. Kawiarnia. Istnieje od 1931 r. Właściciel Chil Wisznia z Warszawy.

R. H. A XXX 276: „Piorunochron” inż. S. Małaszek, F. Perzanowski i A. Seń” w Warszawie, gen. Sułkowskiego 47. Zakład od instalacji odgromników. Wspólnicy: Stefan-Leopold Małaszek z Warszawy, Franciszek Perzanowski z Zy-

rardowa, Adam Seń z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 9 kwietnia 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkie zobowiązania i czeki oraz inne dokumenty w imieniu spółki podpisują dwaj którykolwiek wspólnicy łącznie pod stemplem firmy.

R. H. A XXX 277: „Polski Przemysł Hygieniczny „Pepeha“ Właściciel Berko Ryzak” w Warszawie, Marszałkowska 147. Wytwarzanie artykułów higienicznych. Istnieje od 1931 r. Właściciel Berko Ryzak z Warszawy.

R. H. A XXX 278: „Złota Zonszajn” w Radości, willa Kałuszynera. Drobna sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Złota Zonszajn z Falenicy.

R. H. A XXX 279: „A. Bejn”. w Warszawie, Nalewki 18. Sprzedaż guzików i towarów galanteryjnych. Istnieje od 1886 r. Właściciel Abram Bejn z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Esterą, z domu Goldman, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 14 marca 1895 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 280: „Icko Szpilman” w Warszawie, Nalewki 14. Drobna sprzedaż pończoch i trykotaży. Istnieje od 1927 r. Właściciel Icko Szpilman z Warszawy.

R. H. A XXX 281: „Paweł Amsterdamer” w Warszawie, Nalewki 12. Drobna sprzedaż towarów galanteryjnych. Istnieje od 1904 r. Właściciel Paweł Amsterdamer z Warszawy.

R. H. A XXX 282: „M. Zawiszyński” w Warszawie, Wałowa 2. Drobna sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1902 r. Właściciel Mojsze-Aron Zawiszyński z Warszawy.

R. H. A XXX 285: „Towarzystwo Zaopatrywania Biur Technicznych St. Szymański, i K. Cygański Spółka Firmowa, Właściciele Szymański i Bąkowska” w Warszawie, Wilcza 32. Dalsze prowadzenie nabytego przedsiębiorstwa pod firmą: „Towarzystwo Zaopatrywania Biur Technicznych St. Szymański i K. Cygański”. Zakup i sprzedaż materiałów rysunkowych i piśmiennych. Wspólnicy: Stanisław Szymański, Felicja Szymańska, oboje z osady Mitulin pow. błotńskiego, Petronela Bąkowska z Janowca. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 10 lutego 1931 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są: Stanisław Szymański i Felicja Szymańska. Każdy z nich podpisuje firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach.

R. H. A XXX 286: „Centralne Koncesjonowane Biuro Reklamacji Kolejowych Pejsach vel Paweł Bryskier” w Warszawie, Twarda 61. Istnieje od 1931 r. Właściciel Pejsach Mordka vel Paweł Bryskier z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Frajdą-Dwojrą vel Dorą z domu Wacholder nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 25 czerwca 1920 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 287: „Bronisława Starzyńska” w Otwocku, Samorządowa 31. Sklep spożywczy. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Bronisława Starzyńska z Otwocka.

R. H. A XXX 290: „Aron Pester” w Warszawie, Wałowa 3. Drobna sprzedaż futer. Istnieje od 1924 r. Właściciel Aron Pester z Warszawy.

R. H. A XXX 294: „Wytwórnia Kapsli „Rekord” Michał Szapiro” w Warszawie, Ogrodowa 59. Istnieje od 1931 r.

Właściciel Michał Szapiro z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Zofją, z domu Bodker, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 11 października 1923 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 295: „Setol” Izrael Nasibirski“ w Warszawie, Elektoralna 4 Sprzedaż szczotek i pendzli oraz surowców szczotkarskich. Istnieje od 1926 r. Właściciel Izrael Nasibirski z Warszawy.

R. H. A XXX 296: „Wytwórnia Bielizny „Fryd” J. Frydman“ w Warszawie, Nalewki 20 m. 8. Istnieje od 1919 r. Właściciel Jankiel Frydman z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Rywką, z domu Ekhaus, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 28 czerwca 1902 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A. XXX 305: „A. Szulzleper i Inż. L. Jakubowicz“ w Warszawie, Grochowska 104. Garbarnia skór galanteryjnych. Wspólnicy: Abram-Josek Szulzleper, Lejbus Jakubowicz, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 12 maja 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Weksle i akcepty podpisują obaj wspólnicy łącznie. Wszelkiego rodzaju umowy, zobowiązania, czeki, pełnomocnictwa, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, przesyłek, towarów, sum pieniężnych i innych walorów podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiedzy Abramem Joskiem Szulzleperem, a małżonką jego Manią z domu Jakubowicz nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 29 sierpnia 1919 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXIX 35: „Polski Przemysł Kosmetyczny „Pepeka” Szymon Prentki“ w Warszawie, Burakowska 9. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXIX 321: „Towarzystwo Zaopatrywania Biur Technicznych St. Szymański i K. Cygański“ w Warszawie, Wilcza 32. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Romanem w Warszawie dn. 10 lutego 1931 r. za Nr. 280, całe przedsiębiorstwo z firmą, aktywami i pasywami sprzedane zostało Stanisławowi Szymańskiemu, Felicji Szymańskiej i Petroneli Bąkowskiej, którzy dla dalszego prowadzenia tego przedsiębiorstwa zawiązali spółkę pod firmą: „Towarzystwo Zaopatrywania Biur Technicznych St. Szymański i K. Cygański, Właściciele Szymańscy i Bąkowska”.

R. H. A XXVII 337: „Dom Bankowy Józef Skowronek i Spółka, Spółka komandytowa“ w Warszawie, Wierzbowa 9. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Ś-to Krzyskiej 25.

R. H. A XXV 13: „Centrowełna“ Alter Opel“ w Warszawie, pl. Żelaznej Bramy 5. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Płiszczyńskim w Warszawie dn. 3 kwietnia 1931 r. za Nr. 803, całe przedsiębiorstwo z aktywami i pasywami sprzedane zostało Ignacemu Flancreichowi, który nadal prowadzi takowe jednoosobowo pod firmą: „Centrowełna“ Ignacy Flancreich”.

R. H. A XXV 286: „Biuro Budowlane Inżynier Jerzy Godlewski Spółka Firmowa w Warszawie“ Żorawia 40. Na mocy umowy z dn. 26 lutego 1931 r., wszelkie zobowiązania, czeki, umowy i weksle, podpisują Jerzy Godlewski i Henryk Karpiński, obaj łącznie. Korespondencję zwykłą i pokwitowania z odbioru należności, podpisuje każdy z nich samodzielnie pod stemplem firmy.

R. H. A XXIV 73: „Sz. Patron, Właściciele Józef i Mordka-Hersz Patronowie oraz Bajla-Marjem i Dawid Rechtmanowie“ w Warszawie, Nalewki 20. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 28 kwietnia 1931 r. firmie: „Sz. Pa-

tron, Właściciele Józef i Mordka-Hersz Patronowie oraz Bajla-Marjem i Dawid Rechtmanowie“ w osobach Józefa-Arona Patrona, Mordki-Hersza Patrona, Bajli Marjem Rechtmanowej i Dawida Rechtmana ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Natan Wohl, kuratorem zaś adwokat Kazimierz Kraushar z Warszawy.

R. H. A XXIV 201 (A XXIX 185): „Warszawska Fabryka Fosforbronzu i fosforbabitów K. K. Mieszczanski, Spółka Firmowo-Komandytowa“ w Warszawie, Leszno 119. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 20 marca 1931 r. układ zapobiegawczy został uchylony i firmie: „Warszawska Fabryka Fosforbronzu i Fosforbabitów K. K. Mieszczanski, Spółka firmowo-komandytowa“ w osobie Józefa Mieszczanskiego ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Józef Wegner, kuratorem zaś adwokat Władysław Śliwowski z Warszawy, który obecnie jest syndykiem tymczasowym.

R. H. A XXIII 52: „Składnica Papieru i Materiałów Piśmiennych Władysławy Tomaszewskiej“ w Warszawie, Nowy Świat 69. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXII 88: „Chaskel Grün i Synowie“ w Warszawie, Nalewki 11. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 10 kwietnia 1931 r. firmie: „Ch. Grün i Synowie“ w osobach jej właścicieli Chaskiela, Chaima, Samuela i Arona Grünów ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Kazimierz Wasilewski, kuratorem zaś adwokat Władysław Szatensztajn i Jerzy Lisowski, obaj z Warszawy.

R. H. A XXII 184: „Mordka Zawłodawer“ w Warszawie, Twarda 2. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 12 stycznia 1931 Mordce Zawłodawerowi, handlującemu pod firmą: „Skład żelaza Mordka Zawłodawer“, ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Jan Raue, kuratorem zaś adwokat Stanisław Baumritter z Warszawy, który obecnie jest syndykiem tymczasowym.

R. H. A XXI (A XXVIII 323): „Przedsiębiorstwo Robót Budowlanych i Kanalizacyjno-Wodociągowych A. Kleiber i W. Jeżewski, Właściciel Aleksander Kleiber“ w Warszawie, Polna 64. Feliksowi Druskiewiczowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

R. H. A XX 428: „Muler i Rusecki“ w Warszawie, Stawki 44. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 24 kwietnia 1931 r. firmie: „Muler i Rusecki“ w osobach jej współwłaścicieli: Bencjana vel Bencla Ruseckiego, Dwojry Frumesowej i nieletniego Mojżesza Baksta w imieniu i na rzecz którego działa Chaim Frumes udzieleno odroczenia wyplat do dn. 24 lipca 1931 r. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Kazimierz Ambrożewicz, zaś nadzorcą sądowym adwokat Władysław Branicki z Warszawy. Nadzór sądowy upoważnił dotychczasowy zarząd do zaciągania wszelkich zobowiązań w imieniu firmy jedynie za zgodą i wiedzą nadzorca sądowego adwokata Władysława Branickiego, podpis którego na tych zobowiązaniach jest konieczny.

R. H. A XIX 112: „The Kempisty Company (Kompanja Kempisty)“ w Warszawie, Marszałkowska 41 m. 6. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dn. 30 kwietnia 1931 r. za Nr. 683, w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „The Kempisty Company (Kompanja Kempisty)“.

R. H. A XIX 222: „Inżynier Szymon Rotmil“ w Warszawie, Moniuszki 5. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XVII 29: „Warszawska Fabryka Dźwigów „Flohr“ Wł. Roman Groniowski” w Warszawie, Emilji Plater 10. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dn. 16 kwietnia 1931 r. za Nr. 680, całe przedsiębiorstwo wraz z aktywami i pasywami wniesione zostało do spółki pod firmą: „Roman Groniowski Spółka Akcyjna”.

R. H. A XII 82: „Stanisław Szalk” w Warszawie, Piękna 64. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XII 431: „Brykner i Fibich” w Warszawie, al. Jeruzolimiska 21. Pomiędzy właścicielem firmy Stefanem Fibichem a małżonką jego Zofią-Haliną Strumito nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 17 października 1927 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XI 408: „A. Berek” w Warszawie, Ogrodowa 51. Pomiędzy Kazimierzem Berek a małżonką jego Pauliną, z domu Kolchory, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 2 stycznia 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A X 359: „Abram Szulszleper” w Warszawie, Franciszkańska 29. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A IX 156: „Aleksander Nowakowski” w Warszawie, Leszno 56. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A VII 739: „Bracia H. M. i Ch. Krongold” w Warszawie, Gęsia 3. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 24 lutego 1930 r. ogłoszona została upadłość firmy: „Bracia H. M. i Ch. Krongold” w osobach Hersza-Majera Krongolda i Chaima Krongolda. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Friede, kuratorem zaś adwokat Tadeusz Michalski z Warszawy, który obecnie jest syndykiem tymczasowym. Wpis powyższy w dn. 16 maja 1931 r. uzupełniony został dopełnieniem: Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 15 grudnia 1930 r. upadłość została umorzona.

R. H. A G. 118: „Zakłady Stolarskie L. Gloch” w Warszawie, Praga Kowieńska 7. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 5 stycznia 1931 r. został zatwierdzony układ zapobiegawczy zawarty pomiędzy firmą a jej wierzycielami.

R. H. A M. 17 (A XXX 22): „Z. Mentzel” w Warszawie, Marszałkowska 101. Ustaly prokury: Rudolfa Gintera, Gustawa Knocha, Marcelego-Seweryna Czaplńskiego i Zofji Mentzlowej. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dn. 1 maja 1931 r. za Nr. 672, Stanisławowi Waleremu Nowakowi z Warszawy udzielono pełnomocnictwa do prowadzenia przedsiębiorstwa i samodzielnego podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach.

R. H. A R 68: „P. M. Rosenberg” w Warszawie, Gęsia 4. Na mocy decyzji Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 25 marca 1931 r. spadek pozostały po zmarłym w Warszawie w dn. 31 października 1930 r. Pinkusie-Matysie Rozenbergu uznany został za wakujący. Kuratorem tego spadku mianowany został adwokat Władysław Szatensztajn z Warszawy.

R. H. A T. 44: „J. Troche” w Warszawie, Krak.-Przedm. 6. Właściciel Izrael-Icek Troche z Warszawy.

R. H. A W. 22: „Ignacy Wroczyński” w Warszawie, Podwale 1. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pomykałskim w Warszawie dn. 15 kwietnia 1931 r. za Nr. 521, całe przedsiębiorstwo wniesione zostało do nowopowstałej spółki pod firmą: „Ignacy Wroczyński i Syn”.

R. H. A XI 307: „Aron Szpinak Apteczny Dom Handlowy” w Warszawie, Rymarska 14. Firma obecnie brzmi: „Apteczny Dom Handlowy A. Szpinak”.

R. H. A XII 592: „Skład Materiałów Piśmiennych „Uniwersum” Jadwiga Burjanowa” w Warszawie, Żłota 20. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XIII 25: „Pierwsza Wytwórnia dla Eksportu oraz Sprzedaży w Kraju Win Owocowych Marjan Trippenbach” w Warszawie, Żelazna 56. Marjan Trippenbach zmarł. Spadkobiercami jego są: Marja-Paulina Trippenbachowa, Zofja-Franciszka Trippenbachowna, Władysław-Jozet Trippenbach, wszyscy z Warszawy. Współwłasność niepodzielna z tytułu spadku po zmarłym Marjanie Trippenbachu. Do reprezentowania firmy i samodzielnego podpisywania pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upowazniony jest Władysław-Jozet Trippenbach.

R. H. A XIX 347: „Karol Bagiński Inżynier-Budowniczy” w Warszawie, Nowy Świat 41. Celem przedsiębiorstwa jest prowadzenie robót budowlanych.

R. H. A XXX 283: „Zelik Szejnberg” w Otwocku przy rampie kolejowej. Skład drzewa budowlanego. Istnieje od 1931 r. Właściciel Zelik Szejnberg z Otwocka, Aniryolego 3.

R. H. A XXX 360: „Izrael Altuski” w Warszawie, Franciszkańska 32. Detaliczna sprzedaż pantofli gumowych i kałozy. Istnieje od 1917 r. Właściciel Izrael Altuski z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy, a małżonką jego Ides z domu Keji, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 27 czerwca 1919 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 366: „Lejb Tyrangiel” w Warszawie, Wąłowa 8. Sprzedaż resztek wełnianych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Lejb Tyrangiel z Warszawy.

R. H. A XXX 370: „Cyrk Staniewskich w Warszawie Bronisław Staniewski” w Warszawie, Ordynacka 1. Istnieje od 1931 r. Właściciel Bronisław Staniewski z Warszawy.

R. H. A XXX 335: „Jadłodajnia-Paszteciarnia „War” Andrzej Łukaszewicz” w Warszawie, Filtrowa 83. Istnieje od 1930 r. Właściciel Andrzej Łukaszewicz z Warszawy.

R. H. A XXX 336: „Alter Berman” w Radości, Warszawska 34. Sklep spożywczy. Istnieje od 1931 r. Właściciel Alter Berman z Radości.

R. H. A XXX 337: „Józef Zawalich” w Warszawie, Łucka 17. Sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1920 r. Właściciel Józef Zawalich z Warszawy.

R. H. A XXX 338: „Hersz Icek Bernholz” w Warszawie, Nalewki 22. Sprzedaż pończoch. Istnieje od 1913 r. Właściciel Hersz-Icek Bernholz z Warszawy.

R. H. A XXX 339: „A. E. Gelberg” w Warszawie, Wąłowa 2. Drobną sprzedaż obuwia. Istnieje od 1918 r. Właściciel Abraham-Efroim Gelberg z Warszawy.

R. H. A XXX 340: „Mendel Skurnik” w Warszawie, Nalewki 18. Sprzedaż galanterji. Istnieje od 1928 r. Właściciel Mendel Skurnik z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy

a małżonką jego Chają-Surą, z domu Birenbaum, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 18 lutego 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 341: „Szlama Klejman” w Warszawie, Franciszkańska 37. Drobna sprzedaż pończoch, chustek, rękawiczek i wyrobów dzianych. Istnieje od 1900 r. Właściciel Szlama Klejman z Warszawy

R. H. A XXX 342: „Aron Wiernik” w Warszawie, Marszałkowska 139. Skład szkła, kryształów i porcelany. Istnieje od 1930 r. Właściciel Aron Wiernik z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy, a małżonką jego Nelly, z domu Nisen-szal, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 9 stycznia 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 343: „Werchowski i Lipsztejn” w Warszawie, Długa 39. Sprzedaż komisowo-handlowa manufaktury. Wspólnicy: Elja Werchowski, Mordchel Lipsztejn, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 4 maja 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, indosy, czeki i pełnomocnictwa podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencje, pokwitowania z odbioru pieniędzy, towarów, wszelkiego rodzaju korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, przekazów pieniężnych, zaliczeń i przesyłek podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiedzy Elja Werchowskim a małżonką jego Ludwiką, z domu Frydman, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 11 września 1926 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 344: „Polski Przemysł Pierzowy Pe-pe-pe J. Grinberg, Sz. Pszenicznogóra i S-ka” w Warszawie, Nalewki 35. Prowadzenie handlu wewnętrznego i eksportowego wszelkiego rodzaju i gatunku pierza i puchu oraz pranie i czyszczenie tegoż. Wspólnicy: Izrael-Lipa Grinberg, Szyja-Aron Pszenicznogóra, Icek Topioł, Hersz-Jakób Grinberg, Symcha Finkielstein, Rafał Herc Grinberg i Abram Finkielstein, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 2 stycznia 1931 r. Do zastępowania spółki upoważnieni są: Izrael-Lipa Grinberg i jego zastępca Hersz Jakób Grinberg oraz Szyja-Aron Pszenicznogóra i jego zastępca Icek Topioł. Wszelkiego rodzaju zobowiązania, zryra na wekslach i czekach i pełnomocnictwa podpisują Izrael Lipa Grinberg łącznie z Szyją-Aronem Pszenicznogóra lub Izrael-Lipa Grinberg łącznie z Ickiem Topioł lub też Szyja Aron Pszenicznogóra łącznie z Herszem-Jakóbem Grinbergiem. Rachunki, korespondencję, nie zawierającą zobowiązań pieniężnych, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, pieniędzy za przekazami, przesyłek i towarów podpisuje Izrael Lipa Grinberg lub Szyja-Aron Pszenicznogóra. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiedzy Herszem-Rafałem Grinbergiem a małżonką jego Chuną, z domu Wermus, zawarty został układ na mocy intercyzy z dn. 2 marca 1928 r., ustalający rozdzielną majątkową i wspólność dorobku. Pomiedzy Ickiem Topiołem a małżonką jego Mindą, z domu Buch, zawarty został układ na mocy intercyzy, z dn. 1 sierpnia 1904 r., ustalający rozdzielną majątkową i wspólność dorobku

R. H. A XXX 345: „Sik” Abram Goldberg” w Warszawie, Nalewki 2a. (Lokal Centralnego Związku Rzemieślników). Wydawanie wszelkiego rodzaju książek i biuletynów o spółdzielczości kredytowej w Polsce. Istnieje od 1930 r. Właściciel Abram Goldberg z Warszawy.

R. H. A XXX 346: „Jakób Grabski” w Warszawie, Bonifaterska 19. Drobna sprzedaż artykułów spożywczo-koloniajnych. Istnieje od 1920 r. Właściciel Jakób Grabski z Warszawy.

R. H. A XXX 348: „Biuro Techniczno-Handlowe „Rotax” Właściciel dr. Edmund Wiszniewicz” w Warszawie, Niecała 1. Sprzedaż i dostawa artykułów technicznych. Istnieje od 1928 r. Właściciel dr. Edmund Wiszniewicz z Warszawy.

R. H. A XXX 351: „Chaim Rotsztejn” w Warszawie, Franciszkańska 37. Drobna sprzedaż obuwia. Istnieje od 1924 r. Właściciel Chaim Rotsztejn z Warszawy.

R. H. A XXX 352: „Edmund Byszoff” z Warszawy, Chmielna 104. Drobna sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1931 r. Właściciel Edmund Byszoff z Warszawy.

R. H. A XXX 354: „Sabina Jakubowicz” w Warszawie, Sienna 29. Sprzedaż obuwia i cholewek. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Sabina Jakubowicz z Warszawy.

R. H. A XXX 356: „Zofja Czarnołęska” w Warszawie, Złota 16. Drobna sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Zofja Czarnołęska z Warszawy.

R. H. A XXX 358: „Boruch Muszkatel” w Warszawie, Wałowa 4. Drobna sprzedaż futer. Istnieje od 1928 r. Właściciel Boruch-Dawid Muszkatel z Warszawy.

R. H. A XXX 359: „Abram Chmielnicki i S-ka” w Warszawie, Długa 43. Magazyn obuwia. Wspólnicy: Abram Chmielnicki, Ignacy Helwaser, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 20 kwietnia 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkiego rodzaju umowy, zobowiązania, weksle, akcepty traty, zryra i czeki podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, towarów, przesyłek i pieniędzy podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiedzy Ignacym Helwaserem a małżonką jego Polą, z domu Chmielnicka, nastąpił układ na mocy intercyzy, ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXX 361: „Wytwórnia Wyrobów Trykotazowych M. Milrad i L. Borensztejn” w Warszawie, Franciszkańska 29. Wspólnicy: Moszek Milrad, Lejbus Mendel Borensztejn, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dn. 30 maja 1931 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, weksle własne i czeki podpisują obaj wspólnicy łącznie. Umowy, korespondencję i inne dokumenty podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

R. H. A XXX 362: „Filmstudio” Edmund Byczyński” w Warszawie, Niecała 12. Wytwórnia krótkometrażowych filmów. Istnieje od 1929 r. Właściciel Edmund Byczyński z Warszawy.

R. H. A XXX 363: „Mordka Sztajman” w Warszawie, Ś-to Jerska 22. Restauracja. Istnieje od 1928 r. Właściciel Mordka Sztajman z Warszawy.

R. H. A XXVII 183: „Pierwszy w Polsce Kinoteatr Dźwiękowy „Splendid” Właściciele Wilhelm i Lola małżonkowie Bau” w Warszawie, Moniuszki 3. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 5 maja 1931 r. firmie „Pierwszy w Polsce Kinoteatr Dźwiękowy „Splendid” właściciele Wilhelm i Lola małżonkowie Bau w osobach Wilhelma i Loli małżonków Bau ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy

Stanisław Hirszel, kuratorem zaś adwokat Tadeusz Kizler z Warszawy.

R. H. A XXVI 284: „Fabryka Aparatów Elektrycznych S. Kleiman i Synowie” w Warszawie, Leszno 37. Pomiedzy Hersztem Mendlem vel Mieczysławem Kleimanem a małżonką jego Justyną, z domu Dafner, nastąpił układ na mocy intercyzy z dn. 13 czerwca 1930 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

R. H. A XXVI 352: „Izrael Michelewicz” w Warszawie, S-to Jerska 30. Maksymiljanowi Michelewiczowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

R. H. A XXV 347: „Drukarnia dla Instytucji Bankowych i Handlowo-Przemysłowych „Oszczędność” Helena Wikberg” w Warszawie, Obozna 9. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XXIV 285: „Warszawska Fabryka Stylowych Nakryć Stołowych Ferdynand Funk” w Baniosze, pow. Grójceckiego. Ferdynand Funk zmarł. Spadkobierczynią jego jest Augusta Funk z Warszawy. Na mocy testamentu z dn. 20 kwietnia 1931 r., otwartego przez prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie i oddanego do zachowania notariuszowi Kosteckiemu w Warszawie do akt jego za 1931 r. Nr. rep. 1916, przedsiębiorstwo przeszło na własność Augusty Funk.

R. H. A XXIII 29: „Wolif Patt i S-ka” w Warszawie, Leszno 77. Wyrokiem Sądu Polubownego z dn. 25 marca 1931 r., zatwierdzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dn. 5 maja 1931 r., umowa spółki uznana została za rozwiązana i likwidatorem spółki wyznaczony został Henryk Isz z Warszawy.

R. H. A XXIII 129: „Józef Lewenstein i S-ka” Biuro Ekspedycyjno-Transportowe „Alianspol” w Warszawie, Orla 12. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dn. 14 lutego 1931 r. za Nr. 411, Maksymiljan Łapidus ze spółki wystąpił, cedując swój udział pozostałym wspólnikom.

R. H. A XXIII 168: „Dawid Lifszyc i Synowie” w Warszawie, Nalewki 40. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dn. 25 marca 1929 r. za Nr. 665, Zofja Lifszycówna, Klara Gotsdankerowa i Rebeka Puklerowa należące do nich niepodzielne części w przedsiębiorstwie z tytułu spadku po zmarłym Dawidzie Lifszycu cedowały na rzecz wspólników i spadkobierców Borysa i Samuela Lifszyców.

R. H. A XXI 82: „Adolf Sturm i S-ka” Skład Papieru i Drukarnia Antoni Szuster” w Warszawie, Ossolińskich 1. Władysław Machowski zmarł. Spadkobierczynią jego jest Stanisława-Franciszka Machowska z Warszawy. Udział zmarłego Władysława Machowskiego ze wszystkimi prawami w tem z prawem do zastępowania spółki przeszedł na własność Stanisławy-Franciszki Machowskiej, która upoważniła do za tępowania jej w spółce i w zarządzie tejez Tadeusza Machowskiego z Warszawy na czas do dn. 1 czerwca 1932 r. Wspólnik Adolf Sturm upoważniony został do samodzielnego podpisywania firmy na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach.

R. H. A XXI 205: „Piekarnia Przemysłowa Waclaw Mazur i S-ka” w Warszawie, Lubelska 23. Na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dn. 8 października 1927 r. za Nr. 5174 i 13 kwietnia 1928 r. za Nr. 1809, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo przeszło na wyłączną własność Waclawa Mazura, który takowe zlikwidował.

R. H. A XXI 224: „Żar-Cieplik” Marjan Szabrański” w Warszawie, Złota 43. Firma obecnie brzmi: „Centralny Skład Opałowy Marjan Szabrański”. Lokal firmy znajduje się przy ul. Wspólnej 5.

R. H. A XXI 340: „Spółka Handlowa Wyrobów Żelaznych „Emaljoroln” Właściciele Lewandowski, Pacewicz i Rozenblatt” w Warszawie, Rymarska 2/4. Firma obecnie brzmi: „Spółka Handlowa Wyrobów Żelaznych „Emaljoroln” Właściciele Lewandowski i Rozenblatt”. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dn. 14 lutego 1927 r. za Nr. 821, Zygmunt Pacewicz ze spółki wystąpił, cedując swój udział na rzecz pozostałych wspólników.

R. H. A XIX 279: „R. Biszberg i D. Tron” w Warszawie, Solna 18. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. A XVIII 290: „Magid i Korenbajzer „Oszczędność” w Warszawie, Sienna 27 m. 18. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Stawki 79.

R. H. A XVII 72: „Fajwisz Zylber” w Warszawie, Marszałkowska 116. Prokura Dawida Szajnwekslera ustala. Maurycemu Bochenkowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

R. H. A XV 81: „Huta Szklana Leon Chwalbiński i S-ka” w Będzinie, Zarząd w Warszawie” Chmielna 27. Przedsiębiorstwo przestało istnieć.

R. H. A XV 353: „Sz. Rojzman, F. Lew i A. Dołobowski” w Warszawie, Franciszkańska 24. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dn. 21 czerwca 1929 r. za Nr. 2866, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. A XV 372: „Wytwórnia Bandaży Powozowych Majstrów Zjednoczonych H. Geyer, K. Burzyński, K. Kosiński i S-ka” w Warszawie, Leszno 70. Henryk Geyer zmarł. Spadkobiercą jego jest Franciszek Stefan Geyer z Warszawy. Udział zmarłego Henryka Geyera ze wszystkimi prawami, przysługującymi temuż, w tem z prawem do zastępowania spółki — przeszedł na własność jego spadkobiercy Franciszka-Stefana Geyera.

R. H. A XIV 364: „Fabryka Garbarska J. Konarzewski” w Warszawie, Czyste Szczęśliwica 60. Do reprezentowania i samodzielnego podpisywania firmy pod jej stemplem upoważniony jest każdy ze spadkobierców z osobna i samodzielnie.

R. H. A XIII 77: „Zakłady Drukarskie Waclawa Piekarniaka” w Warszawie, Ordynacka 3. Prokura Leonarda Elżanowskiego ustala.

R. H. A XIII 384: „Biuro Elektrotechniczne S. Zygałdo i W. Legotke Inżynierowie” w Warszawie, Marszałkowska 72. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 1 maja 1931 r. Stefanowi Zygałdo i Witoldowi Legotke, handlującym pod firmą: „Biuro Elektrotechniczne S. Zygałdo i W. Legotke Inżynierowie”, udzielono odroczenia wypłat do dn. 1 sierpnia 1931 r. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Kazimierz Ambrożewicz, zaś nadzorcą sądowym adwokat Aleksander Natanson z Warszawy. Nadzór sądowy upoważnił obydwóch właścicieli firmy do wykonywania poszczególnych czynności handlowych, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Wszelkie zobowiązania wekslowe, czekowe i inne mogą być wystawiane przez obydwóch właścicieli pod stemplem firmy samodzielnie pod warunkiem kontrasygowania zobowiązania przez nadzór

sądowy w osobie sędziego komisarza lub nadzorca sądowego.

R. H. A XIII 521 (A XXVII 134): „Pierwsza Warszawska Fabryka Wyrobów Trykotowych i Pończosznico-Dzianych Moszek Lichter” w Warszawie, Żelazna 67. Postępowanie zapobiegawcze upadłości Moszka Lichtera, handlującego pod firmą: „Pierwsza Warszawska Fabryka Wyrobów Pończosznico-Dzianych Moszek Lichter”, zostało zakończone układem pojednawczym, zawartym pomiędzy Moszkiem Lichterem a jego wierzycielami i zatwierdzonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 10/13 marca 1930 r.

R. H. A XII 235: „Cegielnia Górki Witold Placzkowski-Powichrowski i Lucjan Czermiński, Spółka Firmowa” w Warszawie, Czackiego 14. Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 14 października 1929 r., zarządzone zostało otwarcie postępowanie ugodowe firmy z jej wierzycielami.

R. H. A XII 435: „Zakład Kąpielowy „Syrena” Bolesław Wojalski” w Warszawie, Sosnowa 14. Na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Biernackim w Warszawie dn. 20 grudnia 1930 r. za Nr. 1736 i 4 marca 1931 r. za Nr. 448, całe przedsiębiorstwo sprzedane zostało Halinie Herasimowicz, Zofji Okólskiej i Kazimierzowi Wiśniewskiej, które takowe nadal prowadzą pod firmą: „Spółka Firmowa „Syrena” Okólska, Herasimowiczowa i Wiśniewska”.

R. H. A XI 288: „Abram Cymrot” w Warszawie, Nowolipki 12. Na mocy aktu notarialnego, zeznanego przed notariuszem Olszewskim w Warszawie dn. 31 grudnia 1929 r. za Nr. 1585, oraz aktu notarialnego, zeznanego przed notariuszem Franciszkiem Tabeckim w Warszawie dn. 31 marca 1931 r. za Nr. 145, całe przedsiębiorstwo z aktywami i pasywami wniesione zostało do nowopowstałej spółki pod firmą: „Zakład Graliczny Abram Cymrot, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

R. H. A X 385: „M. Płoński Fabryka Tektury Smółcowej i Asfaltu „Asfalt” w Warszawie, Jerozolimska 97. Firma obecnie brzmi: „Fabryka Tektury Smółcowej i Asfaltu „Asfalt” Właściciel M. Płoński”. Siedziba firmy mieści się przy ul. Jerozolimskiej 83. Wpis powyższy w dn. 30 maja 1931 r. uzupełniony został dopełnieniem: Inżynierowi Maksymiljanowi Płońskiemu z Warszawy udzielono prokury.

R. H. A X 428: „Zakłady Garbarskie M. Datyner i J. Wertsans” w Warszawie, Grochowska 47. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 18 marca 1929 r. udzielone zostało firmie odroczenie wypłat na termin trzymiesięczny od daty wyroku. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Samuel Fels, nadzorcą zaś sądowym adwokat Jakób Fryling z Warszawy. Wpis powyższy w dn. 27 czerwca 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 17 czerwca 1929 r. odroczenie wypłat przedłużone zostało na czas do dn. 18 września 1929 r. Wpis powyższy w dn. 4 października 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 20 września 1929 r. odroczenie wypłat przedłużone zostało na czas do dn. 18 grudnia 1929 r.

R. H. A VIII 431: „Stanisław Mroczkowski Cyrk w Warszawie” Ordynacka 1. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dn. 17 marca 1931 r. za Nr. 672, przedsiębiorstwo sprzedane zostało Bronisławowi Staniewskiemu, który nadal takowe prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Cyrk Staniewskich w Warszawie Bronisław Staniewski”.

R. H. A VII 679: „A. Chmielnicki” w Warszawie, Długa 43. Na mocy umowy, poświadczonej przez notariusza Kostoc-

kiego w Warszawie dn. 19 września 1930 r. za Nr. 3658, w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka firmowa pod firmą: „Abram Chmielnicki i S-ka”.

R. H. A W. 193: „B. Wagner” w Warszawie, Nalewki 29. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 16 września 1930 r. Benjaminowi Wagnerowi, handlującemu pod firmą „B. Wagner”, ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Maksymiljan Friede, kuratorem adwokat Henryk Wald z Warszawy. Wpis powyższy w dn. 3 czerwca 1931 r. uzupełniony został dopełnieniem: Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 17 kwietnia 1931 r. upadłość została ukończona układem.

R. H. A Z. 7: „Zakłady Ceramiczne „Halis” J. Kulesza i S-ka” w Warszawie, Warecka 14. Janowi Kuleszy z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym ze współników: Marią Michałowską lub Stanisławem Niedzielskim w tych wypadkach, w których dla ważności dokumentu wymagane są dwa podpisy, oraz z prawem samodzielnego podpisywania weksli, zyr, czeków, pokwitowań z odbioru pieniędzy i wszelkiego rodzaju korespondencji.

R. H. A XV 85: „M. Maskaron, Spadkobiercy” w Warszawie, Nalewki 17. Na mocy umowy z dn. 24 stycznia 1930 r., Włodzimierz Maskaron przypadającą na niego w spadku część przedsiębiorstwa scedował na rzecz pozostałych spadkobierców: Gitli Maskaronowej i Hermana Maskarona. Firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują Gitla Maskaronowa i Herman Maskaron każdy samodzielnie.

B. — SPÓŁKI AKCYJNE I Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ

WPISY GŁÓWNE

R. H. B XXX 4844: „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe Cz. Malinowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Pańska 20. Celem spółki jest handeł artykułami techniczno-chemicznymi, konfekcją oraz artykułami spożywczymi. Kapitał zakładowy zł 2.000, podzielony na dwa udziały, całkowicie w gotówkę wpłacony. Zarządcami są: Czesław-Antoni Malinowski, Abram Szerman, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle i pełnomocnictwa podpisuje pod stemplem firmy Czesław Malinowski. Czeki podpisują obaj zarządcy łącznie. Plenipotencje sądowe oraz pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, pieniędzy, towarów ładunków i wszelkich należności podpisuje jeden z zarządców. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Olszewskim w Warszawie dn. 26 listopada 1926 r. za Nr. 2315, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 5 lutego 1927 r.

R. H. B XXXVIII 5709: „Towarzystwo Samochodowe „Saint-Didier”, Spółka Akcyjna”. Po francusku: „Societe Anonyme Automobiles „Saint-Didier”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowogrodzka 36 m. 1. Celem spółki jest rozwój przemysłu i handlu samochodowego w najszerszym znaczeniu tego pojęcia, prowadzenie garaży samochodowych i warsztatów, budowa fabryk samochodowych i motorów spalinowych oraz handel wszelkiego rodzaju wozami motorowymi. Kapitał zakładowy zł 250.000, podzielony na 2.500 akcji. Na pokrycie kapitału zakładowego zł 150.000 wpłacono w gotówkę i zł 100.000 wniesiono wkładem rzeczowym. Zarząd stanowią: Prezes Manes Lewy (nieobecny), wiceprezes Roman Horodyski. Członkowie: Maurycy Oppenheim, Stanisław Silberman, Stanisław Szapiro, Borys Minding, wszyscy z Warszawy, Gustaw Baehr (nieobecny), Etienne de Crozals (nieobecny), Kazimierz Weisblat (nieobecny). Zastępcy: Włodzimierz Kowarski, Mieczysław Załsupin, Aleksander Matwiejew, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastę-

puje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelką korespondencję i czeki w imieniu spółki podpisuje dwóch członków zarządu lub członek zarządu i dyrektor. Weksle, pełnomocnictwa, umowy, kontrakty, akty hipoteczne i notarialne podpisuje trzech członków zarządu lub ich zastępcy. Statut Spółki Akcyjnej zatwierdzony przez Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu opublikowany w Nr. 65 „Monitora Polskiego” z dn. 12 kwietnia 1928 r. Akt organizacyjny zeznany przed notariuszem Bierzyńskim w Warszawie dn. 9 maja 1928 r. za Nr. 1216.

Wciągnięto w dn. 11 maja 1928 r.

R. H. B. XLVII 6755: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Melior”, Spółka Akcyjna. Siedziba spółki w Warszawie, Ossolińskich 6. Celem spółki jest: 1) prowadzenie robót budowlanych i meljoracyjnych, jak również zakładanie i prowadzenie wszelkich przedsiębiorstw przemysłowych, wytwarzających artykuły potrzebne do prowadzenia robót powyższych, 2) przeprowadzanie parcelacji terenów miejskich i podmiejskich oraz rolnych, 3) przyjmowanie przedstawicielstw firm handlowych i przemysłowych krajowych i zagranicznych, 4) prowadzenie handlu wszelkiego rodzaju artykułami ze szczególnym uwzględnieniem branży budowlanej i elektrotechnicznej na rachunek własny i komisowy. Kapitał zakładowy zł 250.000, podzielony na 2.500 akcji na okaziciela. Na poczet kapitału zakładowego wpłacono zł 65.000, pozostałe zł 185.000 winny być wpłacone do dn. 20 marca 1932 r. Zarząd stanowią: prezes Tadeusz Patek, zastępca prezesa Marjan Biliński, Włodzimierz Wyszowski, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelką korespondencję w imieniu spółki, weksle, pełnomocnictwa, umowy, kontrakty hipoteczne i notarialne, czeki, tudzież pisma z żądaniem zwrotu sum z instytucji kredytowych podpisuje bądź dwóch członków zarządu bądź jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Do odbioru z poczty pieniędzy, przesyłek i dokumentów dostateczny jest podpis jednego członka zarządu lub prokurenta. Spółka Akcyjna powstała na mocy statutu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dn. 20 marca 1930 r. za Nr. 1439. Akt organizacyjny zeznany został w tymże dniu i przed tymże notariuszem za Nr. 1440. Wpis powyższy w dn. 27 maja 1931 r. uzupełniony został dopełnieniem: Firma obecnie brzmi: „Polskie Towarzystwo Hamulcowe, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki w Warszawie, pl. Żelaznej Bramy 3 m. 8. Celem spółki jest wytwarzanie i zbycie materiałów technicznych, kolejowych, w szczególności hamulców, nabywanie i eksploatacja patentów oraz licencji, zwłaszcza polskich patentów i licencji firmy: „Knorr Bremse A. G. w Berlinie”, jak również zawierania transakcyj, związanych z powyższym celem. Zarząd obecnie stanowią: Leopold Skulski, Karol Wędrzigołski, obaj z Warszawy, Artur Fuehr z Berlina. Uchwała Walnego Zgromadzenia w przedmiocie częściowych zmian statutu zapadła na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dn. 7 maja 1931 r. za Nr. 2105.

Wciągnięto w dn. 27 marca 1931 r.

R. H. B. XLVII 6832: „Towarzystwo Cukrowni i Rafinerji „Klemensów” Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki w Warszawie, Zabia 4. Celem spółki jest eksploatacja i dzierżawa cukrowni i rafinerji „Klemensów”, należącej do ordynacji Zamojskiej, wyrób i sprzedaż cukru wszelkiego gatunku, jak również prowadzenie gospodarstwa rolnego na posiadanych lub dzierżawionych przez powyższą spółkę gruntach. Kapitał zakładowy zł 250.000, podzielony na 1.000 akcji na okaziciela. Na poczet kapitału zakładowego wpłacono zł 62.500, pozostałe zł 187.500 winny być wpłacone do dnia 1 września 1930 r. Zarząd stanowią: Konstanty hr. Zamoyski, Janusz Cieszewski, obaj z Warszawy, Julian Wyszowski w cukrowni Klemensów, powiat Zamojski. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelką korespondencję w imieniu spółki podpisuje jeden członek zarządu. Weksle, pełnomocnictwa, umowy, kontrakty, akty hipoteczne i notarialne, czeki, tudzież żądania zwrotu sum z instytucji kredytowych podpisuje dwóch członków zarządu lub jeden z członków zarządu łącznie z prokurentem. Do odbierania z poczty pieniędzy, posyłek i dokumentów dostateczny jest podpis jednego członka zarządu lub prokurenta. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

Spółka Akcyjna powstała na mocy statutu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dn. 6 maja 1930 r. za Nr. 2190. Akt organizacyjny zeznany został przed tymże notariuszem dn. 6 maja 1930 r. za Nr. 2191.

Wciągnięto w dn. 17 maja 1931 r.

R. H. B. LI 7314: „Józef Rybarczyk i Spółka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Bielańska 24. Celem spółki jest prowadzenie handlu cegłą. Kapitał zakładowy spółki zł 4.000, podzielony na 40 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami spółki są: Szymon Hochman i Józef Rybarczyk, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie umowy i zobowiązania, weksle, akcepty, traty, czeki, żyra na takowych, cesje i pełnomocnictwa podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań pieniężnych, rachunki, pokwitowania z odbioru korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, towarów, pieniędzy i przekazów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dn. 10 marca 1931 r. za Nr. 1033, na czas do dn. 1 marca 1933 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na okresy roczne, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałego współnika notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 6 maja 1931 r.

R. H. B. LI 7316: „Mechaniczne Zakłady Stolarskie „Adam Zagrabski i S-ka” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Chłodna 8. Celem spółki jest prowadzenie stolarni mechanicznej. Kapitał zakładowy zł 20.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie wpłacony w gotowiznie. Zarządcami są: Adam Zagrabski, Janusz Rymkiewicz, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra, umowy, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie dokumenty, posiadające charakter zobowiązań, podpisują obaj zarządcy łącznie pod pieczęcią firmy. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przekazów pieniężnych, towarów, przesyłek i wszelkich należności podpisuje jeden z zarządców. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dn. 20 kwietnia 1931 r. za Nr. 1811, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 6 marca 1931 r.

R. H. B. LI 7319: „Przemysł Szamotowy „Ognio-Szamot”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowogrodzka 11. Celem spółki jest wyrabianie materiałów budowlano-ogniotrwałych, prowadzenie handlu takimi wyrobami oraz wykonywanie robót budowlanych. Kapitał zakładowy zł 3.500, podzielony na 70 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Mojżesz Lisak i Michel Finkelsztejn, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy, podpisując każdy z nich samodzielnie firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dembińskim w Warszawie dn. 30 kwietnia 1931 r. za Nr. 501, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 11 maja 1931 r.

R. H. B. LI 7321: „Dom Handlowy T. Szaniawski i S-ka”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Grzybowska 71. Celem spółki jest prowadzenie wszelkiego rodzaju handlu, a głównie handlu z zagranicą artykułami kolonialnymi i technicznymi. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Tomasz Szaniawski, Aleksander Szaniawski i Józef Górski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra na wekslach i innych dowodach pieniężnych, umowy, pełnomocnictwa i wszelkie zobowiązania podpisuje Józef Górski łącznie z jednym z pozostałych zarząd-

ców. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek, przekazów, ładunków, towarów i korespondencji podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dn. 19 listopada 1930 r. za Nr. 2345, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 12 maja 1931 r.

R. H. B LI 7322: „Spółka Akcyjna Wielkich Pieców i Zakładów Ostrowieckich”, po francusku: „Societe des Hauts Fourneaux et Usines d'Ostrowiec”. Siedziba spółki w Warszawie, Ujazdowska 51. Celem spółki jest prowadzenie zakładów hutniczych i mechanicznych wraz z ich działami pomocniczymi. Kapitał zakładowy zł 20,000,000, podzielony na 200,000 akcji, całkowicie wpłacony. Zarząd stanowią: Andrzej Wierzbicki, Wacław Dąbrowski, Tadeusz Karszo-Siedlewski, Andrzej Zalewski, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelką korespondencję w sprawach spółki, weksle, pełnomocnictwa, kontrakty, umowy, akty hipoteczne i inne żądania podniesienia sum spółki z instytucyj kredytowych podpisuje dwóch członków zarządu lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Robertowi Przybyłowiczowi, Teodorowi Geritzowi, Kazimierzowi Kindlerowi, Stanisławowi Strakaczowi, Walentemu Wojciechowskiemu, wszystkim z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z członków zarządu. Akt organizacyjny spółki, sporządzony w dn. 10 kwietnia 1886 r. przed notariuszem Zawadzkiem w Warszawie. Spółka działa obecnie na mocy statutu, zatwierdzonego przez Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/28, poz. 383) i opublikowanego w Nr. 27 „Monitora Polskiego” z dn. 4 lutego 1931 r. Na zasadzie art. 27 Rozp. Min. Spraw. z dn. 22 kwietnia 1919 r. o Rej. Handl. wszystkie dotychczasowe wpisy w R. H. B I — 82 zostały skasowane.

Wciągnięto w dn. 12 maja 1931 r.

R. H. B LI 7323: „Roman Groniowski, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki w Warszawie, Emilji Plafer 10. Celem spółki jest nabycie i dalsze prowadzenie biura konstrukcyjnego, fabryki wszelkiego rodzaju dźwигów oraz maszyn do podnoszenia ciężarów, istniejących w Warszawie pod firmą: „Warszawska Fabryka Dźwигów „Flohr” Inż. Roman Groniowski. Kapitał zakładowy zł 500,000, podzielony na 1,000 akcji na okaziciela, całkowicie wpłacony. Zarząd stanowią: Roman Groniowski, Kazimierz Groniowski i Aleksander Groniowski, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Prezesem zarządu wybrany został Roman Groniowski. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, pisma z żądaniem zwrotu sum, kontrakty hipoteczne i notarialne, podpisuje prezes zarządu samodzielnie lub dwóch członków zarządu łącznie, lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Korespondencję zwyczajną, pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek i dokumentów podpisuje jeden członek zarządu lub prokurent samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Zbycie lub wydzierżawienie przedsiębiorstwa na okres dłuższy niż rok i zbycie nieruchomości fabrycznej spółki należy do kompetencji Walnego Zgromadzenia. Aleksandrowi Torno z Warszawy udzielono łącznej prokury. Spółka Akcyjna powstała na mocy statutu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dn. 6 grudnia 1930 r. za Nr. 5485. Akt organizacyjny zeznany został przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dn. 16 kwietnia 1931 r. za Nr. 680.

Wciągnięto w dn. 12 maja 1931 r.

R. H. B LI 7326: „Fabryka Wyrobów Trykotazowych „Manufil”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, po angielsku: „The Knitting Goods Manufacturing Company Manufil Ltd”. Siedziba spółki w Warszawie, Chłodna 5. Celem spółki jest założenie i prowadzenie przedsiębiorstwa wyrobu trykotaży. Kapitał zakładowy zł 10,000, podzielony na 40 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są:

Gabryel Lederman, Mozes-Mowsza Lewin, Marek vel Mordka Kalkstein, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle własne podpisują trzej zarządcy łącznie. Pełnomocnictwa, czeki i żyra podpisują dwaj którykolwiek zarządcy łącznie. Korespondencję handlową i wszelkie pokwitowania podpisuje którykolwiek z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dn. 1 kwietnia 1931 r. za Nr. 1537, na okres dwuletni od daty zarejestrowania z automatycznym przedłużaniem na następne okresy dwuletnie, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 15 maja 1931 r.

R. H. B LI 7327: „A. Rapoport” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowiniarska 2. Celem spółki jest prowadzenie pracowni kuźnierskiej. Kapitał zakładowy zł 5,000, podzielony na 50 udziałów, pokryty aportem rzeczowym w kwocie zł 2,000 i gotowizną zł 3,000. Abram Rapoport z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując samodzielnie firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dn. 20 kwietnia 1931 r. za Nr. 965, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 15 maja 1931 r.

R. H. B LI 7329: „Składnica Papieru i Materiałów Piśmiennych Władysława Tomaszewskiej i S-ka”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy Świat 69. Celem spółki jest prowadzenie handlu papierem i materiałami piśmiennymi. Kapitał zakładowy zł 10,000, podzielony na 50 udziałów; zł 5,000 wpłacono gotowizną, pozostałe zł 5,000 wniesiono wkładem rzeczowym. Zarządcami są: Władysława Tomaszewska, Adam Kuźnicki, oboje z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dn. 1 maja 1931 r. za Nr. 768, na czas do dn. 1 maja 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu, jeden ze współników nie zawiadomi pozostałego o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 16 maja 1931 r.

R. H. B LI 7330: „Zakład Zegarmistrzowsko-Jubilerski i Złotniczy „Gryf”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Jasna 5. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa handlu jubilersko-zegarmistrzowskiego i robót zegarmistrzowsko-jubilerskich. Kapitał zakładowy zł 30,000, podzielony na 30 udziałów. Na poczet kapitału wniesiono zł 6,500 gotowizną i zł 20,000 aportem rzeczowym; reszta, t. j. zł 3,500, winna być wpłacona do dn. 1 października 1931 r. Zarządczyniami są: Urszula Studzińska i Staonisława Smalkowa, obie z Warszawy. Zarządczyni zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra na wekslach i czekach, umowy, akty i wszelkie zobowiązania, pełnomocnictwa, prokury i odwołania prokur podpisują obie zarządczyni łącznie. Rachunki, korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, i pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, przekazów, pieniędzy, przesyłek i towarów podpisuje każda z zarządczyń samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Feliksowi Smalkowi z Warszawy udzielono prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 1 kwietnia 1931 r. za Nr. 2145, na czas do dn. 1 kwietnia 1934 r. z automatycznym przedłużaniem na dalsze okresy trzyletnie, o ile na 6 miesięcy przed upływem terminu żadna

ze współniczek nie zawiadomi notarialnie pozostałej współniczki o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 18 maja 1931 r.

R. H. B LI 7331: „Spółka Budowlana „Inzbudowa“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie Stare Miasto 31. Celem spółki jest projektowanie i wykonywanie robót inżynierskich i budowlanych, jako to: mostów, dróg, tuneli, kanałów i t. p. oraz budowy przemysłowych i domów mieszkalnych, jak również projektowanie i budowa wszelkiego rodzaju urządzeń zdrowotnych, a więc: kanalizacji, wodociągów, ogrzewania centralnego i t. p. dla miast, osiedli i pojedynczych budowli. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: inż. Witold Trzeciakowski, inż. Wacław Pryfke, inż. Stanisław Korsak i inż. Cezary Lubiński, wszyscy z Warszawy. Cezary Lubiński jest również dyrektorem zarządzającym. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, czeki, pełnomocnictwa, prokury, akty notarialne i hipoteczne podpisuje dyrektor zarządzający samodzielnie lub Witold Trzeciakowski łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Weksle i żyra na wekslach, podpisuje Cezary Lubiński i Witold Trzeciakowski łącznie lub którykolwiek z nich łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencje, nie zawierającą zobowiązań, odbiór takowej, pokwitowania z odbioru pieniędzy, towarów podpisuje dyrektor zarządzający lub którykolwiek z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dn. 2 maja 1931 r. za Nr. 1608 i dnia 4 maja 1931 r. za Nr. 1611, na czas lat 5 od daty zarejestrowania z warunkiem automatycznego przedłużania spółki bezterminowo, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 19 maja 1931 r.

R. H. B LI 7332: „Fabryka Maszyn „Wentylator“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Niecała 1. Celem spółki jest wytwarzanie i prowadzenie handlu aparatami paropowietrznymi, motorami elektrycznymi, artykułami, wchodzącymi w zakres centralnego ogrzewania, oraz wyrobami pokrewnymi, finansowanie i uczestniczenie w innych przedsiębiorstwach bez względu na ich rodzaj. Kapitał zakładowy zł 20.000, podzielony na 100 udziałów, pokryty gotowizną zł 10.000 i aportem rzeczowym zł 10.000. Zarządcami są: dr. Edmund Wiszniewicz, Konstanty Paszkowski i Czesław Motyczyński, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Akty nabycia, zbycia i obciążenia nieruchomości podpisują wszyscy trzej zarządcy łącznie. Wszelkie oświadczenia i zobowiązania, czeki, weksle, żyra, umowy, pokwitowania, podania i skargi podpisuje dr. Edmund Wiszniewicz samodzielnie lub Konstanty Paszkowski i Czesław Motyczyński łącznie. Ustanawianie i odwoływanie prokur i pełnomocnictw podpisuje wyłącznie dr. Edmund Wiszniewicz samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Okołowiczem w Warszawie dn. 14 kwietnia 1931 r. za Nr. 439, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 19 maja 1931 r.

R. H. B LI 7333: „A. Nowakowski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 56. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa handlu win i towarów kolonialnych. Kapitał zakładowy zł 2.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Henryk Güthner z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując samodzielnie firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 27 kwietnia 1931 r. za Nr. 2524, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 maja 1931 r.

R. H. B LI 7334: „Mazurkiewicz i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Grzybowska 90. Celem spółki jest hurtowa i detaliczna sprzedaż na rachunek własny i komisowa artykułów budowlanych, technicznych i opałowych. Kapitał zakładowy zł 20.000, podzielony na 200 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Józef Müntz z Łodzi, Markus vel Izrael Mordka Seidenbeutel vel Zajdenbajtel z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Każdy z zarządców ma prawo podpisywać weksle, czeki, żyra na wekslach i czekach, umowy, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie zobowiązania oraz kwitować i odbierać wszelką korespondencję. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 5 maja 1931 r. za Nr. 2661, na przeciąg jednego roku z warunkiem automatycznego przedłużania na następne jednoroczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie wezwaniem w siedzibie spółki doręczonym o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 21 maja 1931 r.

R. H. B LI 7335: „Zakłady Przemysłowe „Galjor“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 139/141. Celem spółki jest prowadzenie wytwórni wyrobów skórzanych i pokrewnych artykułów oraz handlu tymi wyrobami i pokrewnymi artykułami. Kapitał zakładowy zł 20.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Seweryn Grabowski z Warszawy i Rubin vel Riwen Liberman z Łodzi. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, kontrakty, weksle, żyra na wekslach i czeki oraz akty i wnioski notarialne i hipoteczne podpisują obaj zarządcy łącznie lub jeden zarządca łącznie z prokurentem. Korespondencje, nie zawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek, pieniędzy, towarów podpisuje każdy z zarządców lub prokurent samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dn. 24 kwietnia 1931 r. za Nr. 433, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 21 maja 1931 r.

R. H. B LI 7336: „Drukarnia i Introligatorka „Universum“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Oboźna 9. Celem spółki jest prowadzenie introligatorki i drukarni wydawniczej. Kapitał zakładowy zł 28.000, podzielony na 56 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami spółki są: Jan Burjan, Stanisław Pietraszek, i Zygmunt Kosmowski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, obligi pieniężne, wszelkie zobowiązania, pełnomocnictwa, pokwitowania z odbioru należności, przekazy pieniężne i umowy podpisują dwaj zarządcy łącznie. Rachunki, pokwitowania z odbioru korespondencji i przesyłek, pełnomocnictwa sądowe i korespondencja, nie zawierająca zobowiązań, podpisuje jeden zarządca. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dembińskim w Warszawie dn. 18 kwietnia 1931 r. za Nr. 439, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 21 maja 1931 r.

R. H. B LI 7337: „Odlewnia Metali „Metalodlew“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Kacza 15. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa odlewni metali. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 100 udziałów, z których zł 2.500 wpłacono gotowizną i zł 2.500 wkładem rzeczowym. Zarządcami są: inż. Stanisław Kucharzewski, Stefan Skupieński, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem

Miszewskim w Warszawie dn. 28 kwietnia 1931 r. za Nr. 2555, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 21 maja 1931 r.

R. H. B LI 7338: „Oleje i Asfalty „Ebano“ Spółka Akcyjna”, po angielsku: „Ebano” Oil and Asphalt Company Ltd”, po niemiecku: „Ebano” Oel und Asphalt Aktiengesellschaft”. Siedziba spółki w Warszawie, Żórawia 3. Celem spółki jest produkowanie asfaltów i olejów, oraz handel temi artykułami, organizowanie i eksploatacja przemysłów pomocniczych i pokrewnych, jak również uczestniczenie w pokrewnych przedsiębiorstwach. Kapitał zakładowy zł 500.000, podzielony na 500 akcji na okaziciela. Na poczet kapitału zakładowego wpłacono zł 250.000. Zarząd stanowi: dr. Aleksander Kopf z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Jeżeli zarząd spółki będzie wieloosobowy podpisywać będą dwaj członkowie zarządu, względnie jeden członek zarządu łącznie z prokurentem, względnie dwaj prokurenci łącznie. Spółka akcyjna powstała na mocy statutu, zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dn. 22 kwietnia 1931 r. za Nr. 623. Akt organizacyjny zeznany został przed tymże notariuszem dn. 22 kwietnia 1931 r. za Nr. 624.

Wciągnięto w dn. 21 maja 1931 r.

R. H. B LI 7339: „Wydawnictwo Społeczno-Naukowe”. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Bielańska 21 m. 3. Celem spółki jest wydawanie czasopism i dzieł popularno-naukowych oraz handel nimi. Kapitał zakładowy zł 2.000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacono. Zarządca Szołem Frydman z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując samodzielnie firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dn. 9 maja 1931 r. za Nr. 1237, na przeciąg jednego roku od daty wpisania do rejestru handlowego z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci zlikwidowania spółki

Wciągnięto w dn. 21 maja 1931 r.

R. H. R LI 7341: „Towarzystwo Turystyczno-Podróżnicze „Bałkany”. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Al. Jerozolimskie 29. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa mającego za przedmiot organizowanie wycieczek zbiorowych i indywidualnych wycieczek i turystycznych do państw położonych na półwyspie bałkańskim. Kapitał zakładowy zł 3.500, podzielony na 35 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacono. Zarządcami są: Klara Jawiża Grudzińska. Oktawjusz Nelard i Stanisław Karmański, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra na wekslach, obligi, rewery i inne zobowiązania pieniężne oraz pełnomocnictwa i prokury podpisują trzej zarządcy. Umowy, czeki, rachunki, pokwitowania z odbioru pieniędzy i należności oraz korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, podpisują dwaj zarządcy łącznie. Pokwitowania z odbioru towarów i korespondencję podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dembińskim w Warszawie dn. 22 kwietnia 1931 r. za Nr. 460, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 22 maja 1931 r.

R. H. B LI 7342: „Bławakraj”. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nalewki 27. Celem spółki jest sprzedaż tkanin włókienniczych. Kapitał zakładowy zł 6.000, podzielony na 200 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacono. Zarządcami są: Pinches Mazur i Ilija Łuskin, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Zobowiązania majątkowe i pieniężne wekslowe i inne, oraz pełnomocnictwa podpisują zarządcy łącznie. Korespondencję, dokumenty nie

obciążające spółki zobowiązaniami pieniężnymi, pokwitowania z odbioru należności, przesyłek, wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, przekazy i czeki podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pliszczyńskim w Warszawie dn. 13 grudnia 1930 r. za Nr. 2150 i dn. 1 maja 1931 r. za Nr. 1029, na czas do dn. 31 grudnia 1932 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze okresy dwuletnie, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych współników urzędowo o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 22 maja 1931 r.

R. H. B LI 7343: „Polski Przemysł Kosmetyczny „Pepeka”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Burakowska 9. Celem spółki jest założenie i prowadzenie przedsiębiorstwa wyrobów kosmetycznych. Kapitał zakładowy zł 4.000, podzielony na 100 udziałów, pokryty aportem rzeczowym zł 2.000 i gotowizną zł 2.000. Zarządcami są: Szymon Prentki z Wielunia i Maurycy Prentki z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Zobowiązania, weksle, czeki, pełnomocnictwa, prokury, umowy, prywatne i notarialne, podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 27 marca 1931 r. za Nr. 2055, na czas do dn. 1 kwietnia 1936 r. z automatycznym przedłużaniem na dalsze pięcioletnie okresy, o ile na 6 miesięcy przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 23 maja 1931 r.

R. H. B LI 7344: „Biuro Budowlano-Kolejowe „Budokol”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Marszałkowska 48 m. 19. Celem spółki jest prowadzenie wszelkiego rodzaju budownictwa, zakupu, wyrobu i sprzedaży wszelkiego rodzaju materiałów drzewnych i budowlanych. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 50 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacono. Izrael Pren z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dn. 13 maja 1931 r. za Nr. 748, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 26 maja 1931 r.

R. H. B LI 7345: „Laboratorium Chemiczno-Farmaceutyczne „Vapor”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Balkowski, Herynowski i Zagórski w Warszawie”. Siedziba spółki w Warszawie, Zelaźna 30 m. 35, 36 i 38. Celem spółki jest prowadzenie chemiczno-farmaceutycznego laboratorium. Kapitał zakładowy zł 18.000, podzielony na 180 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacono. Zarządcami są: Leonard Balkowski, Roman Herynowski, Jan Zagórski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie dokumenty, weksle, czeki, żyra, umowy, pełnomocnictwa i zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie. Akty i umowy, dotyczące nabywania i sprzedawania nieruchomości, obciążania nieruchomości, wydzierżawiania lub zbycia przedsiębiorstwa spółkowego podpisują wszyscy trzej zarządcy łącznie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Romanem w Warszawie dn. 9 maja 1931 r. za Nr. 1123, na czas do dn. 9 maja 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze dwuletnie okresy, o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 26 maja 1931 r.

R. H. B LI 7346: „Tire Sales Company”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowogrodzka 40. Celem spółki jest prowadzenie handlu oponami, dętkami i artykułami pokrewnymi. Kapitał zakładowy zł 9.000, podzielony na 90 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Symcha Ajzenberg i Abram Lipnik, obaj z Warszawy. Zarządcy reprezentują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania i pełnomocnictwa podpisują obaj zarządcy łącznie. Wszelką korespondencję, czeki, pokwitowania z odbioru pieniędzy, walerów, towarów i korespondencji podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dn. 11 maja 1931 r. za Nr. 1877, na czas do dn. 31 grudnia 1932 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze okresy roczne, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 27 maja 1931 r.

R. H. B VL 7347: „Gospoda pod Stańczykiem”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Hale Mirowskie sklep 13. Celem spółki jest prowadzenie kawiarni. Kapitał zakładowy zł 4.000, podzielony na 40 udziałów, pokryty w całości aportem rzeczowym. Czesława Anna Kowalewska z Warszawy jako jedyna zarządczyni zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując samodzielnie firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 7 lutego 1930 r. za Nr. 1065 i dn. 15 maja 1930 r. za Nr. 3122, na czas do dn. 7 lutego 1932 r. z automatycznym przedłużaniem na dalsze okresy roczne, o ile na 3 miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 30 maja 1931 r.

R. H. B LI 7348: Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Zabrow”, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki w Warszawie, Jana Pankiewicza 2. Celem spółki jest handel wszelkiego rodzaju towarami, oraz prowadzenie zakładów przemysłowych. Kapitał zakładowy wynosi zł 250.000, podzielony na 2.500 akcji, całkowicie wpłacony. Zarząd stanowią: Ludwik Wilderbaum, Zbigniew Zanoziński, obaj z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, akty notarialne i hipoteczne oraz wszelką korespondencję podpisują łącznie pod stemplem firmy dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Pokwitowania z odbioru z poczty pieniędzy, przesyłek i dokumentów podpisuje jeden członek zarządu lub prokurent. Spółka Akcyjna. Statut jej zeznany został przed notariuszem Dowbór-Muśnickim w Warszawie dn. 22 grudnia 1930 r. za Nr 895 i dn. 22 maja 1931 r. za Nr. 336. Akt organizacyjny zeznany przed tymże notariuszem dn. 22 grudnia 1930 r. za Nr. 896.

Wciągnięto w dn. 30 maja 1931 r.

R. H. B LI 7349: „Powszechne Towarzystwo Agenturowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Sienna 23. Celem spółki jest prowadzenie przedstawicielstw oraz handel komisowy i na własny rachunek wszelkimi artykułami z branży akcesoryj samochodowych, jak również i innych branż. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie wpłacony gotowizną. Zarządcą spółki jest inż. Mieczysław Załszupin z Warszawy, który samodzielnie reprezentuje spółkę wobec władz i osób, prowadzi jej interesy i podpisuje spółkę pod stemplem firmy na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dn. 8 kwietnia 1931 r. za Nr. 586, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 1 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7350: „Stanisław Szalk, M. Lublicki i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki

w Warszawie, Piękna 64. Celem spółki jest prowadzenie robót budowlanych. Kapitał zakładowy zł 18.000, podzielony na 36 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stanisław Szalk, inż. Wacław Ortatowski i Michał Lublicki, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie umowy, zobowiązania, weksle, czeki, indosy, pełnomocnictwa i prokury podpisują dwaj zarządcy łącznie. Pokwitowania z odbioru pism urzędowych, dokumentów, korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, przesyłek, ładunków i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Również każdy z zarządców ma prawo prowadzić sprawy sądowe i pozasądowe. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dn. 16 kwietnia 1931 r. za Nr. 1042, na czas do dn. 16 kwietnia 1934 r. z automatycznym przedłużaniem na dalsze trzeciecia, o ile na 6 miesięcy przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi notarialnie pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7351: „Warskrzynia”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Niska 70. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa wytwórni skrzyń. Kapitał zakładowy spółki wynosi zł 7.000, podzielony na 100 udziałów, wpłacono gotowizną zł 3.700, pozostała zaś kwota zł 3.300 winna być wpłacona w ciągu pierwszych dziesięciu miesięcy trwania spółki. Zarządcami spółki są: Majer Goldman i Chaim-Nechemja Grinfeld, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, kontrakty, umowy, pełnomocnictwa i prokury, czeki, weksle i akcepty podpisują obaj zarządcy łącznie. Każdy zarządca mocen jest za swym pokwitowaniem otrzymywać z poczty, telegrafu, kolei, przystani, składów i wogóle skąd i od kogo należeć będzie wszelką korespondencję zwykłą i poleconą, pieniężną, pieniądze, przekaży, przesyłki i towary, dla spółki nadchodzące, oraz podpisywać samodzielnie wszelką korespondencję, nie zawierającą zobowiązań. Podpisy winny być kładzone pod stemplem firmy. Udzielono prokury Szlamie Dawidowi Traubowi z Warszawy, z prawem podpisywania firmy łącznie z jednym z zarządców. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 30 marca 1931 r. za Nr. 2105 i dn. 30 kwietnia 1931 r. za Nr. 2596, na czas do dn. 30 marca 1936 r. z tem że, o ile na trzy miesiące przed tym terminem żaden ze współników nie zażąda rozwiązania spółki spółka automatycznie będzie przedłużona na dalsze pięcioletnie okresy.

Wciągnięto w dn. 3 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7355: „Helene & Marie”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Wiejska 9. Celem spółki jest prowadzenie pracowni sukien i okryć damskich. Kapitał zakładowy zł 2.000, podzielony na 2 udziały, całkowicie wniesiony wkładami rzeczowymi. Zarządczyniami są: Marja Uniechowska i Helena Głowacka, obie z Warszawy. Zarządczyni zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Zobowiązania, weksle, akcepty, indosy, umowy, akty urzędowe, pełnomocnictwa i prokury, czeki na odbiór funduszy spółki z banków i innych instytucji kredytowych podpisują obie zarządczyni łącznie. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, odbiór korespondencji zwykłej, poleconej, pieniężnej i wartościowej, przesyłek i ładunków, jak również odbiór wszelkich należności, pokwitowania z odbioru podpisuje każda z zarządczyń. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Borkowskim w Warszawie dn. 30 stycznia 1931 r. za Nr. 116, na czas do dn. 1 stycznia 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze czasokresy 3-letnie, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu którakolwiek ze współniczek nie zawiadomi notarialnie pozostałej współniczki o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7356: „Provendeine Polskie Towarzystwo Maison Louis Sanders, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Towarowa 33. Celem spółki jest prowadzenie handlu preparatami firmy „Maison Louis Sanders” w Brukseli oraz wszelkimi innymi preparatami i specyfikami weterynaryjnymi zarówno na rachunek własny, jak i w drodze przedstawicielstwa i komisji. Kapitał zakładowy zł 10.000, podzielony na 200 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Janusz Machnicki, Natan Sołowiejczyk, Grzegorz Gajto, Jakób Puszet, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Umowy, weksle, zobowiązania, prokury i pełnomocnictwa podpisują pod stemplem firmy conajmniej dwaj zarządcy łącznie. Czeki, pokwitowania, potwierdzenia z odbioru wszelkich sum, papierów wartościowych i dokumentów, wszelką korespondencję handlową podpisuje jeden zarządca. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Biernackim w Warszawie dn. 12 czerwca 1929 r. za Nr. 1037, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7358: „Młyn Motorowy M. i I. Bracia Zając, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Sochaczewie — Przedmieście Rozlazłów. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa przemysłu młynarskiego. Kapitał zakładowy zł 3.000, podzielony na 2 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcy: Moto Zając, Icek Zając, obaj z Sochaczewa. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra na wekslach i czekach, umowy, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie w imieniu spółki zobowiązania, podpisują obaj zarządcy łącznie. Każdy z zarządców reprezentuje spółkę na zewnątrz i podpisuje samodzielnie korespondencję, nie zawierając zobowiązań, oraz otrzymuje za swym pokwitowaniem wszelką korespondencję zwykłą, poleconą, pieniężną, przekazy, przesyłki i towary. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed Notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 18 grudnia 1930 r. za Nr. 7471, na czas do dn. 1 stycznia 1932 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze czasy okresy roczne, o ile na trzy miesiące przed terminem wygaśnięcia umowy jeden ze współników nie wypowie notarialnie udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7358: „Handicap” Syndykat Importowo-Eksportowy Produkcji Zwierzęcej, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Widok 3. Celem spółki jest handel komisowy oraz na rachunek własny wszelkiego rodzaju produkcji zwierzęcej, głównie zaś eksport i import koni, przedstawicielstwo firm krajowych i zagranicznych oraz organizacja osób w dziedzinie hodowli i handlu zwierząt. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Tadeusz Herlaine, Edward Hanusz, obaj z Warszawy, i Edward Garbolewski z majątku Czerwonka pow. Sochaczewskiego. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra, czeki, umowy, przekazy, pełnomocnictwa, prokury, akty notarialne i hipoteczne, wszelkie zobowiązania, pisma z żądaniem zwrotu sum podpisuje dwóch którykolwiek zarządców łącznie. Korespondencje, nie zawierając zobowiązań, podania, deklaracje, pokwitowania z odbioru sum pieniężnych, wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, przesyłek, towarów, ładunków, podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Zabrowskim w Warszawie dn. 14 kwietnia 1931 r. Nr. 535, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7360: „A. Rolland i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Rynkowa 1. Celem spółki jest prowadzenie handlu naczyniami kuchennymi. Kapitał zakładowy zł 4.000, podzielony na 40

udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Aron Rolland i Dawid Rolland, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra wekslowe, czeki, umowy, zobowiązania, pełnomocnictwa, prokury podpisują obaj zarządcy łącznie. Pokwitowania z odbioru towarów, przesyłek, sum pieniężnych, oraz korespondencję, nie zawierając zobowiązań podpisuje każdy z zarządców lub prokurent samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Landau w Warszawie dn. 16 października 1930 r. za Nr. 1218, na czas od dn. 16 października 1931 r. z automatycznym przedłużaniem na dalsze okresy roczne, o ile na miesiąc przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 5 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7361: „Fabryka Gilz „Pal”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Kacza 16. Celem spółki jest prowadzenie fabryki gilz. Kapitał zakładowy zł 6.000, podzielony na 60 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami spółki są: Mordchaj Majerowicz, Majer Majerowicz, obaj z Warszawy, i Aron Fajerstein z Radomia. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, umowy, żyra weksli, czeki, akty notarialne, prokury, pełnomocnictwa ogólne i wszelkie zobowiązania podpisują: Mordchaj Majerowicz samodzielnie, lub dwaj pozostali zarządcy łącznie. Pełnomocnictwa pocztowe i kolejowe, pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, przesyłek i wszelkich należności podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dn. 10 stycznia 1931 r. za Nr. 132, do dn. 31 grudnia 1931 r. z automatycznym przedłużaniem na dalsze okresy roczne, o ile na dwa miesiące przed upływem terminu żaden ze współników urzędowo nie zawiadomi pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 5 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7353: „Auto-Zbrojówka”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Solec 47. Celem spółki jest prowadzenie eksploatacji taksówek oraz przedsiębiorstwa kupna i sprzedaży automobili. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Karol Tiray jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując samodzielnie firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dn. 6 maja 1931 r. za Nr. 794, na czas do dn. 1 maja 1936 r. z automatycznym przedłużaniem na dalsze okresy roczne, o ile na 3 miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych współników o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7354: „Arpap”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, pl. Żelaznej Bramy 6. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa przedstawicielstw firm krajowych i zagranicznych, kupno i sprzedaż różnego rodzaju papieru, wyrobów metalowych i papierowych tak na rachunek własny jako też na rachunek innych firm i osób trzecich. Kapitał zakładowy zł 10.000, podzielony na 200 udziałów, pokryty aportem rzeczowym zł 1.750 i gotowizną zł 8.250. Zarządcami są: Kiwa vel Karol Hopfengarten, Dawid-Izaak Szafran, Mojżesz Chaskiel vel Marjan Szafran i Bernard vel Bolesław Gurewicz, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, akty prywatne i notarialne, weksle, czeki, akcepty, żyra na wekslach i czekach, pełnomocnictwa, pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisuje dwóch którykolwiek zarządców. Korespondencję, nie zawierając zobowiązań, pokwitowa-

nia z odbioru towarów, ładunków, przekazów i korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kokoszko w Warszawie dn. 19 marca 1930 r. za Nr. 233 i aktu zeznanego przed notariuszem Zembruskim w Warszawie dn. 6 maja 1931 r. za Nr. 666, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7364: „Chmiel”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Ogrodowa 62. Celem spółki jest produkcja piwa słodowego. Kapitał zakładowy zł 8.000, podzielony na 80 udziałów, wniesiony aportem rzeczowym w kwocie zł 4.000 i gotowizną zł 4.000. Zarządca Moszek vel Maurycy Pacholder z Warszawy, zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed zast. notariusza Małkowskiego w Warszawie Kazimierzem Kurniewiczem dn. 28 maja 1931 r. za Nr. 940, na czas do dn. 31 maja 1932 r., z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu nie nastąpi ze strony któregośkolwiek współnika notarialne wypowiedzenie dalszego udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7370: „Bank Zachodni”, Spółka Akcyjna. Siedziba spółki w Warszawie, Fredry 6. Oddziały w Warszawie: I Miejski Nowy Świat 51, II Miejski Marszałkowska 106, w Gdyni, w Krakowie, w Łodzi i w Poznaniu. Celem spółki jest prowadzenie operacji bankowych, wyszczególnionych w par. 9 Statutu. Kapitał zakładowy zł 10.080.000, podzielony na 100.800 akcji, całkowicie wpłacony. Radę Banku stanowią: Zdzisław Lubomirski, Stefan Brun, Stanisław Fuchs, Herman Ginsberg, Czesław Klarner, Stefan Laurysiewicz, Stanisław Łącki, dr. Jerzy Michalski, Andrzej Rotwand, dr. Karol Szenkier, Michał Wawelberg, Jerzy Komorowski, wszyscy oprócz Stanisława Łackiego z Warszawy. Dyrekcję Banku stanowią: Aleksander Moszkowski, Michał Stanisław Korwin-Kossakowski, dr. Leon Szper, Jan Lichtenfeld wszyscy z Warszawy. Dyrekcja zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Do odbioru wezwań i innych doręczeń wystarcza, jeżeli doręczenie nastąpiło do rąk jednego członka dyrekcji. Wszystkie dokumenty i zobowiązania podpisuje dwóch członków dyrekcji łącznie lub jeden z nich łącznie z jedną z osób upoważnionych do podpisywania za spółkę. Nabywanie i sprzedaż nieruchomości wymaga upoważnienia Rady. Plenipotencje, udzielane przez Radę na podstawie jej uchwał, winny być podpisywane najmniej przez trzech członków. Prokurentami Centrali są: Józef Berson, Józef Białobrzęski, Antoni Birnbaum, Bernard Feldhusen, Henryk Jastrzębowski, Maurycy Kaliski, Lucjan Krajewski, Stanisław Lipski, Szymon Łochowski, Bronisław Nadelski, Jakob Neufeld, Ludwik Opat, Grzegorz Rabinowicz, Leon Rotwand, Mieczysław Stein, Aleksander Szyndler, Stanisław Raubał-Zahorowski, Józef Wierusz-Kowalski, Konstancja Wolska, wszyscy z Warszawy. Prokurenci Centrali podpisują za Centralę i wszystkie Oddziały Banku łącznie z jedną z osób upoważnionych do podpisywania za Centralę lub za dany Oddział lub też z jednym z dyrektorów. Prokurentami Oddziałów są: w I-ym Miejskim w Warszawie Ludwik Lewy Liwski, w II-gim Miejskim w Warszawie Aleksander Kon, obaj z Warszawy. W Gdyni Michał Królikowski, w Krakowie: Stanisław Hofman, Edward Pliszewski, Izidor Garfunkiel, Henryk Kornblum. W Łodzi Edward Turski, Antoni Lancendorfer, Otton Presse, Herman-Leopold Alet. W Poznaniu: Jan Freudenheim, Edmund Wicentowicz, Kazimierz Palacz, Aleksandra Piechurska, Jakob Vicenti. Prokurenci Oddziałów podpisują za dany Oddział łącznie we dwóch lub każdy z nich łącznie z jednym z prokurentów Centrali. Spółka Akcyjna. Spółka działa obecnie na mocy statutu, zatwierdzonego przez Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu opublikowanego w Nr. 68 „Monitora Polskiego” z dn. 24 marca 1926 r. Akt organizacyjny spółki zeznany został 28 czerwca 1913 r. przed notariuszem Świątopełk-Zawadzkim w Warszawie. Postanowienia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w przedmio-

cie częściowych zmian statutu oraz w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego do zł 10.080.000, drogą nowej emisji akcji opublikowane zostały w „Monitorze Polskim” Nr. 173 z dn. 30 lipca 1928 r. i Nr. 275 z dn. 29 listopada 1929 r. Na zasadzie art. 27 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dn. 22 kwietnia 1919 r. o rej. handlowym wszystkie dotychczasowe wpisy w R. H. B XXVI 4400 zostały skasowane.

Wciągnięto w dn. 11 czerwca 1931 r.

R. H. B LI 7376: „Zakłady Przemysłowe („Bielany”), Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki w Warszawie, Kamedułów 71. Celem spółki jest prowadzenie odlewni metali i żelaza oraz fabryki akcesoryj samochodowych, samolotowych i artykułów przeciwpożarowych, jakoteż wszelkich innych wyrobów metalowych i drzewnych, jak również prowadzenie handlu tymi artykułami zarówno na rachunek własny, jak i komi-sowo. Kapitał zakładowy zł 250.000, podzielony na 2.500 akcji na okaziciela, całkowicie wpłacony. Zarząd stanowią: Antoni Więckowski z Warszawy, Widok 24, Natalja Kałuża majątek Smoczewo, powiat Błoński, Kazimierz Socha z Warszawy, Kamedułów 71. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelką zwykłą korespondencję w imieniu spółki podpisuje jeden członek zarządu, natomiast pełnomocnictwa, umowy, kontrakty, akty prywatne, hipoteczne i notarialne, weksle, czeki, żyra i wszelkie inne dokumenty, stanowiące zobowiązania spółki, winny być podpisywane przez dwóch członków Zarządu łącznie, lub przez jednego członka zarządu łącznie z jednym prokurentem pod stemplem firmy. Do odbierania z poczty i kolei, jakoteż od wszelkich instytucyj oraz osób fizycznych i prawnych, przesyłek, transportów i dokumentów, dostateczny jest podpis jednego członka zarządu lub jednego prokurenta. Nabywanie, zbywanie i obciążanie majątku nieruchomości spółki wymaga uchwały Walnego Zgromadzenia. Spółka Akcyjna. Statut spółki ustanowiony na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dn. 9 maja 1931 r. za Nr. 2143. Akt organizacyjny zeznany został przed tymże notariuszem dn. 9 maja 1931 r. Nr. 2144.

Wciągnięto w dn. 6 sierpnia 1931 r.

R. H. B LI 7380: „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe (General)” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Czackiego 5. Celem spółki jest prowadzenie biura techniczno-handlowego. Kapitał zakładowy zł 50.100, podzielony na 501 udziałów, wpłacony gotowizną. Zarządcami spółki są: Bertram Damborg, Mazowiecka 4, Stanisław Kęsicki, Złota 55 i Henryk Stodolski, Wilcza 9, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, obligi, żyra, kontrakty, czeki i pełnomocnictwa podpisują dwaj zarządcy łącznie. Każdy zarządca ma prawo podnoszenia samodzielnie wszelkich funduszów, odbierania towarów, należności, przesyłek pocztowych, wartościowych i innych oraz wszelkiej korespondencji, nie wyłączając pieniężnej. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Zbywanie, nabywanie i obciążanie nieruchomości i praw hipotecznych może być dokonane jedynie na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed Notariuszem Biernackim w Warszawie dn. 7 maja 1931 r. za Nr. 961, na czas do 30 kwietnia 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na następne trzeciecia, o ile na 6 miesięcy przed upływem pierwszego okresu nie nastąpi notarialne wypowiedzenie umowy przez spółników, posiadających przynajmniej 1/3 kapitału zakładowego.

Wciągnięto w dn. 6 sierpnia 1931 r.

R. H. B LI 7382: „Mikado”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Przechodnia 10. Celem spółki jest prowadzenie handlu towarami kolonialnymi. Kapitał zakładowy zł 4.000, podzielony na 40 udziałów, całkowicie wpłacony. Zarządczyniami spółki są: Dora-Dawid, Służewska 7 i Alida-Anna-Marja van Voerseem, Marszałkowska 22, obydwie z Warszawy. Zarządczyni zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra, pokwitowania pieniężne, akty notarial-

ne i hipoteczne, prokury, pełnomocnictwa i umowy o dostawę towarów podpisują obie zarządczynie łącznie. Korespondencję zwykłą poleconą, pieniężną, pokwitowania z odbioru pieniędzy za towary, pełnomocnictwa pocztowe i do występowania w Sądach oraz odbiór towarów i przesyłek podpisuje każda z zarządczyń samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed p. o. Notariusza Franciszkiem Tabeckim w Warszawie dn. 6 maja 1931 r. za Nr. 354, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 6 sierpnia 1931 r.

R. H. B LI 7386: „Ziembet”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Górnośląska 24. Celem spółki jest prowadzenie robót ziemnych betonowych, brukarskich, kablowych i kanalizacyjnych. Kapitał zakładowy zł 5.000, podzielony na 50 udziałów, całkowicie pokryty gotowizną. Zarządcami są: Wacław Ortatowski, Górnośląska 24, Jerzy Stefański, Radna 10, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie umowy, akty notarialne i hipoteczne, weksle, zobowiązania, pełnomocnictwa i prokury podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, czeki, pokwitowania z odbioru pieniędzy i wszelkiej korespondencji podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu, zeznanego przed Notariuszem Biernackim w Warszawie dn. 2 maja 1931 r. za Nr. 902, na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 6 sierpnia 1931 r.

R. H. B LI 7318: „Warszawskie Towarzystwo Kopalń Węgla i Zakładów Hutniczych”, Spółka Akcyjna. Siedziba spółki w Warszawie, Czackiego 18. Celem spółki jest eksploatacja pokładów węgla kamiennego i innych minerałów oraz przemysłu hutniczego na obszarze Państwa Polskiego, organizowanie i prowadzenie przemysłów pomocniczych, pokrewnych i pochodnych oraz eksploatacja lasów, jak również uczestnictwo w innych przedsiębiorstwach. Kapitał zakładowy zł 21.000.000, podzielony na 210.000 akcji, całkowicie wpłacony. Zarząd stanowią: Wacław Fajans, Edward Natanson, Edward Rose, Witold Szebeko, wszyscy z Warszawy, Witold Sagajło ze wsi Niemce pow. Będziński. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelkie zobowiązania w imieniu spółki, akcepty, weksle, pełnomocnictwa, umowy, akty hipoteczne i notarialne podpisują dwaj członkowie zarządu, bądź jeden członek zarządu łącznie z prokurentem, bądź dwaj prokurenci łącznie. Bieżącą korespondencję, tudzież czeki podpisują bądź przez jednego członka zarządu lub przez dwóch prokurentów łącznie. Józefowi Karney, Ignacemu Modlińskiemu, Aleksandrowi Rejmentowi i Mieczysławowi Ujejskiemu, wszystkim ze wsi Niemce, pow. będziński, udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie. Witoldowi Gessnerowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z prokurentem Zygmuntem Łacickim. Zygmunutowi Łacickiemu z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z prokurentem Witoldem Gessnerem. Spółka Akcyjna działa obecnie na mocy statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych, zatwierdzonego przez Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu i opublikowanego w Nr. 277 „Monitora Polskiego” z dn. 1 grudnia 1930 r. Na zasadzie art. 27 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o Rejestrze Handlowym wszystkie dotychczasowe wpisy w R. H. B VII 1040 zostały skasowane.

Wciągnięto w dn. 8 maja 1931 r.

R. H. B LI 7317: „Tłocznia” Warszawska Fabryka Masowych Wyróbów Blaszanych, Spółka Akcyjna. Siedziba spółki w Warszawie, Chmielna 10. Celem spółki jest prowadzenie fabryki masowych wyróbów z blachy żelaznej, cynkowej, mosiężnej i wszelkiej innej. Kapitał zakładowy zł 1.000.000, podzielony na 10.000 akcji na okaziciela, całkowicie wpłacony. Zarząd stanowią: Zygmunt Kiltynowicz, Ludwik Brauman, Wacław Czajkowski, Zdzisław Kamiński, Leon Skibiński, Viva Braumanowa, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy.

Wszelkie umowy, akty notarialne, weksle, pełnomocnictwa i inne akty w imieniu spółki podpisują dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem, lub też jeden członek zarządu upoważniony do tego przez walne zgromadzenie. Wszelka zwykła korespondencja wymaga podpisu jednego członka zarządu lub jednego prokurenta. Do odbioru wszelkiego rodzaju dokumentów, przesyłek i towarów wystarczy podpis jednego członka zarządu lub jednego prokurenta. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Członek Zarządu Ludwik Brauman upoważniony został do samodzielnego podpisywania pod stemplem firmy wszelkich umów, aktów notarialnych, weksli, czeków, pełnomocnictw i innych aktów. Mieczysławowi Szoberowi z Warszawy udzielono łącznej prokury. Spółka działa obecnie na mocy statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/1928, poz. 383) i zatwierdzonego przez Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, opublikowanego w Nr. 64 „Monitora Polskiego” z dn. 19 marca 1931 r. Akt organizacyjny zeznany został przed notariuszem Wasiutyńskim w Warszawie dn. 19 października 1920 r. za Nr. 2681. Na mocy art. 27 Rozp. Ministra Sprawiedliwości o Rejestrze Handlowym poprzednie wpisy w R. H. B V 695 zostały skasowane.

Wciągnięto w dn. 7 maja 1931 r.

R. H. B XXXVIII 5613: „Motofors”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników spółki pod firmą: „Motofors”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z dn. 11 lutego 1931 r. dotychczasowy kapitał zakładowy w sumie zł 600.000 zmniejszony został o sumę zł 420.000 i obecnie wynosi zł 180.000.

R. H. B XXXVIII 5613: „Motofors”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Henryk Messing przestał być zarządcą. Akcepty własne firmy podpisują łącznie dwaj zarządcy. Pozostałe zobowiązania podpisują łącznie dwaj zarządcy lub jeden zarządca łącznie z prokurentem. Inne dokumenty podpisuje jeden z zarządców lub prokurent. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie z dn. 11 lutego 1931 r. za Nr. 686.

Wciągnięto w dn. 27 sierpnia 1931 r.

R. H. B XXXIII 5166: „Budowa Dróg i Nawierzchni, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” z siedzibą w Warszawie, ul. Święto Krzyska 13. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników spółki pod firmą: Budowa Dróg i Nawierzchni, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, z dn. 30 kwietnia 1931 r., dotychczasowy kapitał zakładowy w sumie zł 140.000, zmniejszony został o sumę zł 87.500 i obecnie wynosi zł 52.500.

WPISY DODATKOWE

R. H. B 13 (B XXIV 4131): „Spółka Akcyjna Fabryk Chemicznych i Huty Szklanej Kijewski, Scholtze i S-ka” w Warszawie. Weksle, pełnomocnictwa, umowy, kontrakty, akty kupna i inne akty podpisują łącznie dwaj członkowie zarządu, lub członek zarządu łącznie z prokurentem. Wszelką korespondencję, czeki, oraz pokwitowania z odbioru z pocztą pieniędzy, przesyłek i dokumentów podpisuje jeden członek zarządu bądź prokurent. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/1928 r., poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 70 „Monitora Polskiego” z dn. 26 marca 1931 r.

R. H. B 21 (B XL 5943): „Spółka Akcyjna Fabryki Metalowej „R. Plewkiewicz” w Warszawie”. Pełnomocnictwo dyrektora Jerzego Brussendorffa do samodzielnego działania w imieniu spółki zostało cofnięte. Julian Pawłowski przestał być członkiem zarządu.

R. H. B 76 (B XXX 4790): „Spółka Akcyjna Handlu Towarami Włókienniczymi „Bławat” w Warszawie”. Tadeusz Krafft i Wacław Czernik z Rady wystąpili. Do Rady wybrani zostali: Stefan Czajkowski, Henryk Mann, Zygmunt Sliwerski, Wacław Nawara. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 20 marca 1931 r.

R. H. B 171: „Spółka Akcyjna Towarzystwo Ubezpieczeń „Piaś” w Warszawie. Otwarto Oddział we Lwowie. Hermanowi Schwarzwowi ze Lwowa udzielono prokury dla Oddziału we Lwowie.

R. H. B IV 629 (B XLVI 6682): „Polskie Towarzystwo Ubezpieczeń „Patria” Spółka Akcyjna” w Warszawie. Otwarto Oddziały w Gdyni, Krakowie, Katowicach, Lwowie, Łodzi i Poznaniu. Udzielono prokury dla Centrali i wszystkich Oddziałów: dr. Mieczysławowi Burdowiczowi, Bolesławowi Dobrzyckiemu, Arnoldowi Postowi z których każdy uprawniony jest podpisywać za spółkę łącznie z jednym z członków zarządu. Wyjątek stanowią polisy, dodatki do polis i świadectwa tymczasowe, tudzież korespondencja, nie zawierająca zobowiązań, pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek pocztowych i innych, które każdy z prokurentów ma prawo podpisywać samodzielnie. Dla Oddziałów udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie pod stemplem firmy z oznaczeniem Oddziału, za który podpisują. Dla Oddziału w Gdyni: Zygmuntowi Pardonowi, Wiesławowi Lenartowiczowi, Bronisławowi Pudlikowi. W Katowicach: Mieczysławowi Maćkowi, Stanisławowi Strzeleckiemu, Józefowi Bętkowskiemu, Józefowi Morysowi. W Krakowie: dr. Maksymiljanowi Rittmanowi, Tadeuszowi Synowcowi, Zofji Burdowiczównie. We Lwowie: Zenonowi Jurewiczowi, Antoniemu Flasińskiemu, dr. Januszowi Jasińskiemu, Juljuszowi Świetlikowi. W Łodzi: Stanisławowi Iżyckiemu, Janowi Woźnickiemu, Szymonowi Kalińskiemu, Józefowi Walewiczowi. W Poznaniu: Władysławowi Łaszczczyńskiemu, Stanisławowi Goliszowi, Teofilowi Włodarczakowi, Bolesławowi Gierszowi. Wyjątek od zbiorowego podpisu w oddziałach stanowią: polisy, dodatki do polis i świadectwa tymczasowe, tudzież korespondencja, nie zawierająca zobowiązań, pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek pocztowych i innych, które niezależnie od podpisu przez dwóch prokurentów, władny jest podpisywać samodzielnie z oznaczeniem oddziału: Za Oddział w Gdyni Zygmunt Pardon. W Katowicach Mieczysław Maćko. W Krakowie dr. Maksymiljan Rittman. We Lwowie Zenon Jurewicz. W Łodzi: Stanisław Iżycki. W Poznaniu: Władysław Łaszczczyński, Stanisław Golisz.

R. H. B V 661 (B XXX 4865): „Towarzystwo Ubezpieczeń Spółka Akcyjna” w Warszawie. Otwarto Oddziały w Warszawie, Łodzi, Wilnie, Białymstoku, Lwowie, Krakowie, Katowicach, Poznaniu i Gdyni. Oddział w Łucku został zwiniony. Udzielono prokury dla Centrali i wszystkich oddziałów: Andrzejowi Sliwińskiemu, Romanowi Gawrońskiemu, Edwardowi Mińskiemu i Wacławowi Zebrowskiemu, z których każdy władny będzie podpisywać łącznie z jednym z członków zarządu, wyjątek stanowią polisy, dodatki do polis i świadectwa tymczasowe, które każdy z prokurentów ma prawo podpisywać samodzielnie. Dla Oddziałów: w Warszawie Tadeuszowi Pułjanowskiemu, Władysławowi Łukaszewskiemu, Bolesławowi Święcickiemu i Wiktorowi Zarzyckiemu. W Łodzi: Stanisławowi Iżyckiemu, Janowi Woźnickiemu, Szymonowi Kalińskiemu i Józefowi Walewiczowi. W Poznaniu: Władysławowi Łaszczczyńskiemu, Teofilowi Włodarczykowi, Bolesławowi Gierszowi, Stanisławowi Goliszowi. W Katowicach: Mieczysławowi Maćkowi, Stanisławowi Strzeleckiemu, Józefowi Bętkowskiemu, Józefowi Morysowi. W Gdyni: Zygmuntowi Pardonowi, Bronisławowi Pudlikowi, Wiesławowi Lenartowiczowi. W Krakowie: Maksymiljanowi Rittmanowi, Tadeuszowi Synowcowi, Zofji Burdowiczównie. We Lwowie: Zenonowi Jurewiczowi, Antoniemu Flasińskiemu, Juljuszowi Świetlikowi i Januszowi Jasińskiemu. W Białymstoku: Witoldowi Kościa, Mikołajowi Skawińskiemu, Lorencowi Francmanowi, Bolesławowi Kłossowskiemu. W Wilnie: Klemensowi Marcinkowskiemu, Szymonowi Renigerowi, Janowi Wilamowiczowi. Wszelkie zobowiązania każdego z oddziałów winny być opatrzone

dwoma podpisami prokurentów danego oddziału pod stemplem firmy z oznaczeniem oddziału za który podpisują. Wyjątek stanowią wystawiane przez oddział polisy, dodatki do polis i świadectwa tymczasowe, które władny będzie podpisywać samodzielnie z oznaczeniem oddziału: Za Oddziały w Warszawie: Tadeusz Pułjanowski, Władysław Łukaszewski. W Łodzi: Stanisław Iżycki, Jan Woźnicki. W Poznaniu: Władysław Łaszczczyński, Teofil Włodarczak. W Katowicach: Mieczysław Maćko, Stanisław Strzelecki. W Gdyni: Zygmunt Pardon. W Krakowie: Maksymiljan Rittman, Tadeusz Synowiec. We Lwowie: Zenon Jurewicz. W Białymstoku: Witold Kościa. W Wilnie: Klemens Marcinkowski, Szymon Reniger.

R. H. B V 823: „Towarzystwo Przemysłowo-Leśne „Malinki — Rostki”, Spółka Akcyjna z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dn. 31 lipca 1930 r. przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

R. H. B VI 836: „Zakłady Przemysłowe Jaeger i Ziegler, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Erykowi Zieglerowi i Wilhelmowi Jaegerowi obydwoim z Warszawy udzielono prokury.

R. H. B VI 931 (B XXXIX 5772): „Krajowe Towarzystwo Meljoracyjne, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Prokura Eugenjusza-Juljusza Paprockiego ustala. Andrzejowi de Berrier-Longchamps z Warszawy udzielono prokury.

R. H. B IX 1904 (B XXXIII 5135): „Polskie Zakłady Siemens, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Członek zarządu Rene Kuhn-Bubna zamieszkuje w Warszawie przy ul. Tynieckiej 38.

R. H. B X 1927 (B XXX 4883): „Oswa” Fabryka Płyt Klejonych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Poznańskiej 36 m. 19.

R. H. B X 1944: „Zakłady Ceramiczne „Korwinów” pod Częstochową, Spółka Akcyjna”. Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 3 sierpnia 1927 r. nadzór sądowy przedłużony został do dn. 1 listopada 1927 r. Wpis powyższy w dn. 18 listopada 1927 r. uzupełniony został dopełnieniem: Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 7 listopada 1927 r. nadzór sądowy przedłużony został do dn. 1 lutego 1928 r. Wpis powyższy w dn. 26 czerwca 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Na Walnym zgromadzeniu akcjonariuszów w dn. 28 grudnia 1928 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: członkowie: Kazimierz Święcicki z Korwinowa pod Częstochową, Marjan Formański z Warszawy, Wiktor Piotrowski z Częstochowy. Zastępca: Henryk Karpiński (nieobecny). Wyrokiem Sądu Okręgowego z dn. 8 października 1928 r. zatwierdzony został układ zapobiegawczy, zawarty pomiędzy spółką a jej wierzycielami, wskutek czego nadzór sądowy ustał. Wpis powyższy w dn. 12 maja 1931 r. uzupełniony został dopełnieniem: Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Władysław Bocquet, kuratorem zaś adwokat Stefan Bereza z Warszawy, który decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 23 kwietnia 1931 r. mianowany został syndykiem tymczasowym. Wyrokiem Sądu Okręgowego z dn. 28 marca 1931 r. „Zakłady Ceramiczne „Korwinów” pod Częstochową Spółka Akcyjna” ogłoszona została upadłość.

R. H. B X 2149 (B XVIII 3413): „Stowarzyszenie Kupców Win i Towarów Kolonialnych Rzeczypospolitej Polskiej „Stowinkol”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Feliksowi Maciejczykowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania wszelkich zobowiązań łącznie z jednym z członków zarządu, oraz z prawem samodzielnego podpisywania

korespondencji, nie zawierającej zobowiązań, jak również pokwitowań z odbioru pieniędzy i przesyłek.

R. H. B XII 2493: „Tartaki i Handel Drzewny w Warszawie, Spółka Akcyjna”. Na Walnem Zgromadzeniu akcjonariuszów w dn. 13 marca 1931 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: Brunon Krüger z Lidzbarku, Paweł Winter, Jakób Sonnenberg, obaj z Gdańska.

R. H. B XII 2518 (B XLII 6189): „Bank Związku Spółek Zarobkowych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Janowi Kuczykowi z Poznania udzielono prokury dla Centrali i wszystkich oddziałów z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu, lub z drugim prokurentem.

R. H. B XVI 3134: „Fabryka Celulozy i Papieru „Zasław-Zagórz”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wiejskiej 14.

R. H. B XVI 3136: „Zakłady Mechaniczne i Odlewnia w Strudze, Spółka Akcyjna”. Likwidatorami są: Edmund Ryczywolski, Józef Olczak, Stanisław Marciniak, wszyscy z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 10 sierpnia 1926 r. spółka postawiona została w stan likwidacji.

R. H. B XVIII 3419 (B L 7119): „Fabryka Aparatów Elektrycznych K. Szpotański i S-ka, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na członka zarządu wybrany został Stanisław Tarnowski z Warszawy. Prokura Stanisława Tarnowskiego ustała. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 25 kwietnia 1931 r. akt notariusza Siennickiego Nr. 1904.

R. H. B XVIII 3468: „Towarzystwo Przemysłowo-Budowlane Ludomir Z. Kobusz i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Wacław Brun, kuratorem zaś adwokat Bronisław Zdanowicz z Warszawy. Wyrokiem zaś Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 22 grudnia 1930 r. układ zapobiegawczy zawarty między spółką a jej wierzycielami z dn. 26 czerwca 1930 r., zatwierdzony wyrokiem Sądu z dn. 7 lipca 1930 r., został unieważniony a spółce ogłoszono upadłość.

R. H. B XXIII 4054: „Towarzystwo dla Handlu Przemysłu i Lotnictwa „Petrogen” Jan Miączyński i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Piotr Lortsch z zarządu wystąpił.

R. H. B XXV 4358: „Fabryka Piór Stalowych Inżynier Stefan Męcik i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dn. 6 grudnia 1930 r. za Nr. 2436, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XXVI 4389: „Sosna Polska, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Obecnie celem spółki jest prowadzenie tartaków drzewnych i przemysłów pokrewnych i pomocniczych. Zarząd obecnie stanowią: inż. Władysław Brokman i Eryk Pick, obaj z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Każdy z członków zarządu podpisuje samodzielnie firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39 z 1928 r., poz. 383), opublikowane zostało w „Monitorze Polskim” z dn. 24 listopada 1930 r. za Nr. 271.

R. H. B XXV 4400: „Bank Zachodni, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Otwarto 2-gi Oddział Miejski w Warszawie. Członek Rady Konrad Dynowski zmarł. Członkiem Rady wybrano Czesława Klamera z Warszawy. Następujący członkowie Rady zmienili adresy i mieszkają obecnie: Stanisław Fuchs Górnośląska 22, Herman Ginsberg Sienkiewicza 14, Karol Szlenker Nowowiejska 16, wszyscy w Warszawie. Członek Rady Stanisław hr. Łecki mieszka w Posadowie, poczta Lwówek woj. poznańskie. Następujący członkowie dyrekcji zmienili adresy i mieszkają obecnie: Michał Stanisław hr. Kossakowski Miodowa 11, Leon Szpera Koszykowa 8, obaj w Warszawie. Udzielono prokury łącznej: dla Centrali i wszystkich Oddziałów: Józefowi Wierusz-Kowalskiemu z Warszawy. Dla Oddziałów: w Krakowie Edwardowi Pliszewskiemu z Krakowa. W Poznaniu: Jakóbowi Vincentiemu z Poznania. Prokurent Oddziału w Krakowie Daniel Lauer, oraz prokurent Centrali Gabriel Gąsowski zmarli. Następujący prokurenci zmienili adresy i zamieszkują obecnie: Antoni Birnbaum Waliców 25, Szymon Łochowski Karowa 5, Ludwik Opala Nowy-Swiat 57, Mieczysław Stein Jerolimiska 75, Aleksander Szyndler Moniuszki 2a, Lucjan Krajewski Marjańska 7, wszyscy w Warszawie.

R. H. B XXXI 4970. „Garbarnia Stołeczna, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Moszek-Wolf vel Maurycy Wawrzyński ze stanowiska dyrektora zarządzającego został odwołany. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dn. 27 kwietnia 1931 r. za Nr. 442.

R. H. B XXXV 5290: „Zygmunt Heller, Spółka Akcyjna dla Handlu i Przemysłu Leśnego” w Warszawie. Komisję Likwidacyjną stanowią: Zygmunt Heller, Monas Heller, Benjamin Gordon, wszyscy z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 20 maja 1930 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XXXVI 5471: „Polski Bank Przemysłowy, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Każdy z nadzorców sądowych samodzielnie podpisuje za nadzór spółki pod stemplem nadzoru. Nadzór sądowy upoważnił d-ra Jerzego Kwiatkowskiego zastępcę kierownika Oddziału Polskiego Banku Przemysłowego w Warszawie Maurycego Blocha, dyrektora tegoż Banku, d-ra Marję-Józefę Petersa prokurenta tegoż Banku, wszystkich z Warszawy, Senatorska 42, do wykonywania imieniem nadzoru poszczególnych czynności, niezbędnych dla prowadzenia miejscowego Oddziału Banku, w szczególności do wykonywania wszelkiego rodzaju operacji komisowych, inkasowych, przekazowych, do wynajmowania safów, do wypłacania sum należnych, a wynikających z zobowiązań, powstałych po dn. 27 marca 1931 r., jakoteż zobowiązań z tytułów nieobjętych odroczeniem wypłat a wymienionych w art. 19 Rozporządzenia z 23.XII.1927 r. o zapobieganiu upadłości („Dz. Ust. R. P.” Nr. 3 z 1928 r., poz. 20), wszystko to bez potrzeby uzyskania zgody i podpisów nadzorców. Osoby, które przed wyrokiem z 27 marca 1931 r., udzielającym odroczenia wypłat Polskiemu Bankowi Przemysłowemu, Spółce Akcyjnej, miały prawo podpisywania firmy, zachowują te prawa nadal z tem ograniczeniem, że wszystkie zobowiązania spółki, o ile wykraczają poza zakres upoważnienia udzielonego przez nadzór Jerzemu Kwiatkowskiemu, Maurycemu Blochowi i Marji-Józefowi Petersowi, wymagają nadto pod rygorem nieważności podpisu jednego z nadzorców sądowych.

R. H. B XXXVII 5519: „Centralne Biuro Polskich Fabryk Gwoździ i Dru, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na trzeciego likwidatora wybrany został Włodzimierz Fałęcki z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 29 kwietnia 1931 r.

R. H. B XXXVIII 5677: „Hermes” Towarzystwo Urzędzeń Listowych w Warszawie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi

zł 120.000, podzielony na 400 udziałów. Na poczet kapitału zakładowego wpłacono zł 95.000. Zarządcami obecnie są: Julian Woysław, Emil Busbach, Eugenjusz Pieczonka, wszyscy z Warszawy, Leopold Kolbenheyer z Wiednia. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, zyra, umowy i wszelkie wogóle zobowiązania podpisuje Eugenjusz Pieczonka łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł 100.000, czyli do zł 120.000, oraz zmiana zarządu nastąpiły na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dn. 15 kwietnia 1931 r. za Nr. 548.

R. H. B XXXVIII 5697 (B LI 7328): „General Motors w Polsce, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na Walnem Zgromadzeniu wspólników w dn. 24 kwietnia 1931 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie. James D. Mooney, Edward C. Riley, David F. Ladin, Albin G. Madsen, Knud B. Olsen, Jan Bobrowski. Dla ważności wszystkich aktów, wymienionych w rubr. 4 wpisu 3, wystarczający jest podpis jednego któregośkolwiek z pośród następujących trzech członków zarządu: James'a D. Mooney'a, Edwarda C. Riley'a i Dawid'a F. Ladin'a za wyjątkiem czeków i weksli, dla ważności których wymagany jest równoczesny podpis dwóch którychkolwiek z pośród trzech wymienionych członków zarządu. Albinowi G. Madsen'owi, Knud'owi B. Olsen'owi i Janowi Bobrowskiemu udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie.

R. H. B XXXVIII 5722: „Skład Desek, Fornierów i Dykt „Desfor”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Dawid Margulies przestał być zarządcą. Wszelkie zobowiązania, kontrakty, umowy, nie wyłączając hipotecznych i wekslowych, czeki, zyra na wekslach i czekach podpisują obaj zarządcy łącznie. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 2 stycznia 1931 r. za Nr. 26.

R. H. B XL 5975: „Polska Spółka Akcyjna „Dunlop Rubber Company, S. A.” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Polska Spółka Akcyjna Dunlop Rubber Company”. Zarząd stanowią: Joseph Lugton Graham z Londynu, Leonard Tallen-Wilczewski, Herbert Arthur Brodbent, James-Aleksander Smith Mc. Leish, Percy Gent, Saweljusz Gens, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Zwykłą korespondencję podpisuje członek zarządu lub prokurent. Czeki oraz pisma na odbiór z instytucyj kredytowych podpisują dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Weksle i akty hipoteczne podpisuje czterech członków zarządu. Pełnomocnictwa, kontrakty, umowy, akty notarialne podpisuje czterech członków zarządu lub trzech członków zarządu łącznie z prokurentem. Do odbioru z poczty pieniędzy lub innych przesyłek dostateczny jest podpis dwóch członków zarządu, względnie jednego członka zarządu i prokurenta. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie potwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/28, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 78 „Monitora Polskiego” z dn. 4 kwietnia 1931 r.

R. H. B XLI 6044: „Studers”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba Oddziału w Warszawie mieści się przy ul. Fredry 4. Leonard Jaroszewski z Warszawy jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Prokura Pelagji Senderowej ustała.

R. H. B XLIII 6289: „Polsko-Angielskie Towarzystwo Techniczne „Engineering & Mercantile Co, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Vagn Lombolt z Warszawy, Aage Berleme (nieobecny). Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Olałowi Sander-Lassenowi, Maurycemu Goldmanowi i Salomonowi Wigdor-

czykowi, wszystkim z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie z tem, że podpis Olała Sander-Larsena jest zawsze obowiązujący. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dn. 18 lutego 1930 r. za Nr. 829.

R. H. B XLIII 6306: „Bar Zamkowy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Wasilewski, kuratorem zaś adwokat Stefan Bartkiewicz z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 31 marca 1931 r. firmie: „Bar Zamkowy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” ogłoszona została upadłość.

R. H. B XLIV 6362: „Tryton” Warsztaty Blacharsko-Mechaniczne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 4.500, podzielony na 45 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Na trzeciego zarządcę wybrany został Wiktor-Marjan Gołębiowski z Warszawy. Wszelkie umowy, zobowiązania, weksle, czeki, pełnomocnictwa, prokury, akty notarialne i hipoteczne podpisuje Wiktor-Marjan Gołębiowski łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Wpisano na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Zembruskim dn. 2 grudnia 1930 r. za Nr. 1356 i Hettlingerem dn. 29 kwietnia 1931 r. za Nr. 1569.

R. H. B XLIV 6370: „Górnośląskie Towarzystwo Przemysłowe „Getepe”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na Walnem Zgromadzeniu akcjonariuszów w dn. 11 marca 1931 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: Stefan Benzel, Bronisław Kowalski, Stanisław Strzemecki, wszyscy z Warszawy. Prokura Stanisława Strzemeckiego ustała.

R. H. B XLIV 6463: „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe A. L. Sojka, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na członka zarządu wybrany został Janusz Kanelbaum z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 20 kwietnia 1931 r.

R. H. B XLV 6560: „Salon Samochodowy Panchard & Levassor W. Ładyński, F. Skrodzki, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Massalskim w Warszawie dn. 13 stycznia 1931 r. za Nr. 84, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XLV 6597: „Łazowskie Zakłady Ceramiczne Spółka Akcyjna” w Warszawie. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Władysław Bocquet, nadzorca sądowym adwokat Mieczysław Żbikowski z Warszawy. Nadzór sądowy powierzył prowadzenie spraw bieżących firmy w zarządzie Izaakowi Ingsterowi łącznie z Maurycem Rawskim lub Jerzym Szatensztajnem a w razie nieobecności Izaaka Ingstera prawo prowadzenia spraw bieżących firmy Rawskiemu i Szatensztajnowi. Prowadzenie fabryki i sprzedaż fabrykatów powierzył Ludwikowi Ingsterowi za wyłączeniem sprzedaży na województwie śląskiem, która nadal została powierzona Zygmuntowi Ingsterowi. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 27 sierpnia 1930 r. firmie: „Łazowskie Zakłady Ceramiczne, Spółka Akcyjna” udzielono odroczenia wyplat do dn. 27 listopada 1930 r.

R. H. B XLVII 6743: „Torbin” Wytwórnia Wyrobów Papierowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorem mianowany został Jerzy Jirovec z Warszawy, który podpisuje firmę pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji”. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 3 lutego 1931 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XLIX 7073: „Marga” Towarzystwo Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Otwarto Oddział w Białymstoku.

R. H. B XLIX 7107: „Warszawska Rafinerja Smałcu „Warras”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Grzybowskiej 65. Kapitał zakładowy zł 16.000, podzielony na 160 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami obecnie są: Mozes-Hersz Bomberg, Abram Finkelhaus i Józef Dymenman, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle własne i ciągnione, oraz obligi, stwierdzające zaciągnięcie pożyczki podpisują trzej zarządcy łącznie. Wszelkie inne zobowiązania, umowy towarowe, żyra, prokury i pełnomocnictwa podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przesyłek, pieniędzy, towarów i korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, podpisuje każdy z zarządców lub prokurent samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Czas trwania spółki określono na czas do dn. 15 kwietnia 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze okresy trzyletnie, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zawiadomi pozostałych o chęci wystąpienia ze spółki. Wpisano na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Nowickim w Warszawie dn. 13 kwietnia 1931 r. za Nr. 636 i 637.

R. H. B L 7176: „Krajowe Towarzystwo Neonowe Inż. Z. Chabelski, W. Starzyński i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 4 maja 1931 r. spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B 7185: „Tomaphon-Elektro”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 10 kwietnia 1931 r. za Nr. 2259, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B 128 (B XXXIX 5855): „Towarzystwo Budowy Maszyn i Urządzeń Sanitarnych Drzewiecki i Jeziorański, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Januszowi Drzewieckiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury.

R. H. B 144: „Hotel Bristol w Warszawie, Spółka Akcyjna”. Celem spółki jest prowadzenie hotelu Bristol w Warszawie. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, pełnomocnictwa, umowy, akty hipoteczne i notarialne oraz wszelkie wogóle zobowiązania podpisują dwaj członkowie zarządu. Czeki z rachunków bieżących, kwitowanie z odbioru pieniędzy oraz korespondencję podpisuje jeden z członków zarządu. Do odbioru z poczty pieniędzy posyłek i wszelkiej korespondencji dostateczny jest podpis jednego członka zarządu. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/28, poz. 383) opublikowane zostało w Nr. 92 „Monitora Polskiego” z dn. 22 kwietnia 1931 r.

R. H. B IV 521 (B XLV 6582): „Zakłady Chemiczne w Winnicy, Spółka Akcyjna”. W języku francuskim firma brzmi: „Etablissements Chimique de Winnica Societe Anonyme”. Celem spółki jest prowadzenie fabryki przetworów chemicznych nieorganicznych i organicznych, a w szczególności fabrykacja, przerób, kupno i sprzedaż i wogóle wszelkie operacje przemysłowe i handlowe, odnoszące się do wszelkiego rodzaju produktów, mających zastosowanie chemicz-

ne, jakoteż wszelkich innych produktów, służących do fabrykacji i przerobu tychże. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 500.000, podzielony na 500 akcji na okaziciela. Zarząd stanowią: Georges Thesmar, Joseph Frossard, Charles-Auguste Rhein, Jacques de Rop-Herr, wszyscy z Paryża, Elie Laurent z Lyonu, Dr. Józef Landau, Ludwik Spiess, obaj z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, pełnomocnictwa i akty podpisuje prezes zarządu lub upoważniony przez Walne Zgromadzenie członek zarządu, każdy z nich samodzielnie lub dwaj członkowie zarządu łącznie, lub też jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, żyra na wekslach, czeki na rachunek bieżący, pokwitowania w stosunkach z pocztą, urzędami celnymi, skarbowymi i instytucjami społecznymi podpisuje jeden członek zarządu lub prokurent. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie powiększenia kapitału zakładowego o zł 4.662.50, czyli do zł 500.000, drogą emisji 373 sztuk nowych akcji, zmiany nominalnej wartości akcji, oraz zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/28, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 242 „Monitora Polskiego” z dn. 18 października 1930 r.

R. H. B VI 948 (XXIV 4218): „Warszawsko-Gdańskie Towarzystwo Handlowo-Zastawowe, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na walnem zgromadzeniu akcjonariuszów w dn. 28 marca 1931 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: Jan hr. Dembiński, Konstanty Koźmiński, Eustazy Waclaw Szelażek, wszyscy z Warszawy.

R. H. B XX 3670: „Polskie Towarzystwo Zakładów Skody, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Zgoda 7. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 500.000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie wpłacony. Józef Miskovsky przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Karol Baxant z Warszawy. Emilowi Kabałowi z Okęcia pod Warszawą i Władysławowi Książkiewiczowi z Milanówka pod Warszawą udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z zarządców. Prokura Karola Baxanta tułała. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł 490.000, czyli do zł 500.000, nastąpiło na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dn. 17 grudnia 1930 r. za Nr. 2562.

R. H. B XXXI 4928: „Wardan”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Sędzią komisarem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Samuel Fels, kuratorem zaś adwokat Henryk Szulc z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 12 maja 1930 r. firmie: „Wardan”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” ogłoszona została upadłość.

R. H. B XXX 4995: „Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią: dr. Józef Neumann, inż. Karol Chybiński, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Rady Nadzorczej z dn. 28 lutego 1931 r.

R. H. B XLVIII 6898: „Dom Handlowy „Olmamik”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Chemprodukt” Przetwory Chemiczne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Hożej 48. Zarządcami są: Samuel Dubner z Łodzi, zastępca jego Samson Mikiciński, Eryk Wittig, zastępca jego Jerzy Fogelman, wszyscy trzej z Warszawy. Jerzemu Maurycemu Bryzmanowi i Jakóbowi Salomonowi udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z zarządców lub zastępców. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dn. 19 stycznia 1931 r. za Nr. 229.

R. H. B L 7247: „Fabryka Kalki do Maszyn, Tuszu, Atramentu oraz Bibułki Marszczonj „Karbon“ Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firmy: „Żywiecka Fabryka Papieru „Solali”, Spółka Akcyjna” w Żywcu, oraz „J. Franaszek”, Spółka Akcyjna” w Warszawie, wierzycielki spółki pod firmą: „Karbon Bracia Brech”, we Włocławku, złożyły sprzeciw przeciwko zarejestrowaniu spółki pod firmą: „Fabryka Kalki, Taśmy do Maszyn, Tuszu, Atramentu oraz Bibułki Marszczonj „Karbon”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie, stanowiącej dalszy ciąg firmy „Karbon” Bracia Brech” we Włocławku, powstałej bez przyjęcia pasywów tej ostatniej spółki.

R. H. B 4454: „Bank Gospodarstwa Krajowego” w Warszawie. Dotychczasowi zastępcy dyrektorów centrali: dr. Adam Pawlikowski i dr. Leon Barysz mianowani zostali dyrektorami centrali banku. Drowi Wiktorowi Osuchowskiemu udzielono prokury dla Centrali. W dn. 12 listopada 1927 r. zostało wniesione podanie firmy z prośbą o wykreślenie prokury Kazimierza Mirowskiego dla Oddziału w Białej z zaznaczeniem, iż prokura ta została zgłoszona omyłkowo.

R. H. B I 94 (B XXXVIII 5680): „Towarzystwo Kopalń Węgla „Flora”, Spółka Akcyjna”. Udzielono prokury samodzielnej Alfredowi Luxemburgowi wiceprezesowi zarządu.

R. H. B III 306 (B XXXIX 5784): „Dom Towarowy Bracia Jabłkowski, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Celem spółki jest prowadzenie handlu towarowego oraz przemysłu konfekcyjnego. Kapitał zakładowy podzielony na 30.000 akcji. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelką korespondencję podpisuje jeden członek zarządu. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, zobowiązania, akty hipoteczne i inne akty tudzież żądania zwrotu sum spółki z instytucji kredytowych podpisują dwaj członkowie zarządu. Dla odbioru z poczty pieniędzy, posyłek i dokumentów dostateczny jest podpis jednego z członków zarządu. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” 39/28, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 121 „Monitora Polskiego” z dn. 28 maja 1931 r.

R. H. B III 378: „Towarzystwo Akcyjne Fabryk Olówek St. Majewski i S-ka” w Warszawie. Na zastępcę członków zarządu wybrany został Adam Fijałski z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 12 maja 1931 r.

R. H. B IV 460 (B XLVIII 6956): „Fabryka Wyrobów Metalowych „Pelikan”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 437.500, podzielony na 2.500 akcji, całkowicie wpłacony. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego o zł 109.375, czyli do zł 437.500, drogą emisji 625 szt. nowych akcji opublikowane zostało w Nr. 300 „Monitora Polskiego” z dn. 31 grudnia 1930 r.

R. H. B VI 860 (B XLVII 6768): „Towarzystwo Przemysłowo-Leśne, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Celem spółki jest mechaniczna obróbka drzewa, przerób materiałów leśnych, oraz handel drzewem, materiałami leśnymi i wyrobami z drzewa. Zarząd obecnie stanowią: Władysław Kościelski, dr. Gustaw Hertz, Leopold Welisz, inż. Jan Weyssenhoff, wszyscy z Warszawy, Władysław Karnkowski w majątku Paski, profesor Jan Weyssenhoff z Wilna. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisują dwaj członkowie zarządu

łącznie, lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Ustały prokury: Władysław Rawicz-Szczerbo, Józefa Muszkata i Izidora Centnerszvera. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/28, poz. 383) opublikowane zostało w Nr. 162 „Monitora Polskiego” z dn. 16 lipca 1930 r.

R. H. B VI 885: „Wawel” Spedycyjno-Transportowa i Handlowa, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Władysławowi Kaliskiemu z Warszawy udzielono prokury na Oddział w Warszawie z prawem podpisywania firmy łącznie z dyrektorem lub drugim prokurentem tegoż Oddziału.

R. H. B VII 1119: „Fabryka Słuka w Opatówku dawniej Fiedlera, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Na Walnem Zgromadzeniu akcjonariuszów w dn. 25 kwietnia 1927 r. oraz na posiedzeniu Kady Nadzorczej w dn. 4 czerwca 1927 r. władze spółki ukonstytuowały się w następującym składzie: Rada Nadzorcza: Władysław Brzozowski, Zdzisław Grocholski, Władysław Dzieciolowski, Gustaw Ostrowski, Kazimierz Srebrny, Bernard Oppenheim, Edward Pieńkowski. Komitet Wykonawczy: Gustaw Ostrowski, Kazimierz Srebrny, Zdzisław Grocholski, wszyscy trzej z Warszawy, Bernard Oppenheim (nieobecny). Obecnie Komitet Wykonawczy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wszelką korespondencję w imieniu spółki podpisuje jeden członek komitetu wykonawczego. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, kontrakty, akty hipoteczne i notarialne, tudzież pisma z żądaniem zwrotu sum z instytucji kredytowych podpisuje dwóch członków komitetu wykonawczego. Do inkasowania należności za towary, do odbierania z poczty pieniędzy, posyłek i dokumentów, do odbierania towarów z kolei i komór dostateczny jest podpis jednego z członków Komitetu Wykonawczego. Prokura Kazimierza Srebrnego ustała. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie częściowych zmian statutu spółki opublikowane zostało w Nr. 58 „Monitora Polskiego” z dn. 10 marca 1924 r.

R. H. B VIII 1557 (B XXVII 4475): „Fabryka Dachówki Cementowo-Azbestowej Eternit Braci Ryłskich, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Członek zarządu Onufry Ryłski i zastępca członka zarządu Bolesław Dobkiewicz ustąpili z zajmowanych stanowisk. Pełnomocnictwo dyrektora Stanisława Łozińskiego ustało. Na członków zarządu wybrani zostali: Józef bar. Dangel i Marceł Ostrowski, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 2 kwietnia 1927 r.

R. H. B XII 2466: „Biuro Techniczno-Handlowe „Rotax”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Okołowiczem w Warszawie dn. 31 stycznia 1928 r. i dn. 26 maja 1931 r. za Nr. 187 i 1273, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś z aktywami i pasywami przeszło na wyłączną własność dr. Edmunda Wiszniewicza, który nadal takowe prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Biuro Techniczno-Handlowe „Rotax” Właściciel dr. Edmund Wiszniewicz”.

R. H. B XII 2547: „Metalochemia, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się przy ul. Prostej 19, Prokura Zygmunta Philippa ustała.

R. H. B XIV 2857: „Towarzystwo Przemysłowe „Perestaniec”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się przy ul. Marszałkowskiej 63 m. 11.

R. H. B XIV 2877: „Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich i Budowlanych W. Paszkowski F. Próchnicki i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Walenty Iwiński, a nadzorcą sądowym adwokat Wiktor Brześciński. Nadzór sądowy upoważnił dotychczasowy zarząd oraz prokurenta Antoniego Glicegego do dalszego zastępowania spółki z tem, że dla ważności wszelkiego rodzaju umów, wydawanych pełnomocnictw, weksli, czeków i wszelkich wogóle zobowiązań niezbędny jest oprócz dotychczasowych podpisów podpis nadzorczy sądowego pod pieczęcią „nadzór sądowy”. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 8 maja 1931 r. firmie: „Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich i Budowlanych W. Paszkowski, F. Próchnicki i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” udzielono odroczenia wypłat na okres trzech miesięcy.

R. H. B XVI 3067 (B XXXVII 5584): „Cukrownia Mała Wieś, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy zł 3.450.000, podzielony został na 34.500 akcji, całkowicie wpłacony. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, wszelkiego rodzaju zobowiązania, akty hipoteczne i notarialne podpisują łącznie dwaj członkowie zarządu lub członek zarządu łącznie z prokurentem. Wszelką korespondencję, pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek i dokumentów podpisuje jeden członek zarządu bądź prokurent. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z obowiązującymi przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” 39/28, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 71 „Monitora Polskiego” z dn. 27 marca 1931 r.

R. H. B XVI 3082: „Kolejotor” Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorem jest Jakób Pająk z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 30 kwietnia 1924 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XXII 3931: „Fox-Film Towarzystwo, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Prokura Fryderyka Flemingera ustała. Franciszkowi Schwarzwaldowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

R. H. B XXIV 4236: „Centralna Kasa Spółek Rolniczych” w Warszawie. Naczelnym dyrektorem Józef Raczyński z zajmowanego stanowiska ustąpił. Na naczelnego dyrektora wybrany został Józef Cłiński z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Rady Nadzorczej z dn. 12 marca 1931 r.

R. H. B XXV 4368: „Laboratorium Chemiczne „Standard”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Juljusz Feller, Ignacy Sztrancman i Hilary Szac, wszyscy z Warszawy. Weksle, indosy i czeki podpisują dwaj zarządcy łącznie. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dn. 12 listopada 1927 r. za Nr. 1105.

R. H. B XXVIII 4590: „Restauracja przy Hotelu Włoskim, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Restauracja Włoska, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Zygmunt Nyc, Kazimierz Nyc, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dn. 1 kwietnia 1930 r. za Nr. 461 i 6 czerwca 1930 r. za Nr. 799.

R. H. B XXVIII 4606: „Fabryka Wyrobów Metalowych „Zastów-Wawer”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem

Miszewskim w Warszawie dn. 13 kwietnia 1927 r. za Nr. 2085, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

R. H. B XXX 4834: „Galicyjska Fabryka Papieru, Spółka Akcyjna, przedtem Bracia Fiałkowski” w Warszawie. Kapitał zakładowy, podzielony na 3.000 akcji na okaziciela. Zarząd obecnie stanowią: Bella Weiss, Edward Wieniawa-Chmielewski, Aleksander Kielski, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisuje dwóch członków zarządu łącznie lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” 39/28, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 99 „Monitora Polskiego” z dn. 30 kwietnia 1931 r.

R. H. B XXX 4860: „Institut de Beaute „Femina”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Przedsiębiorstwo przestało istnieć.

R. H. B XXXI 4990: „Uniwersalny Skład Apteczny, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” Właściciele A. Gurewicz i B. Hirszbajn” w Warszawie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 23 sierpnia 1929 r. Beno Hirszbajnowi, handlującemu pod firmą: „Uniwersalny Skład Materiałów Aptecznych Beno Hirszbajn” i będącego zarządcą spółki: „Uniwersalny Skład Apteczny Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Janusz Machnicki, kuratorem zaś adwokat Leopold Margulies z Warszawy.

R. H. B XXXII 5093: „Towarzystwo dla Handlu z Bliskim Wschodem, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Jedynym zarządcą Józef Kulikowski z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dn. 10 maja 1928 r. za Nr. 942. Wpis powyższy w dn. 20 lipca 1928 r. uzupełniony został dopełnieniem: Firma obecnie brzmi: „Polsko-Wschodnie Towarzystwo Handlowe „Pol-Or”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Ś-to Krzyska 27. Celem spółki jest prowadzenie wszelkich interesów handlowych i przemysłowych. Kapitał zakładowy zł 250.000, podzielony na 1.000 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami obecnie są: Oskar Saenger, Franciszek Skapski, Józef Kulikowski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, umowy, akty notarialne, hipoteczne i pełnomocnictwa podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, pieniędzy, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców lub prokurentów samodzielnie. Nabywanie i zbywanie nieruchomości oraz ustanawianie i odwoływanie prokurentów należy do kompetencji Rady Nadzorczej. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Stanisławowi Skurzyńskiemu i Michałowi Kozerskiemu, obydwoim z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z zarządców. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Hettlingem w Warszawie dn. 9 czerwca 1928 r. za Nr. 2156. Wpis powyższy w dn. 17 lipca 1930 r., uzupełniony został dopełnieniem: Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Czesław Wierciński, kuratorem zaś adwokat Zygmunt Rose z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 30 maja 1930 r. spółce ogłoszona została upadłość. Wpis powyższy w dn. 28 maja 1931 r. uzupełniony został dopełnieniem. Jedynym likwidatorem jest obecnie Jan Grzywaczewski z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 26 lutego 1931 r. Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 15 grudnia 1930 r. upadłość ogłoszona spółce została umorzona.

R. H. B XXXIX 5830: „Państwowe Zakłady Inżynierii” w Warszawie. Ppłk. Władysław Sokołowski i dr. Tadeusz Garbusiński przestali być członkami Rady Administracyjnej. Członkami Rady Administracyjnej mianowani zostali: ppłk. Aleksander Szychowski ppłk. Władysław Spalka i Aleksander Wygard przedstawiciel Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

R. H. B XLII 6-64: „Towarzystwo dla Handlu z Południem Jugosławija, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia wspólników z dn. 30 grudnia 1930 r. przedsiębiorstwo spółki zostało zlikwidowane.

R. H. B XLII 6208: „Towarzystwo Akcyjne Pabjanickich Fabryk Wyrobów Bawełnianych Krusche i Ender” w Warszawie. Na dyrektora zarządu wybrany został Arno Kinderman z Łodzi. Prezesem zarządu jest Feliks Krusche. Zastępcami prezesa zarządu i dyrektora zarządzającego są: Karol Ender i Teodor Ender ze wszystkimi prawami, przysługującymi prezesowi zarządu i dyrektorowi zarządzającemu. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 11 stycznia 1931 r.

R. H. B XLIII 6273: „Zrzeszenie Ciężkoposzkodowanych Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej „Znicz”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Celem spółki jest prowadzenie wszelkiego rodzaju wydziałów, spraw handlowych i budowlanych, w zakres której to działalności budowlanej będą wchodziły wykonywanie wszelkiego rodzaju robót budowlanych, sporządzanie planów, kosztorysów dostawy i handel wszelkimi materiałami budowlanymi. Zarządcami obecnie są: Prezes Władysław Kalinowski, Teofil Czerwiński, Teodor Kławiński. Zastępca Jakób Gzowski, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 15 maja 1931 r.

R. H. B XLIII 6283: „Zachodnie Towarzystwo Handlu Produktami Spożywczymi, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią: Prezes Jerzy Ludwik, Jan Barral z Paryża, wiceprezes Józef Serrini z Płocka i Icek-Bosszek vel Maurycy Ajzenberg z Warszawy. Do składania oświadczeń w imieniu spółki lub podpisywania wszelkiego rodzaju zobowiązań, weksli, czeków, pełnomocnictw, umów, kontraktów, aktów notarialnych i hipotecznych wystarczą podpis pod stemplem firmy dwóch członków zarządu lub jednego członka zarządu łącznie z prokurentem, lub dwóch prokurentów łącznie. Uchwała walnego zgromadzenia akcjonariuszów w przedmiocie częściowych zmian statutu zapadła na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dn. 16 maja 1931 r. za Nr. 864.

R. H. B XLIII 6336: „Towarzystwo Przemysłowo-Budowlane Płachecki i Piekutowski, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Grażyńny 18.

R. H. B XLIV 6400: Spółka Akcyjna Tomaszowskiej Przędzalni Wełny Czesankowej” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Tomaszowska Przędzalnia Wełny Czesankowej, Spółka Akcyjna”. Kapitał zakładowy, podzielony na 20.000 akcji na okaziciela. Zarząd stanowią: Alfred hr. Potocki, Wilfried Porter Worsnop, Raymond Egerton Hubbard, Jan Fajans, Adolf Markuze, wszyscy z Warszawy, Francis Vernon lord Barnby (nieobecny). Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, akty notarialne i wszelkie zobowiązania winny być podpisywane przez dwóch członków zarządu lub przez jednego członka zarządu i prokurenta. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden członek zarządu lub prokurent, również za podpisem jednej z tych osób będą odbierane z poczty pieniądze i inne posyłki. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” 39/28, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 297 „Monitora Polskiego” z dn. 27 grudnia 1930 r.

R. H. B XLIV 6429: „Polsko-Belgijskie Zakłady Chemiczne, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Władysław Jezierski z Zarządu wystąpił. Na członka zarządu wybrany został dr. Henryk Aschkenazy. Prokura Janusza Machnickiego ustala. Gustawowi Fauchet'owi i inż. Tadeuszowi Kiślańskiemu, obydwoim z Torunia, udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z członków zarządu. Na Walnem Zgromadzeniu akcjonariuszów w dn. 23 kwietnia 1931 r. zmieniony został par. 37 Statutu spółki.

R. H. B XLV 6573: „Western Electric w Polsce, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Fryderyk Ryszard Marion przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został John P. Bowman z Wiednia. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Grymińskim w Warszawie dn. 23 czerwca 1930 r. za Nr. 1401. Wpis powyższy w dn. 4 września 1930 r. uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba spółki przeniesiona została do Krakowa. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Grymińskim w Warszawie dn. 28 sierpnia 1930 r. za Nr. 1926.

R. H. B XLVI 6652: „Centralne Biuro Sprzedaży Rur Izolacyjnych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Dyrektorem mianowany został Józef Kraushar z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 19 maja 1931 r.

R. H. B XLVII 6796: „Radjo-Film, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Markowi Herzogowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

R. H. B XLVIII 6891: „Przedstawicielstwo Samochodowe W. Gruell i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Extra”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się przy ul. Al. Ujazdowskiej 22. Celem spółki jest przedstawicielstwo samochodowe oraz sprzedaż samochodów nowych i okazjonych, rowerów, motocykli, opon, akcesoriów, sprzętu technicznego, radioaparatów, gramofonów i tym podobnych, wynajmu samochodów i wogóle prowadzenie wszelkich interesów handlowych w powyższych dziedzinach. Zarządcami obecnie są: Leon Podoski, Stefan hr. Tyszkiewicz. Zastępca Kazimierz Krechowicki, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra na wekslach i czekach, akty, umowy, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie zobowiązania podpisują Leon Podoski i Stefan hr. Tyszkiewicz, łącznie lub Stefan hr. Tyszkiewicz łącznie z Kazimierzem Krechowickim. Korespondencję nie zawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, nie wyłączając pieniężnej, pieniędzy, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców lub zastępca samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 9 maja 1931 r. za Nr. 2735.

R. H. B XLVIII 6912: „Dom Handlowo-Komisowy L. Abdank Kołaczkowski i Z. Narewski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „L. Abdank-Kołaczkowski, Z. Narewski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Ludwik Abdank-Kołaczkowski, Zygmunt Narewski, Mieczysław Horowitż, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, czeki, żyra, umowy, akty, pełnomocnictwa, prokury i wszelkie zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie. Korespondencję podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dowbór Muśnickim w Warszawie dn. 28 kwietnia 1931 r. za Nr. 296.

R. H. B XLVIII 6933: „Centralna Spółka Budowlana”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Śniadeckich 10.

R. H. B XLVIII 6966: „Przedsiębiorstwo Inżynieryjno-Budowlane Inż. Wł. Przytułbski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Inż. Przytułbski z Warszawy jako jedyny zarządca reprezentuje spółkę wobec władz i osób i podpisuje samodzielnie wszelkie umowy, zobowiązania, pełnomocnictwa i korespondencję pod stemplem firmowym. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Dembińskim w Warszawie z dn. 31 maja 1931 r. za Nr. 568.

R. H. B XLIX 7080: „Abege” Zjednoczone Biuro Sprzedaży Towarów Chemicznych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Siedziba Komisji Likwidacyjnej mieści się przy ul. Wilczej 19 m. 1. Likwidatorami są: Andrzej Brzostowski, Czesław Knoff, Jan Koniarek, wszyscy z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 11 kwietnia 1931 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XLIX 7086: „Warszawska Agencja Wydawnicza „Delta” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Wolf Szeps, Marjem Szeps, oboje z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Pliszczyńskim w Warszawie dn. 13 maja 1931 r. za Nr. 1160.

R. H. B L 7149: „Spółka dla Handlu Towarami Włóknistymi „Primavera”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Otwarto Oddział Miejski przy ul. Marszałkowskiej 119. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 600.000, podzielony na 6.000 akcji na okaziciela, całkowicie wpłacony. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł 150.000, czyli łącznie do zł 600.000, drogą wypuszczenia 1.500 sztuk nowych akcji, nastąpiło na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 16 maja 1931 r. (Akt notariusza Sułowskiego Nr. 866).

R. H. B L 7234: „Składnica Pończoch, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Adolf Kobsz z Łodzi jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dn. 24 kwietnia 1931 r. za Nr. 1675.

R. H. B II 251 (B XXVIII 4657): „Spółka Akcyjna Planta” w Warszawie. Komisję likwidacyjną obecnie stanowią: Halina Podczaska, Henryk Grünblatt, Akiwa Pomeranc, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 4 listopada 1930 r.

R. H. B III 385: „Warszawskie Towarzystwo Terenowe, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Stanisław Brühl zmarł. Na członka Komisji Likwidacyjnej wybrano Józefa Wagnera z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 6 listopada 1928 r.

R. H. B VI 880: „Towarzystwo Akcyjne Fabryki Cukru „Chelmica” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Cukrownia Chelmica, Spółka Akcyjna”. Celem spółki jest wyrób i sprzedaż cukru wszelkiego gatunku oraz handel nim i dokonywanie wszelkich operacji, mających związek z powyższą działalnością pod względem handlowym lub przemysłowym, jak również prowadzenie na posiadanych gruntach gospodarstwa rolnego i wszelkiego przemysłu rolnego. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 1.620.000, podzielony na 16.200 akcji na okaziciela. Członek zarządu Władysław Braunstein zmarł. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, kontrakty, wszelkiego rodzaju zobowiązania oraz akty hipoteczne i notarialne podpisują dwaj członkowie zarządu lub członek zarządu łącznie z prokurentem. Wszelką korespondencję oraz pokwitowania z odbioru z poczty pieniędzy, przesyłek i dokumentów podpisuje jeden członek zarządu lub

prokurent. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 39/28, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 74 „Monitora Polskiego” z dn. 31 marca 1931 r.

R. H. B VIII 1254 (B XLVII 6738): „Towarzystwo Przemysłowo-Górnicze „Praszka-Pilawa”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Krak. Przedm. 7. m. 29.

R. H. B VIII 1524 (B XXXI 4929): „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe Józef Wdowiński w Warszawie, Spółka Akcyjna”. Frajndli Frenkiel z Warszawy udzielono łącznej prokury.

R. H. B X 1965: „Sarmacja” Towarzystwo Żeglugi Morskiej Spółka Akcyjna”. Likwidatorami są członkowie: Mieczysław Mossor w Garlicach, Jens Ejbøl, Albert Ungar, obaj z Warszawy. Zastępcy: Tadeusz Bednarski z Krakowa i Ejnar Nielsen z Gdańska. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dn. 13 listopada 1926 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XI 2359 (B XXV 4264): „S. K. F. Szwedzkie Łożyska Kulkowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Prokura Tor Hildings'a ustała. Inż. Stig-Adolfowi Zetterlundowi udzielono samodzielnej prokury.

R. H. B XIII 2737 (B XLVIII 6950): „Warszawsko-Hańskie Towarzystwo Eksploatacji Lasów „Warhag” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wilczej 31/17.

R. H. B XVIII 3356: „Fabryka Wyrobów Metalowych J. M. Proszower i Spółka, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Henryk Neuman, nadzorcą sądowym Ignacy Königstein z Warszawy. Nadzór sądowy upoważnił do zarządzania przedsiębiorstwem członków zarządu: inż. Marka Proszowera, Jakóba Proszowera i Stanisława Proszowera oraz prokurenta Henryka Sztamana. Wszelkie zobowiązania winny być podpisywane łącznie przez dwóch z wymienionych zarządców, lub przez jednego z nich łącznie z prokurentem, ponadto wszelkie zobowiązania winny być również podpisywane i przez nadzorcę sądowego. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 27 marca 1931 r. firmie: „Fabryka Wyrobów Metalowych J. M. Proszower i S-ka, Spółka Akcyjna” udzielono odroczenia wydat na okres trzech miesięcy.

R. H. B XIX 3492 (B XLVI 6701): „Towarzystwo Kopalni i Zakładów Hutniczych Sosnowieckich, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Prokurent Stefan Gawlikowski zmarł. Kazimierzowi Doborzyńskiemu z Sosnowca udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z dyrektorem zarządzającym Mariusem Malplät albo z dyrektorem Stanisławem Gadomskim, albo z jednym z prokurentów, Kazimierzem Wosińskim lub Marjanem Augustem Brocard albo z innym prokurentem.

R. H. B XXVII 4476: „Fabryka Wyrobów Metalowych „Bielany” dr. J. Korczyński i K. Socha, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Widok 24. Likwidatorem mianowany został Jerzy Korczyński z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 20 kwietnia 1931 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XXXIII 5106: „Huta Szklana „Fortuna”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Chmielnej 56. Zarządcami obecnie są: Stanisław Rotmil, Lejb vel Leon Bryskier, Stefan Rotmil, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki,

przekazy, rewersy, umowy, prokury, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne i wszelkie zobowiązania podpisuje Stanisław Rotmil łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencję, nie zawierającą zobowiązań, oraz pokwitowania z odbioru pieniędzy, wszelkiej korespondencji, towarów i przesyłek podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dn. 11 sierpnia 1928 r. za Nr. 1426.

R. H. B XXXIV 5217: „Centrala Akumulatorów Zasobnik, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Jan Queck, Stanisław Drawdzik, obaj z Warszawy, Albert Fandrych w Miynie Korytów pow. błońskiego. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dn. 10 czerwca 1930 r. za Nr. 1552.

R. H. B XXXVIII 5592: „Cegielnia Moszna, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Leopold Wiencek z Moszny pow. błońskiego jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dn. 11 maja 1931 r. za Nr. 819.

R. H. B XLI 6010: „Spółka Terenowo-Budowlana „Mokotów”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Spółka Terenowo-Budowlana „Mokotów”. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Belwederskiej 44. Likwidatorem mianowany został Józef Mirosław Miklaszewski z Warszawy. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Różyckim w Piasecznie dn. 2 stycznia 1931 r. za Nr. 2, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

R. H. B XLI 6059: „Pabjanickie Zakłady Włókiennicze dawniej R. Kindler w Pabjanicach, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Celem spółki jest prowadzenie fabryki tkackiej z przedziałnią farbiarnią i wykończalnią, położonej w Pabjanicach starostwa Łaskiego. Zarząd obecnie stanowią: Juljan Eberhard, Raymond Egerton Hubbard, Stanisław Widomski, wszyscy z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, pełnomocnictwa, akty notarialne i wszelkie zobowiązania podpisuje dwóch członków zarządu lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Korespondencję zwykłą, czeki, pisma celem podniesienia pieniędzy z instytucyj kredytowych podpisuje członek zarządu lub prokurent, również za podpisem jednej z tych osób będą odbierane z poczty pieniądze i cenne przesyłki. Hugonowi-Teodorowi Ranke, Edmundowi Hachmannowi obydwóm z Łodzi i Roy’owi Mackenzie z Pabjanic udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z członków zarządu lub prokurentem. Postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu, uzgodnionego z przepisami prawa o spółkach akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr 39/28, poz. 383), opublikowane zostało w Nr. 8 „Monitora Polskiego” z dn. 12 stycznia 1931 r.

R. H. B XLII 6156: „Recenia Polska, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią: Raymond Egerton Hubbard, Stanisław Widomski, obaj z Warszawy. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Weksle, pełnomocnictwa, akty notarialne i wszelkie zobowiązania podpisują dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem lub dwaj prokurenci łącznie. Korespondencję zwykłą, czeki, pisma celem podniesienia pieniędzy z instytucyj kredytowych oraz pokwitowania z odbioru z poczty pieniędzy i cennych przesyłek podpisuje członek zarządu lub prokurent. Roy’owi Mackenzie z Pabjanic i Hugonowi Teodorowi Ranke z Łodzi udzielono prokury z prawem podpisywania każdego z nich łącznie z jednym z członków zarządu lub z jednym z prokuren-

tów. Uchwała Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów w przedmiocie częściowych zmian statutu zapadła na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Massalskim w Warszawie dn. 25 kwietnia 1931 r. za Nr. 709.

R. H. B XLIII 6339: „Fabryka Lodowni i Wyrobów Blaszanych W. Braunstein, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Zarząd obecnie stanowią: Wacław Kleinadel, Bolesław Braunstein, Marja Braunstein, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zebrania akcjonariuszów z dn. 14 kwietnia 1931 r.

R. H. B XLIV 6434: „Hega”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Orlej 6 m. 8a.

R. H. B XLVII 6784: „Towarzystwo Budowy Dróg i Mostów. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Inż. Tadeusz Zieliński przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Józef Paczuski z Warszawy. Wpisano na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Jelnickim w Warszawie dn. 13 czerwca 1930 r. za Nr. 1135.

R. H. B XLVII 6832: „Towarzystwo Cukrowni i Rafinerji „Klemensów”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Udzielono prokury łącznej Bohdanowi Rakowskiemu z Warszawy.

R. H. B XLVIII 6868: „Wytwórnia Aparatów Dźwiękowych „Hejnał”. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Prezes Zarządu Mieczysław Gortat zmarł. Prezesem zarządu mianowany został Jerzy Rowiński. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 2 maja 1931 r.

R. H. B XLVIII 6895: „Tissages et Manufacture de Soieries. Tkalnica i Manufaktura Jedwabi, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy został całkowicie wpłacony.

R. H. B XLVIII 6949: „Zjednoczenie Wytwórców Dren i Dachówek, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Inż. Jan Koszarski przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Aleksander Jung z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 23 kwietnia 1931 r.

R. H. B XLIX 6975: „Haller i Heinrich Dom Komisowo-Handlowy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł 16.000, podzielony na 160 udziałów całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami obecnie są: Stanisław Haller, Kazimierz Rzączyński, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktów, zeznanych przed notariuszem Siennickim w Warszawie dn. 17 stycznia i 23 kwietnia 1931 r. za Nr. 226 i 1876.

R. H. B XLIX 7070: „S. Wygonowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dn. 2 kwietnia 1931 r. za Nr. 947, całe przedsiębiorstwo oddane zostało w administrację poręczającą Stanisławowi Muzyłkowi na czas do dn. 1 kwietnia 1932 r.

R. H. B L 7185: „Tomaphon-Elektro”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu, zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dn. 10 kwietnia 1931 r. za Nr. 2259, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

OBWIESZCZENIA SPÓŁEK AKCYJNYCH

Spółka Akcyjna Cukrowni i Rafinerji „Borowiczki”

Bilans za okres od dn. 1 lipca 1930 r. do dn. 30 czerwca 1931 r.

STAN CZYNNY	zł	STAN BIERNY	zł
Grunty	257.943'99	Kapitał zakładowy	1.848.000'00
Budynki fabryczne i mieszkalne	2.775.670'18	Kapitał zapasowy	1.134.481'61
Maszyny i aparaty	3.125.419'01	Kapitał amortyzacyjny	4.272.594'64
Ruchomości	342.064'44	Niewypłacona dywidenda	187'34
Inwentarz żywy	5.483'00	Kasa Przewodności	16.461'93
Kolejka	2.977.707'98	Wierzyciele	8.403.428'89
Magazyn	207.032'30	Skarb Państwa	770.000'00
Nawozy sztuczne	175'81	Akcepty	1.150.703'57
Węgiel	178.568'71	Banki	4.014'32
Cukier eksportowy 1930/31 r.	793.854'00	Bank Cukrownictwa rozliczenie kotłowe za cukier 1930/1931 r.	777.941'33
Cukier kampanji 1930/31 r.	3.625.763'95	Sumy przechodnie	2.340'76
Cukier eksportowy 1929/30 r.	499.360'63	Zysk okresu 1930/31 r.	297.216'15
Cukier w produktach	98.496'47		
Cukier eksportowy 1928/29 r.	1.161'46		
Kasa fabryczna	7.271'25		
Kaucje	63.922'71		
Papiery wartościowe	143.238'40		
Plantatorzy	940.178'97		
Dłużnicy	862.480'02		
Melas	37.443'02		
Banki	1.154.890'89		
Sumy przechodnie	579.243'35		
	18.677.370'54		18.677.370'54
Rachunek warancyj	10.607.780'50	Rachunek gwarancyj	10.607.780'50
	29.285.151'04		29.285.151'04

Rachunek strat i zysków 1930/31 r.

WINIEN	zł	MA	zł
Straty na 14 udziałach z tytułu likwidacji W. S. G. P. C.	1.400'00	Za zrealizowane 350 kuponów 4% Pożyczki Inwestycyjnej	693'57
Zysk do podziału	297.216'15	Za zrealizowane 414 kuponów 5% Pożyczki Konwersyjnej	337'50
		Dywidenda od 1.097 akcji Banku Cukrownictwa	10.972'00
		Dywidenda od akcji Banku Polskiego	2.385'00
		Dywidenda od 43 udziałów S. H. C.	430'00
		1 premja od wylosowanej 4% Pożyczki Inwestycyjnej	250'00
		Saldo Funduszu Wyrównawczego lat ubiegłych	31.109'26
		Reszta Funduszu Międzyzwiązkowego za 1929/30 r.	13.251'78
		Zysk z gospodarstwa rolnego	5.836'12
		Saldo różnic kursowych	4.041'60
		Saldo z rachunku fabrykacji	229.309'32
	298.616'15		298.616'15

Podpisali: Prezes Zarządu P. Jan Zagleniczny. Członkowie Zarządu: PP. Jan Odechowski, Kazimierz Dziwanowski, Stefan Górski, Stanisław Piwnicki, Nachtan Golodetz, Capitain Harold Kennedy Ashleigh Boddington, Dyrektor Zarządzający: P. Bolesław Soplica. Buchalter: p. Stanisław Kosmaczewski.

Powyższy bilans oraz rachunek strat i zysków został zatwierdzony przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów Sp. Akc. Cukr. i Rafin. „Borowiczki” w dn. 15 października 1931 r.

ZARZĄD
CUKROWNI „GARBÓW”, S. A.

podaje do łaskawej wiadomości PP. Akcjonariuszy, że rozpoczęta została

wymiana dawnych akcji 25-złotowych

na akcje 100-złotowe, w stosunku 4 dawnych akcji na jedną nową.

Wymiany dokonywuje Biuro Zarządu w Warszawie, ul. Mokotowska 25, w godz. od 9 do 12. Kantor Cukrowni w Garbowie przyjmuje również akcje do wymiany.

Za kupony od wymienionych akcji wypłacana jest **dywidenda za 1930/31 r.** w wysokości 9%, przyczem wypłaty uskutecznią bądź Biuro Zarządu, bądź Kantor Cukrowni.

KOLEJ ŻELAZNA CHABÓWKA-ZAKOPANE, S. A.

II OGŁOSZENIE

XXVIII ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE

Spółki Akcyjnej „Kolej Żelazna Chabówka-Zakopane” odbędzie w dn. 21 listopada 1931 r. o godz. 10 przed poł. w lokalu Biura Małopolskich Kolei Lokalnych (gmach Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych IV p. drzwi Nr. 453) we Lwowie, z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Rozpatrzenie sprawozdania Zarządu z czynności oraz sprawozdania Rady Nadzorczej o zamknięciu rachunków za okres od 1/IV 1930 r. do 31/III 1931 r. i uchwała co do udzielenia absolutorium Zarządowi i Radzie Nadzorczej;
- 2) Rozdział zysku;
- 3) Ustalenie wysokości rocznego wynagrodzenia dla członków Rady Nadzorczej oraz wartości znaczka obecności.

Warunki prawa do głosu na Walnym Zgromadzeniu określa § 21 statutu Spółki.

Lwów, dn. 20 października 1931 r.

SĄD OKRĘGOWY W SAMBORZE

Wydział II, dnia 30 czerwca 1931

Firm. 200/31.

B. I. 124.

Zmiany i dodatki, odnoszące się do wpisanych do rejestru firm spółek akcyjnych.

Brzmienie Firmy: „Polropa” Naftowa Spółka Akcyjna, po angielsku: „Polropa” Petroleum Company Ltd., po francusku: „Polropa” Societe anonym de Naptha, po niemiecku: „Polropa” Petroleum Aktien-Gesellschaft. Siedziba Firmy: Borysław.

Do rejestru wpisano dn. 28 lipca 1931 r. Na Walnem Zgromadzeniu Akcjonariuszy, odbytem dn. 10/VI 1931 r., przebieg którego stwierdzony został aktem notarialnym notariusza Władysława Zawadzkiego we Lwowie z 10/VI 1931 lrep. 118.709, wybrany został do zarządu Bronisław Jonasz przemysłowiec, zamieszkały w Wiedniu IV, Karlgasse 15, w miejsce inż. Oskara Schreibera, który ustąpił.

ZARZĄD CUKROWNI I RAFINERJI
„LUBLIN”, S. A.

podaje do łaskawej wiadomości PP. Akcjonariuszy, że rozpoczęta została

WYMIANA DAWNYCH AKCYJ 10-ZŁOTOWYCH

na akcje 100-złotowe, w stosunku 10 dawnych akcji na jedną nową.

Wymiany dokonywuje Biuro Zarządu w Warszawie, ul. Mokotowska 25 w godz. od 9 do 12. Kantor Cukrowni w Lublinie przyjmuje również akcje do wymiany.

Za kupony od wymienionych akcji wypłacana jest **dywidenda za 1930/31 r.** w wysokości 8%, przyczem wypłaty uskutecznią bądź Biuro Zarządu, bądź Kantor Cukrowni.

BANK SPÓŁEK NIEMIECKICH W POLSCE, S. A., ŁÓDŹ

Bilans surowy na dz. 30 września 1931 r.

STAN CZYNNY	₰	₰	STAN BIERNY	₰	₰
Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i Banku Gospodarstwa Krajowego		146.911 ⁸⁰	Kapitały własne:		
Waluty zagraniczne		24.633 ³⁰	a) zakładowy	1.500.000 ⁰⁰	
Papiery wartościowe własne:			b) zapasowy	92.200 ⁰⁰	
a) pożyczki państwowe	7.525 ⁵⁰		c) inne rezerwy	54.200 ⁰⁰	
b) papiery hipoteczne	8.928 ⁰⁹		d) fundusz amortyzacyjny	—	1.646.400 ⁰⁰
c) akcje	139.972 ⁷⁵	156.426 ³⁴	Wkłady:		
Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcjalnych		348.208 ²³	a) terminowe	1.115.268 ⁸⁴	
Towary			b) à vista	463.040 ⁶³	1.578.309 ⁴⁷
Banki krajowe		36.852 ³⁹	Rachunki bieżące (saldo kredytowe)		492.835 ⁸⁵
Banki zagraniczne		97.866 ²⁴	Zobowiązania inkasowe		5.518 ⁰³
Weksle zdyskontowane		1.642.522 ⁵³	Redyskonto weksli		599.438 ²¹
Rachunki bieżące (saldo debetowe):			Banki krajowe		382.128 ⁸⁷
a) zabezpieczone	800.558 ⁴²		Banki zagraniczne		37.217 ⁰²
b) niezabezpieczone	274.056 ⁵⁸	1,074.615 ⁰⁰	Wierzyciele hipoteczne		—
Pożyczki terminowe		663.884 ⁹⁶	Różne rachunki		37.566 ⁶¹
Nieruchomości		279.659 ⁰¹	Procenty, prowizje i różne zyski		211.886 ⁵³
Różne rachunki		355.457 ⁸⁹	Oddziały		—
Koszty, różnice kursowe i t. p.		164.262 ⁹⁰	Listy zastawne		—
Oddziały			Akcepty		—
Długoterminowe pożyczki hipoteczne					
		<u>4,991.300⁵⁹</u>			<u>4,991.300⁵⁹</u>
Gwarancje				2.535 ⁵⁰	
Inkaso				222.613 ³⁶	

POLSKI BANK KOMUNALNY, S. A.

Bilans surowy na dz. 30 września 1931 r.

STAN CZYNNY	zł	zł	STAN BIERNY	zł	zł
Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i B-ku Gosp. Krajowego		1,433.536'13	Kapitały własne:		
Waluty zagraniczne		50.79'95	a) zakładowy	5,000.000'00	
Papiery wartościowe własne:			b) zapasowy	441.740'81	
a) pożyczki państwowe	191.601'52		c) zapasowy obligacyjny	279.567'83	
b) papiery hipoteczne	2,514.537'76		d) inne rezerwy	502.453'21	
c) akcje	153.879'75	2,860.019'03	e) fundusz amortyzacyjny	84.908'02	6,308.669'87
Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorc.		1,105.064'23	Wkłady:		
Banki krajowe		3,962.107'14	a) terminowe	9.577.290'05	
Weksle zdyskontowane		9,763.648'65	b) à vista	4,986.755'24	
Rachunki bież. (saldo debet.):			c) specjalne	22.531.309'98	37,095.355'27
a) zabezpieczone	1,552.892'39		Rachunki bieżące (saldo kredytowe)		22.404'98
b) niezabezpieczone	741.608'24	2,294.500'63	Zobowiązania inkasowe		552'57
Pożyczki terminowe		30,190.993'42	Redyskonto weksli		3,853.930'97
Nieruchomości		2,112.984'25	Banki krajowe		5,003.693'15
Różne rachunki		1,193.941'74	Wierzyciele hipoteczni		8.702'75
Koszty, różnice kursowe i t. p.		631.447'01	Różne rachunki (w tem fundusz umorzenia obligacyj i na opłatę kuponów zł 716.737'29)		2,103.961'65
Długoterminowe pożyczki w obligacjach		14,908.948'92	Procenty, prowizje i różne zyski		1,201.356'89
			Obligacje		14,908.943'00
					<u>70,507.571'10</u>
		<u>70,507.571'10</u>			
Gwarancje				zł 508.804'60	
Inkaso				" 134.629'36	

ZARZĄD

SPÓŁKI AKCYJNEJ CUKROWNI „ZAKRZÓWEK“

zawiadamia niniejszym akcjonariuszów, że

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW SPÓŁKI

odbędzie się w dn. 21 listopada r. b. o godz. 4 po poł. w lokalu Spółki, przy ul. Chmielnej 32, z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Wybór Przewodniczącego;
- 2) Rozpatrzenie i zatwierdzenie — po wysłuchaniu wniosków Komisji Rewizyjnej — sprawozdań, bilansu oraz rachunku zysków i strat za rok operacyjny 1930/31;
- 3) Powzięcie uchwał co do udzielenia Zarządowi absolutorjum oraz w sprawie zysków za rok operacyjnych 1930/31;
- 4) Zmiany artykułów 9, 10 i 15 nowego statutu, celem dostosowania ich do Rozporz. Prez. Rzpl. z dnia 3 grudnia 1930 r.;
- 5) Wybór członków Zarządu oraz określenie ich wynagrodzenia;
- 6) Wybór Dyrektora Zarządzającego i określenie jego kompetencyj oraz wynagrodzenia;
- 7) Wybory członków Komisji Rewizyjnej na następny rok operacyjny;
- 8) Zatwierdzenie budżetu oraz upoważnienie Zarządu do korzystania z kredytów;
- 9) Wnioski Akcjonariuszów.

Akcjonariusze, pragnący wziąć udział w Walnym Zgromadzeniu — winni stosownie do § 41 statutu — najmniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia przedstawić swe akcje Zarządowi.

ZARZĄD

Polsko-Szwajcarskiej Fabryki Czekolady Suchard, S. A.

W KRAKOWIE

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że w dn. 12 listopada 1931 r. o godz. 5 po poł. odbędzie się w lokalu Polsko-Szwajcarskiej Fabryki Czekolady Suchard, Spółki Akcyjnej w Krakowie, przy ul. Masarskiej Nr. 6

Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie

Akcjonariuszów Polsko-Szwajcarskiej Fabryki Czekolady Suchard, S. A. w Krakowie, z następującym porządkiem obrad:

- 1) Powzięcie uchwały w sprawie uzupełnienia § 2 Statutu Spółki postanowieniem, iż do podpisywania firmy Spółki uprawniony będzie także jeden członek Zarządu, o ile tenże upoważniony zostanie przez Zarząd do samostanowienia podpisywania firmy Spółki;
- 2) Powzięcie uchwały w sprawie zmiany § 23 Statutu Spółki w ten sposób, że Zarząd składa się z sześciu (dotychczas pięciu) członków; 3) Wybór sześciu członków Zarządu; 4) Wybór pięciu członków Komisji Rewizyjnej; 5) Wolne wnioski Akcjonariuszów.

Celem korzystania z prawa głosu na Walnym Zgromadzeniu należy złożyć akcje, uzasadniające prawo głosowania, najpóźniej na siedm dni przed terminem Zgromadzenia w kasie Spółki. Zamiast akcji mogą być złożone zaświadczenia, wydawane na dowód złożenia akcji u notariusza lub w instytucji kredytowej krajowej.

Akcjonariuszom przysługuje prawo zgłoszenia dodatkowych spraw na porządek dzienny do dn. 25 października 1931 r. Sprawy te będą ewentualnie zamieszczone w następnym ogłoszeniu o Walnym Zgromadzeniu.

Kraków, dn. 10 października 1931 r.

ZARZĄD

BANK DLA SPÓŁDZIELNI, S. A.

Bilans surowy po dz. 30 września 1931 r.

STAN CZYNNY		zł	zł	STAN BIERNY		zł	zł
Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i Banku Gospodarstwa Krajow.			178.806 99	Kapitały własne:			
Waluty zagraniczne			54.066 31	a) zakładowy	2.500.000 00		
Papiery wartościowe własne:				b) zapasowy	251.757 58		
a) pożyczki państwowe	10.052 38			c) inne rezerwy	—		
b) papiery hipoteczne	1.700 12			d) fundusz amortyzacyjny	—	2.751.757 58	
c) akcje	5.754 30	17.506 80		Wkłady:			
Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcjalnych				a) terminowe	12.882.694 06		
Towary				b) à vista	178.154 43	13.060.848 49	
Papiery wart. ustaw kapit. zapas.		308.000 00		Rachunki bieżące (saldo kredytowe)			871.924 54
Banki krajowe		1.784.285 36		Zobowiązania inkasowe			87.924 02
zagraniczne		404.119 64		Redyskonto weksli			2.034.977 53
Weksle zdyskontowane		4.066.028 80		Banki krajowe			784.048 97
Rachunki bieżące (saldo debet.):				zagraniczne			21.064 86
a) zabezpieczone	10.793.665 79			Wierzyciele hipoteczni			—
b) niezabezpieczone	89.124 30	10.882.790 09		Różne rachunki			1.097.523 38
Pożyczki terminowe		2.199.313 48		Procenty, prowizje i różne zyski			577.633 34
Nieruchomości		50.000 00		Oddziały			—
Różne rachunki		831.341 03		Listy zastawne (obligacje)			—
Koszty		511.444 21		Akcepty			—
Oddziały		—					
Długoterminowe pożyczki hipot.		—					
			<u>21.287.702 71</u>				<u>21.287.702 71</u>
Depozyty				zł 253.529 88			
Inkaso				zł 2.435.510 10			
				zł 2.689.039 98			

BANK KWILECKI, POTOCKI i S-ka, S. A. W POZNANIU

Bilans surowy na dz. 30 września 1931 r.

STAN CZYNNY		zł	zł	STAN BIERNY		zł	zł
1. Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P.K.O. i Banku Gospodarstwa Krajowego			289.488 30	Kapitały własne:			
2. Waluty zagraniczne			129.376 30	a) zakładowy	3.000.000 00		
3. Papiery wartość. własne:				b) zapasowy	631.000 00		
a) pożyczki państw.	39.867 40			c) inne rezerwy	200.000 00		
b) papiery hipoteczne	138.657 51			d) fundusze amortyzac.	523.800 60	4.354.800 60	
c) akcje	635.366 51	813.891 42		2. Wkłady:			
4. Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcj.				a) terminowe	4.758.654 19		
5. Towary				b) à vista	1.544.380 20	6.303.034 39	
6. Banki krajowe		70.918 36		3. Rachunki bież. (saldo kredyt.)			3.089.248 73
7. Banki zagraniczne		261.888 27		4. Zobowiązania inkasowe			—
8. Weksle zdyskontowane		10.583.298 07		5. Redyskonto weksli			9.277.293 20
9. R-ki bież. (saldo debet.):				6. Banki krajowe			339.320 63
a) zabezpieczone	4.696.028 99			7. Banki zagraniczne			6.747 70
b) niezabezpieczone	2.352.433 68	7.048.462 67		8. Różne rachunki			191.042 28
10. Pożyczki terminowe		13.800 00		9. Procenty, prowizje i różne zyski			811.061 01
11. Nieruchomości		2.714.970 14		10. Oddziały			1.593.932 14
12. Różne rachunki		1.355.740 94		11. Listy zastawne (obligacje)			—
13. Koszty, różnice kurs. i t. p.		908.378 29					
14. Oddziały		1.603.712 17					
15. Długoterminowe pożyczki hipoteczne		—					
			<u>25.966.480 68</u>				<u>25.966.480 68</u>
Gwarancje				zł 73.480 00			
Inkaso				zł 648.437 19			

Spółka Akcyjna Cukrowni i Rafinerji „GOSŁAWICE”

Bilans w dn. 30 czerwca 1931 r.

STAN CZYNNY	zł	STAN BIERNY	zł
Grunty	221.372 ⁶⁰	Kapitał akcyjny	5.100.000 ⁰⁰
Budowle	2.704.331 ⁸⁸	Kapitał zasobowy	21.561 ⁴⁴
Maszyny, apar. i urz. techn.	5.783.285 ⁹²	Kapitał amortyzacyjny	2.713.435 ⁰⁴
Bocznice szerokotorowe	1.030.076 ⁶⁰	Fundusz stypendjalny	14.350 ²⁸
Kolejki wąskotorowe	652.769 ¹⁴	Zadłużenie hipoteczne	3.992.633 ⁷⁵
Lokomocja samochodowa	138.245 ⁷⁰	Akcepty	5.382.765 ⁶²
Inwentarz fabr. żywy i martwy	343.234 ⁸⁰	Kredyt akcyzowy	887.617 ⁵⁰
Remanenty cukru i prod. ubocz.	2.516.687 ²⁵	Wierzyciele różni	1.848.006 ⁰⁵
Remanent surowców i mat. pomoc.	325.575 ⁷⁸	Niepodniesiona dywidenda	4.437 ⁸⁷
Kasa	2.420 ⁷⁶	Saldo czynne	35.190 ⁶²
Dłużnicy	5.607.102 ⁴⁷		
Papiery procentowe	72.830 ⁶⁶		
Udziały	44.048 ¹⁰		
Kaucje	15.838 ¹⁰		
Sumy przechodnie	138.783 ⁹⁴		
Pozostałość strat za rok op. 1928/29	403.394 ⁴⁷		
Suma bilansu	<u>19.999.998¹⁷</u>	Suma bilansu	<u>19.999.998¹⁷</u>
Gwarancje i t. p.	<u>1.523.569¹⁵</u>	Gwarancje i t. p.	<u>1.523.569¹⁵</u>
	<u>21.523.567³²</u>		<u>21.523.567³²</u>

Rachunek strat i zysków

WINIEN	zł	MA	zł
Przyznane przy ostatecznym obrachunku i ugodzie z I. S. M.:		Zysk na produkcji	442.971 ⁹⁰
a) różnica na % na rachunkach funtowych i dolarowych	236.770 ⁹⁰	Zysk na terminowym kupnie - sprzedaży 500 t cukru na giełdzie Hamburgskiej	5.163 ⁷⁵
b) strata na giełdzie Londyńskiej przy terminowej sprzedaży w m. sierpniu 1929 r. 2.000 t cukru surowego	109.021 ⁷⁷	Otrzymane od I. S. M. naskutek odświeżonych reklamacyj tytułem odszkodowania za naliczenie wyższych odsetek i inne straty	371.984 ⁰⁰
Strata na udziałach wobec likwidacji Warsz. Sp. Gosp. Przem. Cukr.	2.750 ⁰⁰		
Mieszkańcom wsi Gaj odszkodowanie za spalone zabudowania (od iskiek parowozu)	7.740 ⁰⁰		
Koszty sądowe, adwokackie i t. p.	124.727 ¹⁹		
Straty na różnicach kursowych	36.654 ³⁵		
Spisano zrobioną w roku ubiegłym rezerwę na pokrycie strat z tytułu różnicy na cenach 2 26.850 q cukru eksportowego, zmagazynowanego a niesprzedanego w swoim czasie w Gdańsku	267.264 ⁸²		
Z y s k	35.190 ⁶²		
	<u>820.119⁶⁵</u>		<u>820.119⁶⁵</u>

Rada Nadzorcza:
(-) Kazimierz hr. Kwilecki
(-) N. Golodetz
(-) Stefan Iwańczyk

Zarząd:
(-) Bolesław Soplica
(-) Oskar Sobański
(-) Tadeusz Swinarski

Dyrektor Zarządzający:
(-) T. Swinarski
Szeł biura:
(-) M. Bekker

Komisja Rewizyjna:
(-) Teodor Kaniewski, (-) Michał Opas
(-) Stefan Zakowski (-) Konrad Wereszczyński

Bank Amerykański w Polsce, S. A.

Bilans surowy na dz. 30 września 1931 r.

STAN CZYNNY		zł	zł	STAN BIERNY		zł	zł
1. Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i w Banku Gosp. Krajow.			6,835.185'06	1. Kapitały własne:			
2. Waluty zagraniczne			719.385'33	a) zakładowy	10,000.000'00		
3. Papiery wartościowe własne:				b) zapasowy	2,875.132'45	12,875.132'45	
a) pożyczki państwowe	1,438.277'40			2. Wkłady:			
b) akcje	1,232'81	1,439.510'21		a) terminowe	12,087.752'80		
4. Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcjaln.		25.500'00		b) à vista	26,877.804'58	38,965.557'38	
5. Banki krajowe		4,746.890'84		3. Rachunki bieżące (saldo kredytowe)		2,209.315'53	
6. Banki zagraniczne		15,877.578'63		4. Zobowiązania inkasowe		5.396'25	
7. Weksle zdyskontowane		24,248.823'19		5. Redyskonto weksli		1,365.012'00	
8. R-ki bieżące (saldo debet.):				6. Banki krajowe		1,239.993'27	
a) zabezpieczone	5,671.840'68			7. Banki zagraniczne		633.145'11	
b) niezabezpieczone	308.788'22	5,980.628'90		8. Wierzyciele hipoteczni		250.974'94	
9. Pożyczki terminowe		1,486.977'16		9. Różne rachunki		3,266.221'80	
10. Nieruchomości		951.012'37		10. Procenty, prowizje i różnice kursowe		3,477.241'23	
11. Różne rachunki		641.577'04					
12. Koszty handlowe i administracji nieruchomości		1,334.921'23					
			64,287.989'96				64,287.989'96
13. Dłużnicy z tytułu gwarancji		329.429'42		11. Gwarancje		329.429'42	
14. Inkaso		3,364.127'02		13. Różni za inkaso		3,364.127'02	
			67,981.546'40				67,981.546'40

Tissages de Manufacture de Soieries Tkalnia i Manufaktura Jedwabi, S. A.

W WARSZAWIE, LESZNO 12

Bilans na dz. 30 czerwca 1931 r.

STAN CZYNNY

1) Kasa zł 10.515'95; 2) Portfel wekslowy zł 124.121'91; 3) Dłużnicy: a) Odbiorcy zł 106.955'26; b) Banki zł 32.857'64; w sumie zł 139.812'90; 4) Surowce zł 96.902'80; Półfabrykat zł 61.475'75; Towar zł 153.692'40; w sumie zł 312.070'95; 5) Koszty organizacji zł 9.444'80; 6) Urządzenie biura i składu zł 7.548'28; 7) Strata zł 38.673'58; **Suma bilansowa zł 642.188'37.**
Depozyty zł 70.000'00.

STAN BIERNY

1) Kapitał zakładowy zł 350.000'00; 2) Wierzyciele zł 280.661'06; 3) Sumy przechodnie zł 11.527'31; **Suma bilansowa zł 642.188'37.**
Różni za depozyty zł 70.000'00.

Zyski i straty

WINIEN

1) Koszty handl. zł 86.767'61; 2) Procenty zł 8.377'22; 3) Remont zł 4.606'95; 4) Podatki i świadczenia socjalne zł 12.819'14; 5) Koszty organizacji zł 9.444'75; 6) Amortyzacja ruchomości zł 838'70; w **sumie zł 122.854'27.**

MA

1) Brutto zysk na towarach zł 84.180'69; 2) Strata za rok operacyjny 1930/31 zł 38.673'58; w **sumie zł 122.854'27.**

Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów w dn. 20 października 1931 r. niniejszy bilans i rachunek zysków i strat zatwierdziło i postanowiło stratę z roku sprawozdawczego przenieść na rok następny.

ZARZĄD TOWARZYSTWA

Zakładów Metalowych B. Hantke

W WARSZAWIE, S. A.

niniejszym podaje do wiadomości PP. Akcjonariuszów, że
Doroczne Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów

odbędzie się w dn. 24 listopada 1931 r., o godz. 5 po poł. w lokalu biura Zarządu w Warszawie, ul. Srebrna 9, z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania, bilansu, rachunku zysków i strat, protokołu Komisji Rewizyjnej za rok operacyjny 1930/31;
- 2) Budżet i plan działań;
- 3) Wybory władz:
 - a) wybór członków Zarządu i zastępców na miejsce ustępujących na czas do zarejestrowania statutu, uzgodnionego z prawem o spółkach akcyjnych.
 - b) ustalenie liczby i wybór członków Zarządu i Rady Nadzorczej w myśl przepisów statutu, uzgodnionego z prawem o spółkach akcyjnych.
 - c) wybory członków Komisji Rewizyjnej;
- 4) Zatwierdzenie nabycia nieruchomości i upoważnienie Zarządu do nabycia, sprzedaży, dzierżawy, względnie do zamiany nieruchomości oraz do korzystania z kredytu i zabezpieczenia tegoż;
- 5) Wybór pisma do ogłoszeń Spółki;
- 6) Wnioski.

Prawo uczestnictwa i głosu na Walnym Zgromadzeniu służy akcjonariuszom, zapisanym w księgach Spółki, jako akcjonariusze conajmniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia (§ 49 statutu).

POLSKA ŻARÓWKA OSRAM,

S. A.

Bilans zamknięcia na dz. 30 czerwca 1931 r.

STAN CZYNNY

Maszyny i urządzenia fabryczne zł 351.792'69; Rucho-
mości zł 36.203'83; Tabor zł 46.992'21; Kasa zł 4.146'65;
Banki zł 143.931'96; Weksle zł 653.365'71; Surowce i pół-
fabrykaty zł 324.830'50; Wyroby gotowe zł 1.110.191'90;
Dłużnicy zł 913.585'87; Kaucje zł 10.315'70; Udział
w innych przedsiębiorstwach zł 391.268'50; Sumy prze-
chodnie zł 9.170'40; Depozyty zł 61.700'00; **Ogólna suma
zł 4.057.495'92.**

STAN BIERNY

Kapitał akcyjny zł 1.250.000'00; Kapitał zapasowy
zł 137.847'22; Specjalny kapitał rezerwowy zł 12.765'09;
Kapitał amortyzacyjny zł 165.817'53; Wierzyciele
zł 2.162.006'76; Sumy przechodnie zł 3.026'46; Rezerwy
różne zł 106.398'44; Deponenci zł 61.700'00; Zysk
zł 157.934'42; **Ogólna suma zł 4.057.495'92.**

Rachunek zysków i strat

za czas od 1 lipca 1930 r. do 30 czerwca 1931 r.

WINIEN

Koszty handlowe zł 1.334.581'90; Podatki zł 576.369'03;
Odsetki zł 46.285'89; Różnice kursowe zł 1.349'84;
Amortyzacja zł 48.905'23; Zysk zł 157.934'42; **Ogólna
suma zł 2.165.426'31**

MA

Zysk na sprzedaży zł 2.163.915'95; Wpływ należności
spisanych w latach ubiegłych zł 1.510'36; **Ogólna suma
zł 2.165.426'31.**

Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów, odbyte w dn. 16
października 1931 r., bilans powyższy zatwierdziło i uchwa-
liło wypłacić Akcjonariuszom 8% dywidendy.

Na podstawie powyższego Zarząd Spółki Akcyjnej
Polska Żarówka OSRAM podaje do wiadomości PP. Akcjo-
narjuszów, iż **dywidenda** w wysokości zł 8 od każdej
akcji 100-złotowej **wypłacana będzie począwszy od
dn. 1 listopada r. b.** w kasie Spółki przy Placu Trzech
Krzyży Nr. 8 codziennie (za wyjątkiem niedziel i świąt)
w godzinach od 10 rano do 2 po południu.

ZARZĄD

Towarzystwa Górniczo-Przemysłowego

„BĘDZIN-OLKUSZ”, S. A.

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że w **dn 13 listopada
1931 r. o godz. 12 min. 30** odbędzie się w Warszawie,
przy ul. Foksal Nr. 11, w biurze Towarzystwa Akcyjnego
Zakładów Hutniczych „Huta-Bankowa”

Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów

z następującym porządkiem obrad:

- 1) Zagajenie Walnego Zgromadzenia;
- 2) Wybór przewodniczącego Walnego Zgroma-
dzenia;
- 3) Sprawozdanie Zarządu z działalności Spółki za
czas od 1 lipca 1930 r. do 30 czerwca 1931 r.;
przedłożenie bilansu oraz rachunku zysków
i strat na dz. 30 czerwca 1931 r.;
- 4) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej;
- 5) Propozycje Rady Nadzorczej, dotyczące zat-
wierdzenia sprawozdania Zarządu, bilansu, oraz
rachunku zysków i strat i użycia pozostałości
z rachunku zysków i strat; udzielenie absoluto-
rium organom Spółki z ich czynności;
- 6) Wybór członków Rady Nadzorczej;
- 7) Wybór członków Komisji Rewizyjnej;
- 8) Wyznaczenie pisma dla obowiązkowych og o-
szeń;
- 9) Wnioski, zgłoszone przez PP. Akcjonariuszów,
stosownie do art. 54 Rozporządzenia Prezydenta
Rzeczypospolitej o spółkach akcyjnych.

Stosownie do art. 59 Rozporządzenia Prezydenta Rze-
czypospolitej o spółkach akcyjnych, właściciele akcji
imiennych mają prawo uczestniczenia w Walnem Zgroma-
dzeniu, o ile są wpisani do rejestru Spółki conajmniej
na 7 dni przed Walnem Zgromadzeniem.

Właściciele akcji na okaziciela mają także prawa,
o ile w tym samym terminie złożą w Zarządzie Spółki
w Sosnowcu, ul. Zamkowa Nr. 5, akcje lub zaświadcze-
nia, podające numery tych akcji i stwierdzające, że zo-
stały one złożone u notariusza lub w kredytowej insty-
tucji i że nie będą wycofane przed końcem Zgroma-
dzenia.

BILANS BANKU POLSKA KASA OPIEKI, S. A.

na dzień 30 września 1931 r.

STAN CZYNNY

1. Kasa i sumy do dyspozycji	zł 85.910'03
2. Waluty zagraniczne	51.431'60
3. Papiery wartościowe własne	3.334.823'65
4. Banki „Nostro”	1.109.362'90
5. Rachunki bieżące	143.575'24
6. Ruchości	28.900'52
7. Rachunek centrali w Warszawie	1.033.099'91
8. Sumy przechodnie	28.362'29
9. Koszty organizacyjne	131.524'80
10. Koszty administracyjne	146.599'69
	<hr/>
	6.093.590'63
11. Inkaso	6.390'62
	<hr/>
	6.099.981'25

STAN BIERNY

1. Kapitał akcyjny	zł 2.500.000'00
2. Kapitał zapasowy	33.336'44
3. Wkłady oszczędnościowe	1.787.610'84
4. Banki „Loro”	339.390'89
5. Przekazy niezrealizowane	42.679'68
6. Rachunki bieżące	168.911'80
7. Rachunek oddziału w centrali	1.62.730'35
8. Sumy przechodnie	1.632'98
9. Fundusz amortyzacyjny	3.128'33
10. Odsetki i prowizje pobrane	153.929'32
11. Różne	240'00
	<hr/>
	6.093.590'63
12. Różni za inkaso	6.390'62
	<hr/>
	6.099.981'25

Z A R Z A D
Franko-Polskiego Towarzystwa Górniczego
 S. A.
 w Dąbrowie Górniczej

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że w **dn. 13 listopada 1931 r. o godz. 11 m. 30** odbędzie się w Warszawie, przy ul. Foksal Nr. 11, w biurze Towarzystwa Akcyjnego Zakładów Hutniczych „Huta Bankowa”

Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów
 z następującym porządkiem dziennym obrad:

- 1) Zagajenie Walnego Zgromadzenia;
- 2) Wybór Przewodniczącego Walnego Zgromadzenia;
- 3) Sprawozdanie Zarządu z działalności Spółki za czas od 1 lutego 1930 r. do 30 czerwca 1931 r.; przedłożenie bilansu oraz rachunku zysków i strat na dz. 30 czerwca 1931 r.;
- 4) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej;
- 5) Propozycje Rady Nadzorczej, dotyczące zatwierdzenia sprawozdania Zarządu, bilansu oraz rachunku zysków i strat i użycia pozostałości z rachunku zysków i strat; udzielenie absolutorjum organom Spółki z ich czynności;
- 6) Wybór członków Rady Nadzorczej;
- 7) Wybór członków Komisji Rewizyjnej;
- 8) Wyznaczenie pisma dla obowiązkowych ogłoszeń;
- 9) Wnioski, zgłoszone przez PP. Akcjonariuszów, stosownie do art. 54 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o spółkach akcyjnych.

Stosownie do art. 59 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o spółkach akcyjnych, właściciele akcji imiennych mają prawo uczestniczenia w Walnym Zgromadzeniu, o ile są wpisani do rejestru Spółki conajmniej na 7 dni przed Walnym Zgromadzeniem.

Właściciele akcji na okaziciela mają także prawa, o ile w tym samym terminie złożą w Zarządzie Spółki w Dąbrowie Górniczej, ul. Królowej Jadwigi Nr. 12, akcje lub zaświadczenia, podające numery tych akcji i stwierdzające, że zostały one złożone u notariusza lub w krajowej instytucji kredytowej i że nie będą wycofane przed końcem Zgromadzenia.

BANK KUJAWSKI W WŁOCŁAWKU, S. A.

Bilans surowy po dz. 30 września 1931 r.

STAN CZYNNY

1) Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i Banku Gospodarstwa Krajowego zł 50.919'31; 2) Waluty zagraniczne zł 373'45; 3) Papiery wartościowe własne: a) pożyczki państwowe zł 51.496'61; b) papiery hipoteczne zł 116.328'75; c) akcje zł 21.099'00; Razem zł 188.924'36; 4) Banki krajowe zł 13.190'54; 5) Weksle zdyskontowane zł 524.377'76; 6) Rachunki bieżące (saldo debetowe): a) zabezpieczone zł 431.933'22; b) niezabezpiecz. zł 104.425'66; Razem zł 536.358'88; 7) Należności inkasowe zł 4.342'50; 8) Różne rachunki zł 156.093'33; 9) Koszty zł 77.707'04; **Suma ogólna zł 1.552.287'17.**

STAN BIERNY

1) Kapitały własne: a) zakładowy zł 500.000'00; b) zapasowy zł 9.413'01; Razem zł 509.413'01; 2) Wkłady: a) terminowe zł 158.374'30; b) à vista zł 176.507'89; Razem zł 334.882'19; 3) Rachunki bieżące (saldo kredytowe) zł 122.615'77; 4) Zobowiązania inkasowe zł 8.629'45; 5) Redyskonto weksli zł 399.303'85; 6) Banki krajowe zł 36.630'66; 7) Różne rachunki zł 47.494'72; 8) Procenty, prowizje i różne zyski zł 93.317'52; **Suma ogólna zł 1.552.287'17.** Inkaso zł 124.975'78.

SPÓŁKA AKCYJNA

Kolej Lokalna Dolina-Wygoda

zawiadamia, że

WALNE ZGROMADZENIE

odbędzie się w **dn. 10 listopada 1931 r. o godz. 10.30 przed poł.** w Stryju przy ul. Grunwaldzkiej L. 2 w kancelarii adwokata Erazma Semkowicza.

Uprawnieni do głosowania akcjonariusze mają najpóźniej na 4 dni przed Walnym Zgromadzeniem złożyć akcje, uprawniające ich do głosowania w kancelarii adwokata Erazma Semkowicza w Stryju.

Posiadanie 5 akcji uprawnia do oddania jednego głosu.

Porządek dzienny:

- 1) Odczytanie protokołu poprzedniego Walnego Zgromadzenia;
- 2) Zatwierdzenie sprawozdania i zamknięć rachunkowych za 1930/31 r. i udzielenie absolutorjum Radzie Zawiadawczej;
- 3) Rozdział czystego zysku;
- 4) Uzgodnienie dotychczasowego statutu spółki z przepisami Rozp. Prez. Rp. z 22 marca 1928 r.;
- 5) Wnioski i różne.

Polski Bank Komercyjny, S. A.

WARSZAWA

Bilans surowy na dz. 31 września 1931 r.

STAN CZYNNY

Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i w Banku Gospodarstwa Krajowego zł 277.567'16; Waluty zagraniczne zł 30.600'13; Papiery wartościowe własne: a) pożyczki państwowe zł 9.505'25; b) papiery hipoteczne zł 236'55; c) akcje zł 203.232'05; Papiery wartość. ustaw. kapit. zapas. zł 156.833'38; Banki krajowe zł 22.151'05; Banki zagraniczne zł 107.601'85; Weksle zdyskontowane zł 4.174.761'70; Rachunki bieżące (saldo debetowe): a) zabezpieczone zł 2.875.349'41; b) niezabezpieczone zł 1.014.739'98; Różne rachunki zł 522.634'75; Koszty, różnice kursowe i t. p. zł 356.903'68; Gwarancje zł 977.061'92; Inkaso zł 1.379.422'88; **Suma bilansowa zł 12.108.601'54.**

STAN BIERNY

Kapitały własne: a) zakładowy zł 2.500.000'00; b) zapasowy zł 186.979'67; Wkłady: a) termin. zł 2.117.916'93; b) à vista zł 986.233'19; Rachunki bieżące (saldo kredytowe) zł 875.002'35; Zobowiązania inkasowe zł 6.965'27; Redyskonto weksli zł 1.945.784'57; Banki krajowe zł 553.411'50; Banki zagraniczne zł 169.639'69; Różne rachunki zł 19.772'52; Procenty, prowizje i różne zyski zł 390.511'05; Gwaran. zł 977.061'92; Inkaso zł 1,379.422'88; **Suma bilansowa zł 12,108.601'54.**

Depozyty zwykłe zł 20.788.722'62
 „ lombardowe . zł 599.026'80

Z A R Z A D

T-wa Przemysłu Włókienniczego w Zgierzu
„L A N A”, S. A.

zawiadamia niniejszym PP. Akcjonariuszów, że **akcje markowe na złotowe**

będą zamieniane od 1 stycznia 1932 r. tylko w biurze T-wo Przemysłu Włókienniczego w Zgierzu „LANA”, S. A., ul. Berka Joselewicza Nr. 12.

OGŁOSZENIE

Prezesa Rady Nadzorczej Spółki Akcyjnej KOLEJ LOKALNA TORUŃ-LUBICZ

Na mocy § 16 statutu zwołuję niniejszem na **środe, dn. 2 grudnia 1931 r. o godz. 14** do sali posiedzeń Wydziału Powiatowego w Toruniu, pl. Teatralny Nr. 4

WALNE ZGROMADZENIE

Spółki Akcyjnej Kolej Lokalna Toruń-Lubicz.

Porządek obrad:

1) Zatwierdzenie bilansów: a) zamknięcia per 31 grudnia 1924 r., b) otwarcia w złotych per 1 stycznia 1925 r., c) otwarcia per 1 lipca 1928 r.;

2) Podział kapitału, wynikającego z przerachowania;

3) Ustalenie wysokości kapitału akcyjnego i wartości nominalnej akcji;

4) Uchwalenie statutu Spółki;

5) Zatwierdzenie bilansów oraz rachunków zysków i strat: a) na 31 grudnia 1924 r., b) na 31 grudnia 1925 r., c) na 31 marca 1927 r. za czas od 1 stycznia 1926 r. do 31 marca 1927 r., d) na 31 marca 1928 r., e) na 31 marca 1929 r., f) na 31 marca 1930 r.;

6) Powzięcie uchwał w sprawie rocznego zamknięcia rachunkowego Spółki za 1930/31 r.;

7) Zatwierdzenie bilansu oraz rachunku zysków i strat na 31 marca 1931 r.;

8) Udzielenie pokwitowania Radzie Nadzorczej i Zarządowi dla: a) bilansów zamknięcia i otwarcia, b) bilansów oraz rachunków zysków i strat, c) rocznego zamknięcia rachunkowego za 1930—31 r.;

9) Podział czystego zysku;

10) Zawarcie nowej umowy eksploatacyjnej z Dyрекcją Okręgową Kolei Państwowych w Gdańsku;

11) Przyjęcie do wiadomości i zatwierdzenie preliminarza Spółki na 1931/32 r.;

12) Przyjęcie do wiadomości i zatwierdzenie preliminarza Spółki na 1932/33 r.;

13) Ustalenie znacznka obecności dla członków Rady Nadzorczej;

14) Przeniesienie czasopisma dla umieszczenia obowiązkowych ogłoszeń Spółki;

15) Przyjęcie do wiadomości: a) sprawozdania Zarządu z dn. 18 maja 1931 r., b) uchwały Rady Nadzorczej z dn. 30 maja 1931 r. w sprawie ustalenia ryczałtu na koszty podróży członków Rady Nadzorczej, c) prawideł do obliczania udziałów taryfowych, d) uchwały Rady Nadzorczej o zakupieniu parowozu dla Spółki, e) uchwały Rady Nadzorczej o przerebieniu ogrzewania brykietowego przy wagonach osobowych o pocztowo-bagażowym Spółki na ogrzewanie parowe, f) uchwały Rady Nadzorczej w sprawie rachunku Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Gdańsku na zł 89.623'45 za współużywanie stacji Toruń-Mokre;

16) Powzięcie uchwał względnie rozpatrywanie wniosków, zgłoszonych po myśli § 16 ust. 5 statutu;

17) Wolne wnioski.

Na Zgromadzenie to zapraszam wszystkich do głosowania uprawnionych Akcjonariuszów Spółki.

Do głosowania na Walnem Zgromadzeniu Spółki uprawnieni są Akcjonariusze, którzy conajmniej na trzy dni przed Walnem Zgromadzeniem złożą swoje akcje w Komunalnej Kasie Oszczędności powiatu toruńskiego w Toruniu, plac Teatralny Nr. 4, albo u notariusza w Polsce i zaświadczenie o złożeniu akcji wręczą na Walnem Zgromadzeniu przewodniczącemu tegoż wraz z 2 przez siebie podpisanymi spisami numerów posiadanych akcji, uporządkowanych według kolejności numerów. Polskie władze państwowe względnie samorządowe mogą zamiast poświadczenia o złożeniu akcji dostarczyć urzędowe poświadczenie o ilości posiadanych akcji.

Zgodnie z postanowieniem § 11 ust. 3 statutu będą bilanse zamknięcia i otwarcia, jakoteż bilanse oraz rachunki zysków i strat za czas od 1 stycznia 1924 r. do 31 marca 1931 r. wyłożone do publicznego wglądu w czasie od 10 listopada 1931 r. do 27 listopada 1931 r. włącznie w godzinach od 9 do 15 w gmachu Wydziału Powiatowego w Toruniu, Plac Teatralny nr. 4, pokój 15.

Toruń, dn. 28 października 1931 r.

Kolej Lokalna Toruń-Lubicz, S. A.
Prezes Rady Nadzorczej
Dr. Bogocz

ZARZĄD SPÓŁKI AKCYJNEJ WIELKICH PIECÓW I ZAKŁADÓW OSTROWIECKICH

podaje do wiadomości PP. Akcjonariuszów, że uchwalona na 44 Zwyczajnem Walnem Zgromadzeniu Akcjonariuszów Spółki

dywidenda za 1930/31 r.

w wysokości zł 5 (pięć) od akcji wypłacana będzie przez następujące instytucje: 1) Bank Handlowy w Warszawie, ul. Traugutta 9 (okienko Nr. 7 w godz. 9—15); 2) Polski Bank Komercyjny, Al. Jerozolimskie 36 — (w godz. 9—14); 3) Trust Métallurgique Belge-Français, Bruksela (168, rue Royale); 4) Banque de Bruxelles, Bruksela (2, rue de la Régence) — **począwszy od dn. 28 października 1931 r.** przy złożeniu kuponu Nr. 6 od akcji złotych.

PIERWSZE OGŁOSZENIE

ZARZĄD

CZĘSTOCICKIEGO TOWARZYSTWA FABRYK CUKRU, S. A.

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że w **dn. 30 listopada 1931 r. o godz. 3 po południu (15)** w siedzibie Zarządu Spółki w Warszawie, przy ul. Królewskiej Nr. 35, odbędzie się

Zwyczajne Walne Zgromadzenie

z następującym porządkiem dziennym:

1) Wybór Przewodniczącego; 2) Sprawozdanie Zarządu z działalności Towarzystwa za 1930/31 r.; 3) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej; 4) Zatwierdzenie sprawozdania Zarządu oraz rachunku zysków i strat za rok operacyjny 1930/31; udzielenie Zarządowi pokwitowania z wykonywania przez niego obowiązków w tymże czasokresie oraz podział zysków i przeznaczanie nadwyżki bilansowej; 5) Uchwalenie kredytów na inwestycje i nowe urządzenia oraz upoważnienie Zarządu do; poczynienia w tych granicach wydatków inwestycyjnych 6) Uchwalenie planu działań i budżetu na 1931/32 r.; 7) Wnioski Zarządu; 8) Wybór 5 członków omisji Rewizyjnej.

Prócz tego na porządek dzienny mogą być wprowadzone sprawy, które Akcjonariusze zgłoszą najpóźniej do dnia 15 listopada 1931 r.

Właściciele akcji na okaziciela, życzący sobie uczestniczyć w Walnem Zgromadzeniu winni najpóźniej do dnia 22 listopada r. b. włącznie, złożyć w Zarządzie Spółki swoje akcje, lub też zaświadczenia, wydane na dowód złożenia akcji u notariusza, lub w jednej z krajowych instytucji kredytowych, zatwierdzonych przez władze. W zaświadczeniu winny być wymienione: imię i nazwisko akcjonariusza, jego adres, ilość i numery akcji oraz winno być zawarte oświadczenie, iż akcje nie będą wydane przed ukończeniem Walnego Zgromadzenia.

Właściciele akcji imiennych mają prawo uczestniczyć w Walnem Zgromadzeniu o ile do dnia 23 listopada 1931 r. zostali wpisani do księgi akcyjnej.

CO NAS SKŁANIA DO LATANIA?
PODRÓŻ MIŁA, SZYBKA, TANIA

BIBLIOTEKA EKONOMICZNA

TYGODNIKA

„POLSKA GOSPODARCZA”

DAWNIEJ

„PRZEMYSŁ i HANDEL”

	Z	Z	
1 — 18) bez serii — wyczerpane.			
19) Tom I — <i>J. Kulikowski</i> . — Bankowość polska i problem jej sanacji. 1926 (wyczerp.)	1'20	42) Tom XXIV — <i>Stefan Konopski</i> . — Ochrona celna w poszczególnych państwach w świetle badań międzynarodowych (wyczerp.)	1'00
20) „ II — <i>Dr. J. Podkomorski</i> . — O właściwej formie monopolu spirytusowego w Polsce, 1926	0'70	43) „ XXV — <i>Henryk Romanowski</i> . — Obrót bezgotówkowy (wyczerpane)	1'00
21) „ III — <i>Dr. F. Młynarski</i> . — Międzynarodowe znaczenie spadku złotego, 1926	1'50	44) „ XXVI — <i>Karol Bajer</i> . — Zarzys uprzemysłowienia Woj. Łódzkiego ze specjalnym uwzględnieniem przemysłu włókienniczego	1'50
22) „ IV — <i>St. Pszczółkowski</i> . — Stabilizacja kursu złotego, 1926 (wyczerp.)	1'20	45) „ XXVII — <i>Dr. Stanisław Wachowiak</i> . — Targi i wystawy w Polsce	1'00
23) „ V — <i>Inż. Cz. Klarner</i> . — Dorobek czterech miesięcy (dwie mowy program.), 1926	1'00	46) „ XXVIII — <i>Jan Miklaszewski</i> . — Ogólny rzut oka na rozwój produkcji leśnej i obrotu drzewnego Polski współczesnej	2'50
24) „ VI — <i>Dr. L. Barański</i> . — Uwagi nad obiegiem pieniężnym w Polsce w latach 1924 — 1926, 1926	1'50	47) „ XXIX — <i>Inż. Czesław Klarner</i> . — Zagadnienie mieszkaniowe w niepodległej Polsce	2'00
25) „ VII — <i>F. Prochaska</i> . — Klauzula największego uprzywilejowania (wyczerp.)	1'50	48) „ XXX — <i>Inż. Jędrzej Moraczewski</i> . — Roboty publiczne	0'80
26) „ VIII — <i>A. Siebeneichen</i> . — Rozwój czy upadek portu gdańskiego (wyczerp.)	1'20	49) „ XXXI — <i>Władysław Gieysztor</i> . — Przedsiębiorstwa państwowe	1'00
27) „ IX — <i>J. Gieysztor</i> . — Tranzyt jako problem międzynarodowy	1'00	40) „ XXXII — <i>Józef Kożuchowski</i> . — Wojna w życiu gospodarczym Polski	1'00
28) „ X — <i>Gustaw Taube jr.</i> — Komerccjalizacja Warszawy	1'50	51) „ XXXIII — <i>Dr. Marcin Szarski</i> . — Bankowość polska (wyczerp.)	1'50
29) „ X — <i>Wincenty Jastrzębski</i> . — Zadania i metody pracy Komisji Ankiętowej (wyczerp.)	1'00	52) „ XXXIV — <i>Inż. Dr. Stanisław Olszewski</i> . — Fosforyty polskie i ich znaczenie gospodarcze	1'00
30) „ XII — <i>Stanisław Pszczółkowski</i> . — Kredyty zagraniczne i ich rola w polskiej polityce kredytowej	2'50	53) „ XXXV — <i>Prof. Dr. Witold Staniewicz</i> . — Uwagi o reformie stosunków rolnych w Polsce	1'50
31) „ XIII — <i>Z. R. Gawroński</i> . — Zwalczanie trustów w Stanach Zjednoczonych	2'00	54) „ XXXVI — <i>Janusz Butler</i> . — Konkurencja portów bałtyckich w świetle współzawodnictwa kolei polskich i niemieckich	1'50
32) „ XIV — <i>S. Fr. Królikowski</i> . — W sprawie metody obliczania stawek celnych (wyczerp.)	1'50	55) „ XXXVII — <i>Adolf Peretz</i> . — Od kartelu do koncernu	3'00
33) „ XV — <i>St. Starzyński</i> . — Położenie klasy robotniczej po przewrocie majowym	1'20	56) „ XXXVIII — <i>J. Mieszalski</i> . — Wpływ wzrostu budżetów na obciążenie dochodu społecznego zagranicą i w Polsce	1'50
34) „ XVI — <i>J. Kulikowski</i> . — Rozbudowa miast i jej finansowanie	2'00	57) „ XXXIX — <i>Feliks Młynarski</i> . — Reforma waluty dewizowo-złotowej	1'50
35) „ XVI — <i>S. Szwalbe</i> . — Polityka państwa w zakresie obrotu żytem (wyczerpane)	2'00	58) „ XL — <i>Dr. Henryk Gruber</i> . — Stan kwestii mieszkaniowej w Polsce	1'00
36) „ XVII — <i>S. Starzyński</i> . — Stan Finansowy Polski w roku 1927	2'00	59) „ XLI — <i>Stanisław Sasorski</i> . — Podstawy rewizji ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym	1'50
37) „ XIX — <i>Józef Kożuchowski</i> . — Kapitał zagraniczny w przemyśle polskim (wyczerp.)	2'00	60) „ XLII — <i>Tadeusz Woynowski</i> . — Kształtowanie się cen chleba w Polsce	2'00
38) „ XX — <i>Henryk Rozenberg</i> . — Polityka Państwa w dziedzinie zaopatrzenia ludności w chleb (wyczerpane)	1'50	61) bez serii — <i>Stefan Starzyński</i> . — Rola Państwa w życiu gospodarczym	1'00
39) „ XXI — <i>Zygmunt Karpiński</i> . — Waluta złota i pozłacana	1'50	62) „ „ — <i>Stefan Starzyński</i> . — Życie gospodarcze a ustrój państwa	1'50
40) „ XXII — <i>Jerzy Lubowicki</i> . — Zasady reformy podatkowej	3'00		
41) „ XXIII — <i>Marjan Turcki</i> . — Problem aktywizacji bilansu handlowego	3'00		

DO NABYCIA WE WSZYSTKICH KSIĘGARNIACH ORAZ BEZPOŚREDNIO W ADMINISTRACJI TYG. „POLSKA GOSPODARCZA” — WARSZAWA, ELEKTORALNA 2, POK. 26

„POLMIN”

PAŃSTWOWA FABRYKA OLEJÓW MINERALNYCH
SIEDZIBA DYREKCJI: LWÓW, ULICA SZPITALNA Nr. 1

TELEFONY: 2-48, 3-28, 39-20, 39-21

FABRYKA OLEJÓW MINERALNYCH REPREZENTACJA W WARSZAWIE
W DROHOBYCZU — TELEFON 105 ul. Szkolna 2; telefony: 70-84, 114-75, 512-33 i 177-8

Reprezentacja w Gdańsku — Polish Petroleum Company — Krebsmarkt 7 — 8
Przedstawicielstwa zagraniczne we wszystkich stołecznych miastach Europy

POLECA ZNANE ZE SWEJ PIERWSZORZĘDNEJ JAKOŚCI

OLEJE I SMARY SAMOCHODOWE

Polmin AS, Polmin AL, Polmin AZ, Polmin AF, Polmin AP, Polmin AD i Polmin AT

OLEJE CYLINDROWE, ODPOWIEDNIE DO
WSZYSTKICH WARUNKÓW PRACY. WYSOKOGA-
TUNKOWE OLEJE ŁOŻYSKOWE. OLEJE DO
SILNIKÓW SPALINOWYCH, DO KOMPRESORÓW PO-
WIETRZNYCH I KOMPRESORÓW CHŁODNICZYCH.
OLEJE TURBINOWE i TRANSFORMATORO-
WE. OLEJE WIERTNICZE. TŁUSZCZE MA-
SZYNOWE. SMARY DO LIN I KÓŁ ZĘBATYCH.
SMARY DO WÓZKÓW KOPALNIANYCH I OLEJE
OSIOWE. — PARAFINĘ, ŚWIECE, WAZE-
LINĘ TECHNICZNĄ. — BENZYNY: EKSTRAKCYJ-
NA, LOTNICZA, SAMOCHODOWĄ I MOTOROWĄ. —
NAFTĘ: RAFINOWANĄ I SILNOPLOMIENNĄ. OLE-
JE GAZOWE. ASFALTY BEZPARAFINOWE I PARA-
FINOWE. SULFOKWASY, KWASY NAFTENOWE.

ODDZIAŁY W KRAJU:

BIAŁYSTOK, ul. Warszawska 7, tel. 10-34
KRAKÓW, ul. Szczepańska 9, tel. 15-82
LUBLIN, ul. Krak. Przedm. 46, tel. 10-74
LWÓW, ul. Szpitalna 1, tel. 3-23
ŁÓDŹ, ul. Piotrkowska 152, tel. 6-27,

WARSZAWA, ul. Szkolna 2, tel. 714-75
POZNAŃ, ul. św. Marcina 18, tel. 35-36
SOSNOWIEC, ul. Naftowa 4, tel. 2-08
TORUŃ, ul. Mostowa 17, tel. 3-99
WILNO, ul. Jagiellońska 8, tel. 1-72

SKŁADY WŁASNE I KOMISOWE:

BIAŁYSTOK, BIELSK PODLASKI, BIŁGORAJ, BĘDZIN, BRODY, BYDGOSZCZ, CHELM, DOLINA, DRO-
HOBYCZ, GARWOLIN, GDYNIA, GRUDZIĄDZ, JAROSŁAW, KALISZ, KIELCE, KOŃSKIE, KOŁOMYJA,
KOWEL, KRAKÓW, KRASNYSTAW, LIDA, LUBLIN, LUBARTÓW, LWÓW, ŁĘCZYCA, ŁOMŻA, ŁÓDŹ,
MIĘDZYRZEC PODLASKI, NOWOGRÓDEK, OPOCZNO, OSTROWIEC, OSTRÓW, PABJANICE, RADOM,
RADZYŃ, RÓWNE, RYKI, SANDOMIERZ, SAMBOR, SIEMIATYCZE, SIEDLCE, SKIERNIEWICE, SOBOLEW,
SOSNOWIEC, STANISŁAWÓW, STRYJ, TOMASZÓW MAZ., TORUŃ, TARNOPOL, WARSZAWA, WILNO,
WIELUŃ, WIERZBNIK, WÓLKOWYSK, WŁOCŁAWEK, ZDUŃSKA WOLA, ZŁOCZÓW, ŻYRARDÓW

WŁASNY PARK CYSTERNOWY

BANK GOSPODARSTWA KRAJOWEGO

ZAKŁAD CENTRALNY W WARSZAWIE
U L. K R Ó L E W S K A 5

ADRES TELEGRAFICZNY: KRAJOBANK

KAPITAŁ ZAKŁADOWY zł 150,000.000. REZERWY zł 64,216.730

ZAŁATWIA WSZELKIE OPERACJE BANKOWE

UDZIELA KREDYTU DŁGOTERMINOWEGO, PRZEDWZYSTKIEM
POŻYCZEK INWESTYCYJNYCH DLA SAMORZĄDÓW W 7% OBLI-
GACJACH KOMUNALNYCH I POŻYCZEK W 7% LISTACH ZASTAWNYCH
NA MAJĄTKI ZIEMSKIE I NIERUCHOMOŚCI MIEJSKIE.

EMISJE BANKU, WYSTAWIONE W PEŁNOWARTOŚCIOWEJ WALUCIE,
ZAOPATRZONE SĄ W GRARANCJĘ SKARBU PAŃSTWA
ORAZ ZABEZPIECZONE HIPOTECZNIE.

19 ODDZIAŁÓW W POLSCE

KORESPONDENCI WE WSZYSTKICH WIĘKSZYCH MIASTACH ŚWIATA